PAVEL CORUŢ

În amintirea socrului meu, Constantin Popârdea, un om modest, care tocmai a plecat în veşnică odihnă.

Editura Coruţ Pavel Bucureşti, 1998

Atenţionare

Această carte conţine ipoteze neverificate, personaje şirante imaginare.

Rog cititorii să-şi folosească propriile creiere pentru a verifica părerile mele!

Pavel Coruţ

I.S.B.N. – 973 – 9225 – 17 – 9

călăuza viitorului

E foarte cald. Teribil de cald. Ceaţa roşie şi fierbinte mă împresoară din toate direcţiile. Aşa ceaţă n-am mai văzut din copilărie, când am zăcut de cori. De pojar, cum spun doctorii. Sângele cleios şi sărat mi-a umplut gura. Mă răsucesc uşor, pe partea dreaptă, să-l pot scuipa. O săgeată de durere îmi însoţeşte gestul. Trece prin mine din creştet şi până în tălpi. Rade totul în cale. Nervii urlă de durere. Eu, însă, tac. Încerc să mă adun. Să pricep situaţia. Efort inutil. Deocamdată. Nu-mi amintesc nimic important.

— Ne prăjesc la rotisor sau la microunde, piciule?

Asta e lipoveanul, gândesc eu şi încep să reiau firul gândirii logice. Reflex, îi răspund:

— Are importanţă?

— Are. M-aş simţi umilit să folosească vreo sculă primitivă.

Nu-l mai ascult. Cărarea amintirii s-a deschis în faţa mea.

Invers decât normal. Îmi amintesc faptele de la timpul prezent către trecut. Mai întâi, mă văd pe mine, cu capul spart, târându-l pe lipovean din flăcările iadului roşu. Nu răsuflă dar intuiţia îmi spune că trăieşte. Apoi, filmul face un salt în trecut. Nu prea mare. Destul cât să văd explozia. Şi s-o aud. Mai precis, să urlu de durerea timpanelor sfârtecate de zgomot şi suflu.

Câteva secunde înapoi! îmi forţez eu memoria să-şi facă datoria. Să înţeleg! Circuitele neuronale, blocate de

şoc, se încăpăţânează să lucreze cum vor ele. Sau cum mai pot după dezastru. Revăd bărbatul brunet, prost ras, cu ochii negri. Şi-i aud vocea înrăită: Explozia şi chimicalele sunt sigure, Varain. De data asta, nu scapi!

— Varaaain! Viaţă şi moarte! Ridică-te şi luptă, om din neamul Oamenilor!

Numele, gândesc eu. Numele a declanşat întregul complex de reflexe zidit în mine de meşterii Octogonului, Ştiu cine sunt şi ce trebuie să fac. Cu un efort supraomenesc, mă ridic în genunchi. Nenorocită situaţie! Capul îmi vâjâie, sângele îmi curge în ochi. Abia zăresc trupul camaradului meu. Fumegă. La propriu. Hainele au prins foc. Mâna-i înnegrită de fum scurmă în betonul fierbinte. Caută pământul. N-o să-l găsească. Nu aici.

Îmi smulg cămaşa fumegândă. O răsucesc în jurul capului. Să mă apere de flăcări. Şi să oprească sângele. Caut în priviri un loc de retragere. Nu-i niciunul. Flăcările dansează sălbatic în jurul nostru. Bălaiul abia mai suflă:

— Piciule, fă o minune! Pentru mine!

Vreau să fac minuni. Ştiu şi cum. Nu mai pot însă. S-a terminat gazul din lampă. Creierul, afectat de şoc, nu mai poate face contactul energetic cu Forţa Vieţii. Toate astea le gândesc într-o milionime de secundă. E nevoie de o superminune. Şi eu ştiu că aşa ceva nu există. Zâmbesc strâmb. Să fii Varain şi să mori stupid, într-un depozit de materiale toxice, e culmea tâmpeniei.

Până la uşă sunt mai mult de douăzeci de metri. Asta ar fi minunea cea mai posibilă. Una clasică, la care îţi trebuie numai muşchi. Flăcările, însă, ne-au cuprins cu totul. Lipoveanul geme încetişor. Şi-a pierdut conştiinţa. Mai bine. Nu simte durerea crâncenă a arsurilor. Murmură, totuşi:

— O minune, piciule…

Ce minune să mai fac? Lichidul incendiar mi-a ajuns până la pantofi. Flăcările flămânde îmi ling tălpile asemenea unor câini. Acuşi o să-mi ajungă la haine. După aceea…

— Ridică-te şi luptă, Varain! Luptă, om din neamul

Oamenilor!

Porunca de tunet o cunosc. Nu e din această lume. Vine de dincolo. De unde e pace şi linişte eternă. Spiritele marilor străbuni nu sunt de acord să mor. Trebuie să lupt. Forţa rece, forţa din adâncuri, se ridică în mine lent dar sigur. Parcă s-a mai liniştit şi capul. Doare dar gândesc lucid. Cu mâinile tremurânde, refac floarea Geei. Floarea mâinilor de ţărână în care m-am legănat din clipa naşterii.

— Maica noastră cea dintotdeauna…

Mai mult nu pot grăi. Durerea şi speranţa din mine au spus însă totul. Simt pământul de sub talpă. Freamătă. Se pregăteşte să se cutremure de mânie şi durere. Fiii lui sunt loviţi de duşmani. Cad peste lipovean şi extind câmpul energetic. După aceasta, urmează prăpădul din poveşti. Încă mai cumplit decât în poveşti.

*

* * *

Mă târăsc printre ruinele fumegânde. Fără nicio grijă. Duşmanii, câţi or fi fost, au alte belele pe cap. Eu trebuie să-l scot la aer curat pe lipovean. Nu şi-a revenit. Inconştientul său, însă, acţionează admirabil. Mă ajută. Asta înseamnă un luptător pregătit ani în şir. Bălaiul nu e conştient. Nu are habar ce se întâmplă cu el. Inconştientul însă acţionează după tiparul de supravieţuire înscris în el. Cum s-a înscris acest tipar e o altă poveste. Una pe care nici marii psihologi ai timpului meu n-o pot explica. Vor explica-o nepoţii. Braţele şi picioarele Bălaiului se mişcă ritmic. Se târăşte alături de mine. Ocoleşte obstacolele. Ai zice că e viu şi conştient. Viu e dar conştientul său face nani de multă vreme. De aproape o jumătate de oră.

În sfârşit, iarbă. Moale şi umedă de rouă. Şi aer curat. îl rostogolesc pe lipovean cu faţa în sus şi-i ordon liniştit: Răsuflă adânc! Nu verific rezultatul. Ştiu care va fi. Va face exact ce i-am spus. Asta, până ce se va trezi conştientul. Mă răsucesc şi eu pe spate şi încep să respir ca la carte. Să-mi curăţ plămânii de fum şi toxine. Deasupra, foarte departe, în infinit, stelele licăresc tainic. Mă las cuprins de vraja lor şi de adierea zefirului.

Poţidormi, mă asigură îngerul veghetor, inconştientul meu. îl ascult, căci altă soluţie de moment nu se zăreşte. Mă afund într-un somn curat şi limpede ca o apă de izvor. E grozav să poţi respira aer! Plec către tărâmul în care puţini muritori au ajuns vreodată. Acolo unde ni se zămislesc soarta şi visele. În locul în care pământenii cred că sălăşluiesc zeii.

Ochii albaştri, inteligenţi ai strămoşului astral mă cântăresc pe îndelete. Aştept verdictul. Nu înifir/. ic:

— Varain, timpul de pace nu ţi-a priil. Simţurile ţi-au adormit înainte de a avea dreptul.

— Zamolxe, până când...?

Nu îndrăznesc să-mi termin întrebarea. Am mai pus-o de câteva ori. Niciodată n-am primit un răspuns plăcut inimii mele. Veşnica luptă din umbră, gândesc eu, nu se va sfârşi cât voi trăi eu. Ce rost au toate? Zamolxe îmi răspunde la ambele întrebări:

— Varain, de mii de ani, pământenii iscodesc infinitul în căutarea unui răspuns. Ştii care? Ştii?

— Da. Rostul vieţii şi morţii noastre le-a scăpat mereu.

— Ţie nu ţi-a scăpat!

— Dar nici nu m-a făcut mai fericit!

Dacă aş putea să-mi iau vorbele înapoi! Sunt spuse, însă. Privirea zegetinului se întunecă uşor. Poate că a obosit şi el să tot explice sălbăticiţilor pământeni rosturile ascunse ale vieţii şi morţii. Poate că a obosit să mai susţină cu forţa sa mii de luptători neconvenţionali din toate colţurile lumii noastre. Poate că n-ar fi vrut să audă tocmai de la mine ce auzise. Replica sa ţinteşte însă în altă direcţie:

— Varain, noi ţi-am determinat naşterea pentru a fi călăuza viitorului. Nimeni nu va putea schimba ce am făcut noi! Vei trăi după alte legi decât cele cunoscute de pământeni. Nici măcar cei care te-au crescut n-au ştiut totul.

— Iertare!

Nu m-a auzit? Nu vrea să-mi primească scuzele?

continuă la fel de rece:

— Situaţia e complicată, Varain. Dacă intervenim direct, sălbaticii ar putea declanşa un dezastru. Pământenii nu-s pregătiţi pentru contact. Avem nevoie de voi. Oricât de mult v-ar durea, trebuie să fiţi alături de noi!

Dau din cap aprobator. Sunt convins că are dreptate. Dacă tot n-am apucat să trăiesc omeneşte, măcar că fac sacrificiul util cuiva. Celor care merită.

— Ce trebuie să fac, Zamolxe?

— Ai înţeles termenii în care continuă confruntarea. Şi duşmanii principali: ignoranţa, lăcomia, violenţa şi iresponsabilitatea. Când acestea vor fi şterse din oameni, misiunea voastră va lua sfârşit.

— Eu nu voi trăi atât!

— Vei trăi cât vrem noi. Şi cum vrem noi! Ţi se pare ilogic? Nu răspund imediat. N-am gândit niciodată profund la această situaţie. Ordinea extraterestră contra dezordinii planetare. Logica îmi spune că e singura soluţie de ieşire din criza prelungită. Interesele divergente ale pământenilor nu pot fi împăcate decât de o forţă exterioară lor. Una mai puternică decât toate forţele pământene luate la un loc. Extratereştrii. Încuviinţez:

— N-am altă soluţie logică. Iniţiaţii pământeni ştiu însă. Se vor împotrivi.

— S-au împotrivit, Varain. Toate câte le-ai făcut în faţa lor şi în contra lor au fost faptele noastre. Un pământean obişnuit n-ar fi ghicit cu atâta claritate şi viteză sistemul lor de manipulare. Nici n-ar fi găsit soluţiile de dezarmare potrivite.

Tu le-ai înţeles.

— Da. Întâi, aţi distrus zeii bubuli, apoi, rebelii care li se închinau. Ordinea logică pentru voi. Noi am fi acţionat invers.

— Şi n-aţi fi învins niciodată. Sistemul capcană funcţiona de zeci de mii de ani. Nici măcar cei care îl serveau nu erau fericiţi. Nu puteau ieşi din vrajă. Ştii cum am scos-o din funcţiune. Acum, e timpul să trecem la faza următoare.

— Ce trebuie să fac?

— Nu te mai hazarda, Varain! Cugetă fiecare mişcare, fiecare gest! întreabă şi vei primi răspuns! Omenirea e pe muchie de cuţit. Voi trebuie s-o salvaţi! Alţii nu avem.

N-apuc să replic. Imaginea Marelui Român dispare la fel de fulgerător cum a apărut. Iar eu mă trezesc pe iarba rece, umedă, cu ochii deschişi către misteriosul Cer al nordului. Mi-e tare dor de ai mei, de sătucul dintre dealuri, de viaţa pe lângă care am trecut în fugă. Acesta este sentimentul din mine. Un dor cumplit de toate câte le-aş fi avut dacă aş fi fost un om obişnuit. Necruţătoarea realitate este însă acolo, lângă mine. Înscrisă în stelele Nordului şi-n viaţa Pământului. Nimeni şi nimic nu poate schimba calea vieţii celui născut la cumpănă de timpuri şi spaţii.

Departe, *maică*, *departe*, *Fiu pribeag*, *colind cu vise*, *N-am scăpare nici în moarte Fiindcăporţile-s închise*…

Oftez în mine, tăcut, să nu-l trezesc pe lipovean şi încep să-mi examinez rănile. Trebuie să le oblojesc una câte una. Să mă refac pentru a… Pentru a câta oară, Doamne? Să merg înainte, prin întuneric şi frig, de dragul unor oameni care nici măcar nu ştiu că exist. Dragostea de oameni e un cuvânt prea mare, gândesc eu, curăţindu-mi rana de la cap. Eu sunt pur şi simplu obligat să lupt. N-am ales eu lupta. „Zeii” m-au ales. Măcar de-ar şti pământenii cine sunt „zeii”! Nu ştiu însă. Nici nu e încă timpul să-i afle. Toate la timpul lor.

Bălaiul se răsuceşte. Parcă şi deschide ochii. îl îndemn:

— Curaj, meşterică! Nu mai azvârle nimeni cu maglavaisuri!

Îşi curăţă gura de fum şi mizerii, apoi începe:

— Piciule, mă călugăresc. Meserie fainã. Program normal. Nu te cotonogeşte nimeni. Mai spovedeşti câte-o mieluşea, mai ciopleşti un artizanat.

— Da’ de posturi negre n-ai auzit?

— Auzit, piciulică. Da’ nu-s adevărate. Îmi adun din timp crăpelniţă şi molan, îmi iau o moacă pioasă şi bag la

jgheab pe furiş. Aparenţele sunt salvate. Doar nu crezi că miorlăiala mistică e altceva decât aparenţă?!

— Nu-i. Da' nici de tine nu-i!

— Mhmm! Oleacă de dreptate ai.

Se ridică gemând. Mare, negru de fum, cu părul şi sprâncenele pârlite, poate fi confundat cu un negru băştinaş. Îi imit gestul. E cam cazul să ne luăm tălpăşiţa. Sticleţii locali nu mai pot întârzia prea mult. Nu e cazul să ne întâlnească la locul cataclismului. Nici să ne pună întrebarea de care ne ruşinăm foarte: Cum aţi pătruns în ţara voastră? auzi curiozitate de capsomani! Cum pătrund spionii unde au treabă? Ca spionii, desigur.

— Mergem! decid eu.

— Nţ! neagă lipoveanul. Dacă ne văd africanele, ne invită la un dans din buric. Nu vezi că eşti golaş ca un baby care face reclamă la pamperşi?

Are dreptate. Cu zdrenţele de pe noi, nu inspirăm niciun dram de încredere. Arunc o privire în jur. Numai ruine. Adică, ceea ce a rămas din falnica firmă de produse chimice în care ne mânase ghinionul. Şi curiozitatea, ca să fim cinstiţi. Un fum gros statuie peste ruinele încă arzânde. Acolo, sub dărâmături, trebuie să zacă nişte „pretenari" din Mosad care se crezuseră zmei. Bălaiul îmi prinde privirea şi se burzuluieşte:

— Nu, Varaine! Ţoale de morţi nu port nici cu ordinul Procuraturii!

— Vezi altă soluţie?

— Ne pitim coleşica, după gard. Cum pică un negrotei, zup! pe el! îl desfăcăm ca pe un păpuşoi. Ei sunt mai deprinşi cu chelicica goală.

— Şi dacă-i negresă?

Îşi trece furios mâna prin părul ars. Un fâşâit uşor şi o bună parte din coama sa leonină se duce de râpă. I-am creat o problemă. îl las s-o rezolve de unul singur. Eu mi-am adunat bruma de energie pentru un mic salt prin spaţiu. Sunt curios cam ce s-ar putea petrece în camera noastră de hotel. Idee inspirată de amicul meu, îngerul veghetor. Ştia isteţul că n-o să-mi placă ce voi vedea. Cui îi

place să vadă nişte trpi pătrăţoşi, cu figuri de boxeri categoria grea, scociorând prin bagajele proprii? Şi încă brutal, nu fin, ca spaii ori contraspaii? N-am cu cine paria că tipii sunt lichidatori. Adică, nişte lighioane scârboase, specializate în suprimări. Nicio ţârâ de inteligenţă în bostanii lor. Numai scheme simple, de ucis la comandă. Cu treaba asta nu sunt deloc de acord. N-am bătut drumul din România până-n Africa de Sud pentru a mă lăsa ciuruit.

Mă aşez uşurel pe un bloc de beton, fără a pierde contactul vizual cu locul acţiunii. Mă interesează teribil modul în care au planificat să ne livreze pompelor funebre.

— Ce-i, piciule? se alarmează lipoveanul de starea mea rigidă.

Întrerup contactul cu asasinii şi-l lămuresc:

— Nişte băieţi răi ne miros şosetele şi alte lucruri intime.

Cred că ne-am ascuns în valize.

Se strâmbă dezamăgit şi ia loc lângă mine:

— Ăştia-s mulţi şi noi suntem Ninguri, pli lulc.

— Şi cam dezbrăcaţi, lipa. Ai rezolvat dilema?

— Care?

— Cu negresa.

Oftează cu părere de rău:

— Dacă-i tânără, o să mă doară. Îi umflilm cearşafurile şi ne croim nişte şorturi. Va fi prima femeie goală pe care o voi neglija-o.

— De asta ai oftat?

— Nhă! Mă gândeam că ar putea pica una bătrână. Mă vezi pe mine în şaluri?

Nu apuc să-i răspund. Cu vuiet mare, se apropie maşinile pompierilor. Încă-i bine. Nu-s presării. Ne lungim la rasul ierbii, scrâşnind din dinţi de durere. Şi rugându-ne în gând să nu nimerim pe traseul pompaşilor.

Maşinile, trei la număr, trec de noi şi pun frână cam la două sute de metri. Ocupanţii sar ca furnicile şi încep să tragă furtunele.

— Ţoale, şopteşte lipoveanul laconic.

— Cele mai grozave, îl aprob eu.

În minte începe să se închege un plan. Unul ghiduş, de care zâmbesc şi mai uit de arsuri. Studiez scena cu interes. Lumini şi penumbre. Cam la cincizeci de pompieri. Destui să nu se observe imediat dispariţia a doi dintre ei. Încep să-i descânt după tipic. Adică, le implantez câte o şuviţă energetică în creier şi-i dirijez către zona noastră. Când sunt suficient de aproape, le dau stingerea. Le poruncesc să tragă un pui de somn. Bălaiul, cu gura căscată la scamatorie, a uitat de arsuri.

— Ăla dolofanu i-al meu! decide el şi trece grăbit la deze chiparea pompierului.

Schimbarea la faţă ne ia câteva minute. Hainele aspre irită arsurile. Strâng din dinţi. Şi continui operaţia. N-am chef să fiu prins şi cu această infracţiune în cârcă: furt de rufe. Oarecum satisfăcuţi şi cu moralul ridicat de statutul de oameni îmbrăcaţi, o luăm voiniceşte la picior. Direct către gardul prin care pătrunseseră maşinile pompierilor. îl depăşim şi aruncăm o privire în lungul străzii. Nu e o imagine idilică.

Poliţiştii au instalat deja un baraj. Se vede că au mirosit ceva.

Ori că dau dovadă de zel.

— Într-acolo! i-arăt lipoveanului o fundătură cu câteva căsuţe foarte cochete.

— Şi dulăii?! protestează el.

— Mai bine poliţiştii?

Porneşte. Nu tocmai convins că presării sunt mai periculoşi decât dulăii care hămăie în curţi. Se vede de la o poştă că sunt câini dresaţi special pentru a asigura convieţuirea paşnică dintre albi şi negri. Proprietarii sunt albi. Un punct în favoarea noastră.

Lumini în toate casele. Ca la carnaval. Ori ca de Crăciun. Păşesc şovăielnic, sprijinit de lipovean. Joc rolul accidentatului iar el pe-al salvatorului. Prima figură omenească care ne apare în cale ne trezeşte fericirea. Una adevărată. E un roşcat ca la patruzeci de ani, cu ochii albaştri, nevinovaţi. În pijama, cu câinele în lesă. În spate se iţeşte o feţişoară de copil speriat. Ghicesc dintr-o ochire

că e un afrikaner de origine olandeză şi-i murmur cât mai corect, în dialect:

— Accident.

Ne priveşte cu oarecare teamă.

— Scoate-ţi casca! şoptesc Bălaiului.

Lipoveanul se execută automat. Trage casca de pe cap, îţi şterge părul blond şi faţa roşcovană. Situaţia se schimbă la 180 de grade. Suntem albi, totu-i în regulă. Afrikanerul deschide portiţa şi ne îndeamnă către garaj. Din mers, îl asigur că revenim rapid. Scoate maşina, un Mercedes pricopsit, aproape nou. Stă în cumpărăn câteva clipe, apoi întinde Bălaiul cheile. După asta, mă ajută să urc în maşină. Cum stau cam prost cu dialectul afrikaner, gem cât mai convingător. Lipoveanul trece la volan, face un semn de adio şi demarează. Altă viaţă pentru echipa de spai români ajunşi în Africa neagră!

Poliţiştii din baraj ne lasă să-i depăşim fără a schiţa un gest. Asta toarnă în vinele lipoveanului o doză de optimism. Începe să fluiere încetişor, pe ritmul unui şlagăr la modă. Nici n-ai zice că numai cu o oră în urmă era în îmbrăţişarea damei de negru.

— În spatele hotelului! îi ordon cu Ne spftifim la havuz.

— Intrăm peste ei?

— Încă nu ştiu. Depinde de Cremene.

— Chiar, piciule, unde-s nen-tu Laurenţiu şi cu pielea roşie? Ne-au lăsat în furnalul ălora…

Bălaiul continuă rechizitoriul la adresa lui Cremene şi al lui Corday. Eu îmi frec neuronii să găsesc o explicaţie. Cremene şi indianul trebuiau să cadă la fix. Să închidă capcana. Treaba ieşise însă pe dos. Nu apăruseră iar eu şi lipoveanul devenisem momeală adevărată. Cât pe ce să ne coacă „amicii” la foc mărunţel. Şi asta încă nu e nimic. Nu simt deloc câmpul lui Cremene. Asta mă îngrijorează cu adevărat. Normal, ne simţeam reciproc de la sute de kilometri. Uneori, şi la distanţe mai mari. Ce se petrece?

— Băiţa-i pregătită, boierule.

Lipoveanul parcase la marginea havuzului. Cam prea

în lumină pentru gustul meu. În spate, pe strada luminată ca ziua, vâjâie autoturisme. În faţă, dincolo de nişte boscheţi tunşi artistic, lumea se desfată cu pileală şi muzică. E un local în aer liber.

— Cât mai natural! îi atrag atenţia lipoveanului, coborând.

Ne spălăm pe faţă şi pe mâini cu ochii în patru. Ca hoţii. Să nu ne surprindă cineva. Cu ştersul e o problemă. O lăsăm nerezolvată şi pornim către intrarea de serviciu. Lipoveanul, naiv şi fixist, o ţine pe-a lui:

— Îmi vine să-i belesc. Cum au putut să ne lase?

Nu-i spun nimic, să nu-i ridic tensiunea. Meşteresc broscuţa finuţă de la intrare. Direct c-o pasă, căci n-am niciun obiect ascuţit. Intrăm în holul de serviciu, închid uşa şi trec la instructaj:

— Lipa, ăia din cameră consumă carne crudă. De român.

— Ce lipsă de gust! Sau de informare.

— De informare?!

— Îhî! N-au auzit că şunculiţa românilor în tranziţie e otrăvitoare? Mult venin, bună dispoziţie, numai pe ici, pe colo.

— Fără bancuri! îi amorţim şi-i scuturăm de informaţii.

— Aia e, piciule! Cremene şi Corday nu s-au evaporat.

— Nici ăştia n-au venit la comandă telefonică. I-ai chemat tu?

Faţa lipoveanului, spelbă şi cu dâre negre, de funingine, vădeşte concentrare. Începe să priceapă că filmele alea cu spioni norocoşi sunt simple fantezii. Pipăie instinctiv după tunul său. Holsterul este, însă, gol. A pierdut pistolul în incendiu. O umbră de părere de rău se lăţeşte pe figura sa. Ar fi preferat să fi rămas fără o mână. Prea târziu pentru regrete. Îi fac semn că iau totul asupra mea. Se scutură înciudat dar îşi ocupă postul de mâna a doua. Îmi acoperă spatele.

Apăs uşor clanţa. Se duce până la fund şi uşa lunecă

uşor, ca unsă. Mă strecor în întuneric. În ceafă, simt răsuflarea lipoveanului. Nu-l rabdă inima să nu participe la „clarificarea situaţiei”. Mai fac un pas, lumina izbucneşte orbitor, din toate părţile deodată. Însetinctiv, închid ochii şi aud o bufnitură. Îi deschid la fel de rapid şi mă lipesc de perete. Cu o bazooka între ochi.

— Cine mişcă e un om mort!

Nu-mi place lozinca. Nici accentul celui care o rosteşte. Pe moment, gusturile mele nu sunt luate în seamă. Studiez rapid scena. Lipoveanul, lat şi nemişcat ca un sac. L-au pocnit în cap, gândesc eu şi-mi mut privirile către cel care mă somase. Figură nouă, nevăzută pe timpul saltului. Pricep că am intrat într-o capcană şi mă strădui să fiu aşa cum scrie în manualele şcolare: un individ social. Dau bineţe:

— Bună dimineaţa!

— S-o crezi tu că-i bună!

Personal, n-am niciun motiv să n-o cred. Ochiul meu exersat numără killerii şi apreciază situaţia ca obişnuită. Mai apuc să zăresc încă un eveniment îmbucurător: degetele Bălaiului se încleştează discret. Asta înseamnă că e viu, treaz şi face pe mortu’ în păpuşoi. Aşteaptă clipa prielnică pentru a ataca. E cazul să răspund:

— E bună.

— Hă-hă-hă! râde unul în spatele meu.

Nu mă interesează. La moment, analizez situaţia celor din faţă. Doi găligani stau pe fotolii, răsturnaţi ca nişte boşi. Cu armele la îndemână, însă. Un altul se încăpăţânează să mă sprijine cu bazooka în frunte. I’atru cu loţi. calculez eu. Doi albi şi doi negri. Îi voi trosni la mir l ftrfl discriminare. Îmi pregătesc palmele, extind uşor câmpul. Ruga luptătorilor din Carpaţi începe:

— Zamolxe! Viaţă şi moarte! Forţa cea Mare!

În sfârşit, unul dintre cei tolăniţi se îndură să vorbească:

— N-avem prea mult timp la dispoziţie.

— N-avem, îi fac eu pe plac. Cine sunteţi şi ce doriţi?

— Curiozitate inutilă, omule. Noi suntem îngeri negri,

însoţim gaşperi pe ultimul drum. Le dăm ajutorul necesar să-l întâlnească pe domnu' dracu'.

— Pricep.

Forţa s-a adunat în mine. O simt ca pe un imens ocean de energie. Se zbate să rupă malurile. O ţin în frâu şi extind câmpul energetic puţin câte puţin. Mai întâi, pe direcţia lipoveanului. Îi servesc o porţie zdravănă de putere. După aceasta, către tipul cu bazooka. Tremură o fracţiune de secundă, apoi se lasă moale, către duşumea. Cei din fotolii sar ca arşi. Direct cu pistoalele în mână. Ridic fulgerător palmele. Exact la timp să opresc gloanţele pornite din amortizor. Simt mişcarea din spate, mă răsucesc şi… nu fac nimic. Ba da, fac. Asist la „explicaţia" Bălaiului. L-a prins pe al patrulea de chică, i-a aruncat arma şi-l pocneşte metodic peste gură. Se vede clar că nu ¿-a plăcut scepticismul acestuia cu privire la calitatea dimineţii care tocmai se arată la ferestre. Bălaiul simte că este privit, îşi lasă prada şi-mi explică:

— Tre' să-nveţe când se ţine mufa-nchisă.

— Fără zgomot, lipa!

— Cin să-l facă? Asta a pierdut emisiunea.

Mă întorc către cei doi boşi. Pe feţele lor se citeşte regretul profund. Au golit încărcătoarele fără folos. Mai ghicesc ceva: habar n-au cine sunt şi ce pot face. Le explic:

— Efort zadarnic. Aţi dat peste un soi de magie.

Încă nu cred. Se pregătesc să se arunce pe mine. Le spun direct ce gândesc, cine sunt, cum îi cheamă… O ţin aşa câteva minute, până ce simt că sunt pe cale să urle de frică şi neputinţă. Le iau piuitul şi-i fixez în fotolii. N-are rost să-mi pierd vremea cu ei. Ştiau deja mai mult decât îmi trebuie.

Lipoveanul, belicos, cu degetul pe trăgaciul bazookăi recuperate de la partenerul meu de conversaţie, mă secondează ca la carte: un pas în spate şi către stânga.

— Gata, lipa! Ne spălăm, ne facem gigea şi plecăm pe strasse.

— Nu-i întrebi nimic?

— Nu-i nevoie.

— I-ai scociorât în tărtăcuţe, ghiceşte el.

I-am Dă-i bătaie că va fi cald tare!

Îi dă bătaie. Se aruncă în baie şi începe concertul:

Mândra mea cu ochi ca mura

Şi cu pielea ca păcura.

Se autosugestionează. Îşi îndreaptă gândurile către marea pasiune a vieţii sale, în scop de a uita usturimea arsurilor. Eu fac curat în cameră. Strâng cei patru killeri într-o grămadă şi le servesc o porţie de somn. După asta, dau jos uniformade pompier. Cu câteva bucăţele din pielea mea, bineînţeles. Îmi scot trusa medicală din geanta de voiaj şi încep să-mi oblojesc rănile. Una câte una, cu medicament şi bioenergia din propriile mâini.

Îmi surprind figura în oglinda din cameră. Încerc să-mi zâmbesc amabil. Nu de altceva dar la orizont nu se arată nicio fiinţă cu astfel de preocupări. Reuşesc să mă strâmb destul de aproximativ. Dacă jegosul din oglindă e călăuza viitorului, înseamnă că lumea trece printr-un moment cam sifilitic. Pe bune, chiar trece. Şi momentul nu e deloc mai bun decât l-am calificat. Acest gând mă face serios. Îmi rememorez spusele lui Zamolxe, cuvânt cu cuvânt. Concluzia se impune de la sine: fără hazard. Trebuie să-l elimin din acţiunile noastre.

Bălaiul, curat şi cu arsurile sângerânde, se arată în uşa băii.

— Piciule, ce-ai zice de nişte doctoriţe?

— Doctorii ce au?

— Mâini prea grele.

— A mea-i uşoară. Fă-te-ncoa!

Îi aplic un strat de spray, apoi încep să-l cârpesc cu plasturi. Îi stă foarte bine. Îl las în cameră, să se înţolească şi intru în baie să-mi redau aspectul civilizat.

*

* * *

Johannesburgul nu e chiar oraşul despre care citisem prin cărţi. La prima vedere, pare destul de paşuu şi drăguţ. Albii nu poartă carabine cu care să vâneze „plijnoţi” iar negrilor nu li se dărâmă gardul că sunt discriminaţi. Dacă

mai sunt. Ceea ce nu se zăreşte nici la microscop.

Înaintăm cu greu prin traficul dens. Bălaiul, dichisit în alb şi cu o pălărie de pai subţire, ţine volanul şi înjură în toate limbile cunoscute. Ştie câteva limbi însă repertoriul de înjurături ar entuziasma orice juriu internaţional. N-are concurent în ramura asta, înjurăturile. E grăbit foc şi nu poate zbura peste cei din faţă. Eu, mult mai calm, îmi sortez informaţiile. Încerc să pun cap la cap tot ce ştiu despre misiunea noastră din Africa. Zadarnic! Partea cea mai importantă, cu adevărat secretă a misiunii e la Cremene. Cum să-l găsesc când nici măcar câmpul energetic nu este perceptibil? Parcă a intrat în pământ, gândesc eu amărât. Bani avem, actele sunt relativ în regulă, însă nu rezolvă problema. N-am pe cine contacta în ţară. Cel mai mare în funcţie a dispărut. Pentru un spion cinstit asta înseamnă alertă maximă.

— Prima la dreapta! comand eu automat.

Mi-am făcut schiţa drumului în cap, creierul şi-a însuşit programul la fix. Şi-l respectă milimetru cu milimetru, în ciuda faptului că nu cunosc oraşul.

Bălaiul virează cam într-o dungă, stârnind un val de proteste claxonate. îl doare pe el în cot de protestatari. Se înfige pe aleea îngrijită şi reduce viteza să pot observa casele.

— Care-i, piciule?

Nu-i răspund. Înţelege şi păstrează viteza. Nici prea mare, nici prea mică. Ochii mei scrutează cu atenţie o vilişoară albă ca spuma laptelui, cu un turnuleţ acoperit cu ţiglă roşie. Cineva a uitat o fereastră deschisă. Perdeaua fâlfâie uşor, probabil atinsă de şuviţa de aer a unui ventilator.

— Am feştelit-o, sintetizez eu situaţia, fără a-mi schimba tonul.

— Semnul de alarmă, pricepe Bălaiul situaţia. Înseamnă că suntem cumplit de singuri.

— Rămâne de văzut. Rezidentul Florii de Argint ar fi trebuit să ne aştepte în faţa vilei. Mergi înainte!

Înaintăm câteva sute de metri. Spiritul meu rămâne,

însă, pe loc. Mai precis, rămâne în preajma vilei. Miroase ca un ogar împrejurimile. Îmi furnizează informaţiile necesare. Nu-mi plac cum sună dar şi mai puţin mi-ar plăcea să nu ştiu nimic.

— Întoarce!

Bălaiul execută manevra şi mă atenţionează:

— A apărut mamelucu':

În câteva cuvinte, îl informez cum stă treaba pe uliţa „mamelucului". îl apucă freamătul bine cunoscut. Continuă să şofeze cu o mână. Cu cealaltă armează pistolul şi înveleşte bazooka într-un capăt de prelată. Se pregăteşte de trosneală. Mă pregătesc şi eu. Nu în acelaşi stil. Mă pregătesc după ritualul neconvenţionalilor români. Invoc Marele Ocrotitor şi Forţa Universului. Forţa vieţii şi a morţii. Când tragem la peronul din faţa vilei, suntem gata de orice. Mai cu seamă, de o scărmăneală pe cinste.

mosadul pierde runda

Pe faţa bărbatului care ne aşteaptă se citeşte teroarea, în pofida faptului că se străduie să zâmbească. Să tot aibă vreo şaizeci de ani. Mic, chel, cu un rest de floace albe în jurul urechilor. Cu o mutriţă nevinovată, de vânzător de ciocolată. Hainele albe, uşoare, de in îi sunt cam mototolite. A încasat ceva bumbăceală. Îmi înfig privirea în ochii săi şi-i aflu povestea. Fără a rosti un cuvânt. Pentru acoperire, îl salut politicos:

— Bine v-am găsit, domnule Harison!

— Bine aţi venit! murmură el într-o engleză impecabilă.

Tonul lui, însă, spune altceva. Ceva de felul: Ştergeţi-o imediat! îl înţeleg dar n-am de gând s-o şterg. Legea luptătorilor octogonari e clară: intri în capcană, îi afli stăpânii şi-o distrugi cu tot cu ei. Cam ştiu eu cine ne aşteaptă dincolo de ziduri. Şi cine ne spionează prin perdelele trase. Mă pregătesc de confruntare din mers. Încă nu sunt sigur că inamicii n-au pândari prin împrejurimi. Lângă mine, Bălaiul ţine bazookaân braţe, ca pe un copil înfăşat în scutece. N-are decât o singură încărcătură dar e hotărât s-o folosească cât mai eficient.

— Tragi numai la ordinul meu! îi şoptesc şi-l depăşesc pe Harison.

În faţa uşii, bătrânul face un gest disperat. Mă trage de haină şi-mi arată degetul gros aplecat către pământ. Semn de mare pericol, la toţi spaii, din toată lumea.

— Ştiu, îl asigur eu zâmbind şi deschid uşa.

Pătrund în holul răcoros cu câmpul extins, gata să colecţionez toate proiectilele din lume. Nu se arată niciunul. Pe dreapta, două uşi. Prima, deschisă, ne invită să intrăm.

— Aici rămâi! îi poruncesc eu lipoveanului.

Se postează lângă uşă, dezvelind bazooka. Eu înaintez calm, cu mâinile ridicate. Realizez că Harison a rămas în hol dar nu-mi fac probleme. Ceea ce urmează îmi aparţine în totalitate. Proprietar unic şi necontestat.

Camera geme de luptători. Amestecaţi. Clasici şi paranormali. Toţi. pe picior de război. Vărul Iţic şi-a adunat toată şleahta. Se vede cănu-i place ce facem noi în Africa de Sud. Nici mie nu-mi place. Şi mai puţin îmi place ce-a făcut acest hrăpăreţ văr în ţara mea. E cam timpul să-i dăm o lecţie de bună purtare.

Nimeni nu scoate o vorbă. Simt că pe iţicari îi strâng pantofii şi-i dor măselele. Asta înseamnă că ştiu cine sunt. Şi ce pot face. Mă opresc cam pe la jumătatea camerei şi întreb:

— Cine-i şeful?

Niciun răspuns. Doar ventilatorul bâzâie. Ghicesc că au pregătit o măgărie şi-mi ascut simţurile. Dinspre stânga simt o uşoară presiune. Un paranormal evreu îşi încearcă norocul, îl las să se străduie. Probabil, ia nişte bani buni pentru efortul său. Nu se cade să-l las fără mălai pe vreme de criză financiară.

— Eu sunt şeful!

Tipul care rosteşte aceste vorbe a văzut destule în viaţa lui. A dat şi a încasat cam tot ce se poate da şi încasa în nobila breaslă a spailor şi teroriştilor. îl doare în cot dacă va trăi sau va muri. Un partener agreabil, care vasăzică. Nu-i însă şeful, aşa că-i servesc o replică pe

măsură:

— Iar eu sunt Huck Finn. Golăneam prin preajmă, când am auzit că nişte băieţi răi din Mosad au săvârşit o infracţiune gravă.

— Nu te dezminţi, Varain.

De data asta, cel care vorbeşte e şeful comandoului. îl felicit:

— Frumoasă treabă, Moshe! Ar fi putut da rezultate. Dacă nu eram noi.

— Nu te umfla în pene, Varain. Cremene şi Corday sunt la popreala.

Intuiţia nu mă înşelase. Prinsese exact firul care ducea către comandant. Mă aşez uşor pe un fotoliu, trag o cutie de coca-cola, o desfac şi o gust.

— Tratăm, Moshe?

Se aşază şi el, aşa că îl noi shullii mi von Cam dolofan pentru meseria noastră. Asia înseamnă.1 e yiangure provenit din politică. Parşiv până în măduva oiim-Ioi şi rău cât încape: Mă rog, nu visasem eu să întâlnesc un comitet de binefacere, îl las să ia iniţiativa. Se foieşte un timp pe fotoliu, mă priveşte pe toate părţile. Mă cercetează fără jenă. Vrea să se convingă că „fenomenul” Varain e format din carne şi oase. Se convinge şi-i dă drumul:

— La urma urmei, eşti un muritor.

Prin creier îmi fulgeră sfatul lui Zamolxe: Nu te hazarda, Varain! Mă stăpânesc bine şi confirm:

— Nici n-am spus că sunt altceva.

— Ai spus-o. Printr-un om de-al tău. Cernescii te-a zugrăvit ca pe un extraterestru.

— E scriitor. Face ce vrea cu fantezia lui.

— Face ce-i spui tu. Dezinformează diabolic.

— Mersi de apreciere!

— N-ai pentru ce. Nu tratăm. Judecăm şi lichidăm. Asta e meseria noastră.

Direct la obiect. Cam prea sigur de sine, însă. Asta o să-l coste cumplit. Probabil, viaţa

— E ultima rundă, Varain. Încheiem socotelile. Nu ne mai permitem pagube.

— Pe ce pariem c-o pierdeţi?

Mă săgetează cu ochii veninoşi. Ar vrea să mă vadă dărâmat şi speriat. Nimeni din neamul său nu va avea această satisfacţie. I-o spun direct şi asta nu-i place. Îmi aminteşte:

— Ai uitat de Cremene şi Corday?

— Ai uitat de ultima gaură pe care v-am dat-o?

Replica mea îl alertează. Se ridică brusc, plecă către fundul sălii şi începe să vorbească grăbit la un telefon celular. Cacealmaua a prins. Evreul crede că amicii mei s-au lăsat prinşi după un plan. Această variantă le va face părul creţ şi mintea dâmburi. Privesc nevinovat şi zâmbitor la călăii care ar fi trebuit să mă trimită pe cealaltă lume. Toţi, încruntaţi, de parcă i-aş fi tăiat de la primă. Pe cinstite, nu le-am făcut nimic personal. Conform celor, stabilite de zegetini, le-am dărâmat sistemul de manipulare mistică. N-au decât să trăiască cât poftesc şi cum poftesc. După legea vieţii planetare, însă.

Bossul se întoarce oleacă mai liniştit. Încearcă şi el o lovitură:

— Ai mers la cacealma, Varain.

Exact! Iar tu, băiet deştept, te-ai prins.

Înghite găluşca şi-o mestecă îndelung. Când am spus adevărul şi când am minţit? Asta e dilema lui. O las să şi-o rezolve, deşi sunt sigur că nu-i va da de capăt. Eu fac altceva, mult mai inteligent. Mă concentrez pe biluţa lui. Acolo, în creierul său, se află scris locul în care sunt ascunşi Cremene şi Corday. Mă înfig în el ca în plastilină. Fur fără reţinere. Paranormalii mă simt şi se reped în jurul meu. Procedura lor obişnuită: în cerc, să-şi unească câmpurile bioenergetico informative. Nu le dau nicio atenţie. Continui să sfredelesc în creierul lui Moshe care mă priveşte stupefiat. Găsesc ce-mi trebuie şi mă retrag cu o mutră de om nevinovat:

— Cam nevricoşi flăcăii tăi, Moshe.

— Fără prostii, Varain! Ai făcut tu ceva!

— Ţi-am citit informaţiile din creier.

Cea mai bună minciună e un adevăr incredibil. Evreul

începe să râdă în mod natural. E sigur că nimeni nu-i poate umbla la cutiuţa cu gânduri. Eu am altă părere dar nu-l contrazic. Să mai zică cineva că securiştii români se opun libertăţii de credinţă şi conştiinţă! Se opreşte din râs, face semn paranormalilor să se retragă. Lângă el rămâne numai tipul care se prezentase şef. Nu e deloc prost. Mă studiază la milimetru. Nici nu-şi ascunde suspiciunea:

— Varain, eşti un tip periculos. Nu cred nimic din ce aud şi văd!

Are dreptate dar cine să-l asculte? E un killer clasic. Instinctul său de luptător hârşit l-a avertizat dar nu e în stare să scoată proba. Nu-l va crede nimeni că a simţit altceva decât se vede şi se aude. îl privesc cu simpatie adevărată şi-l avertizez;

— Îmi pare rău pentru tine. În altă lume, cu alte legi, am fi fost prieteni.

Şeful comandoului îl priveşte urât. Intervenţia sa nu i-a plăcut. După asta, se întoarce către mine:

— Judecata, Varain!

— Sunteţi obsedaţi. Cine v împuu’iniril sii judecaţi omenirea?

— Tu nu eşti omenirea, Varain. Ţi.1 spus Haimovici că nu vom renunţa la impunerea sistemului nostru!

— Foloseşte la ceva?

Cască ochii cât cepele. Nu-şi pusese niciodată întrebarea.

Pur şi simplu fusese îndoctrinat să impună un sistem mistic încropit de nişte primitivi. Aşa, să demonstreze ce mare sculă e Israel.

— Moshe, sistemul e prost. Provoacă suferinţă unei mari părţi din omenire. Inclusiv vouă. Cei din spaţiu au decis să-l distrugă.

— Poveşti, Varain! Extratereştrii nu există. I-am inventat noi. Suntem singuri pe o planetă de la capătul Universului.

— Ca să vezi!

— Şi să crezi, Varain!

El chiar crede că extratereştrii nu există. Că lumea

noastră e dominată de un sistem de manipulare perfect, cuprins în mistica ebraică. Eu tac, el rânjeşte sfidător:

— Piramida religiilor, Varain. Controlăm mai mult de jumătate de lume. Şi o vom controla toată.

— Serios?

— Mai încape vorbă? Zeii noştri sunt adoraţi de voi. căci Cristosul vostru era evreu şi se închina la ei. Nu mă crezi?!

— Te cred dar eu nu sunt creştin. Nici musulman. N-am intrat în joc.

— Te creştinăm noi, Varain! Şi te chemăm la judecată. Noi judecăm!

— Ai bubiţă la scăfârlie, amice!

Bălaiul intervenise. Nu-l răbdase inima să nu participe, înaintează alene, printre şirurile de luptători evrei. Cu bazooka gata de tragere. Pare satisfăcut de rol. Mă răstorn în fotoliu, aprind o ţigară şi mă pregătesc să urmăresc show-ul. Marea confruntare dintre două filosofii contrare.

— Cine-i animalul ăsta? vrea să ştie Moshe. Află imediat răspunsul:

— Animal e fiul lui doamna mă-ta. Iar dacă funcţiona sistemul vostru, ajungeaţi şi voi o naţiune fericită. Vă toacă ciuhapii mărunt şi vă fac pilaf. Conform piramidei religiilor, vă sunt subordonaţi. Ai argumente contra?

N-are. La moment, Moshe studiază singurul exemplar de lipovean pe care doamna soartă i l-a scos în cale. Se vede de la o poştă că nu-i place. Nici nu l-a luat în calcul. Bălaiul se comportă magnific. Îmi demonstrează că a urmărit intoxicarea informativă practicată finuţ de mine:

— Varaine, dă-le glas lui Cremene şi Corday că închidem prăvălia! Să iasă din găuri, să-i judecăm noi pe mangosiţii ăştia!

— Ai scăpat porumbelul, constată Moshe cu satisfacţie.

— Care? se arată lipoveanul nedumerit.

Joacă tare Bălaiul. Face pe prostul mai ceva decât un prost. Moshe străluceşte de fericire că a aflat răspuns la

dilemă. Răspunsul şi adevărul sunt total diferite dar se face să-i stric bucuria? îl las în visele sale. Curios cum va judeca câta mai huiduma de lipovean.

Luptătorii evrei se rearanjează. Ocupă poziţii de tragere în jurul nostru. Înţeleg pe dată că nu mai e loc de glumă. Chiar au primit ordin de la rabinii lor să ne toace mărunt. Dăm un prost exemplu. Nu respectăm miturile cu care au aiurit omenirea timp de secole. Ar fi preferat să fim nişte primitivi, cu manifestări directe anti-evreieşti. Să ne poată acuza de orice altceva decât de nerecunoaşterea magiei semantice şi simbolice. Devin serios şi-i dau ştirea cea mare:

— Moshe, dramul de noroc pe care l-ai avut s-a dus de râpă. Noi am primit misiunea să distrugem rădăcina otrăvită din care izvorau religiile.

— Voi, cine? Şi de la cine?

— Noi, octogonarii români. De la extratereştrii din constelaţia Zegetina.

— Nu există o astfel de constelaţie în întreaga sferă cerească!

— Există. E dincolo de zenit. Iar extratereştrii sunt pe teritoriul nostru.

— Viaţa şi religia sunt una, Varain! Asta n-o ştiu extratereştrii?

— Viaţa, sănătatea şi lerieiie. i îi. În nevoie de religii, Moshe! A sunat ceasul religiilor. Censul de adio

— Prea te bucuri, Varain! îiufl nu în am spus ultimul cuvânt. Noi, aleşii lui Yahwe, vom inoţflem lumea! Ştim cum s-o dominăm.

— N-am avut impresia dar poate am greşit. îl iau eu peste picior.

— Nu e nimic de râs, Varain. Suntem unicii deţinători ai mecanismului de manipulare a lumii prin cuvânt şi simbol.

— Aţi fost, pun eu adevărul la locul lui. Odată cu apariţia computerelor, l-au aflat prea mulţi. Religia s-a desprins de viaţă. Faceţi borş cu ea! Nu cred să iasă ceva consumabil.

Moshe s-a enervat vizibil. M-ar lichida pe loc. Are, însă, alte ordine. Trebuie să ne judece după legea lui Iuda şi-a lui Iahu. Să ne condamne ritualic, ca nişte dărâmători de mituri religioase ce suntem. I-am stricat cea mai teribilă mustărie de la acest sfârşit de secol şi mileniu. Se vede că nu e prea sigur de el. Nici de finalul discuţiei.

Bălaiul s-a aşezat în spatele meu, cu bazooka armată, gata de tragere. îl simt mulţumit de ispravă. Fericit că nu l-am admonestat pentru intervenţia sa. îl las să-şi mestece fericirea şi mă înfig din nou în Moshe:

— Ce zici de următorul mileniu, evreule?

— Al nostru e! Am concentrat toată mistica pământeană. Nimic nu ne-a scăpat.

— Ba da, v-a scăpat ceea ce e mai important: viaţa.

— Viaţa se va supune religiei! Noi am croit cuvintele potrivite pentru asta!

— Şi-aţi ajuns de râsul lumii, completează Bălaiul. Nu vedeţi că viaţa evoluează după alte reguli decât cele imaginate de voi?

Bunul simţ comun al lipoveanului îl descumpăneşte. Pentru o clipă, numai. Se avântă din nou:

— Leul din Judeea va stăpâni lumea!

— Şi-o va şterge de muci! completează Bălaiul. Sau, îi va ţine ţucalul.

Sunt gata să se ia de păr. E cazul să intervin. Am şi cu ce. Am studiat pe îndelete toate însăilările religioase pe care-şi sprijină sălbaticii pretenţiile de dominare a lumii viitoare:

— Moshe, n-ai auzit de Leul din Carpaţi?

— Ficţiune!

Continui ca şi cum n-aş fi auzit:

— L-am avertizat pe Haimovici că veţi tremura de frica Leului din Carpaţi. Şi de-a Omului care-l stăpâneşte.

— Fără misticisme, Varain! Religia e un sistem de manipulare psihică.

— Nici n-am susţinut altceva. Ştiinţa e arma cu care am pătruns dincolo de sistemul vostru. Dincolo de imperativul trebuie, must, nada. Am câştigat viaţa şi

libertatea neamului meu, românesc. Voi, însă, vă încăpăţânaţi să nu recunoaşteţi realitatea universală.

— Universu-i departe, Varain. Noi stăpânim cele şapte ceruri. Ştim mecanismul de manipulare a minţilor.

— Vax! Cerul şi Universul sunt totuna, Moshe. Nu există mai multe ceruri. Iar Jupiter nu domină sistemul nostru solar.

Nici nu vă ocroteşte. Nu puteţi fi totul.

Cască guriţa frumos, ca la dentist. Nu se aştepta să cunosc şi şmecheria asta. Atâtea minţi de mistici s-au străduit să inventeze capcane psi împotriva oamenilor de ştiinţă! Şi, ce să vezi?! La judecata de apoi a religiilor, vine un ţugulan din Carpaţi şi-ţi spune că toţi magii şi-au pierdut degeaba timpul. Că n-au făcut nimic bun pentru omenire, fapt pentru care trebuie să fie osândiţi. Se ridică furios:

— Pe probate, Varain! Nu mai avem nimic de pierdut.

— Mai aveţi, replică Bălaiul calm. Vă propun să pierdeţi către mine!

— Cu tine nu discut!

— Te ia el ce s-a supărat! Şi eu, creştin milos, care voiam să-i uşurez de nişte gologănei! Să nu-i piardă la alţii.

Nu-l bagă în seamă pe lipovean. Se proţăpeşte în faţă mea:

— Un mare spectacol religios e pe cale de aplicare. Creştinii din toată lumea vor să serbeze două mii de ani de la apariţia lui Iisus Cristos.

— Şi? Te deranjează cu ceva? Libertatea de conştiinţă e garantată.

— Va fi spectacolul nostru. Căci Iisus Cristos s-a rugat în templu, Iu zeii noştri A ulii din Im alt. nu din evanghelii. L-a invocat pe Eli.

— Şi ce-i cu asta?

Nepăsarea mea îi ridicfl presiuni.1 Se duce de râpă tot ceremonialul de judecată a celor doi păgâni din Carpaţi. Moshe se opreşte în faţa mea şi mi aruncă în obraz:

— Cine se închină lui Cristos se închină şi zeilor

cărora s-a închinat el!

— Poate că nu-i aşa, îl întărât eu.

— Dar cum e, Varaine?

Îi ard o pasă aşa cum merită. îl ridic prin aer, până la tavan şi-l scutur de câteva ori. Totul, fără să-l ating. Numai din priviri. Gealaţii lui se retrag îngroziţi. Gata să descarce armele.

— Cuminţei! le poruncesc eu cât mai persuasiv şi le cobor şeful în locul din care îl săltasem.

— Aşa, Moshe! Fapta, sălbaticule! Noi suntem oamenii faptelor. Toate simbolurile şi cuvintele luate la un loc nu pot face o faptă. Asta poate să priceapă şi o minte de bovină, închinătoare la tauri?

Se strâmbă de furie dar tace. Aruncă o privire în jurul său şi înţelege că oamenii faptelor nu glumesc. Mica sa oaste e cam toropită de descântecul meu. S-a prăpădit frumuseţe de judecată. Bălaiul îi sare în ajutor:

— Ai nevoie de nişte cenuşă?

— Cenuşă? întreabă evreul automat.

— Pentru pus în cap, în semn de pocăinţă. Rabinii or să te jupoaie de viu. Ai scăpat păgânii din capcană. Ţi-a eşuat judecata. Ai ruinat munca a zeci de generaţii de urlători la stele şi la zei.

Moshe e roşu de furie. Nu mă mai interesează. Ordinul a fost executat. Am studiat capcana Mosadului din Africa de Sud. I-am aflat stăpânii. Le-am aflat intenţiile. Pot raporta liniştit cam ce vor face la spectacolul din anul 2000. Desigur, dacă le permit extratereştrii să-şi facă de cap. Ceea ce nu e credibil. Mă pregătesc de retragere paşnică. Fără a ucide un singur evreu. Las arabilor această plăcere. Eu n-am nimic de împărţit cu ei. Nici neamul meu, românesc nu mai are nimic în comun cu sălbăticia ebraico-babiloniană.

Îl avertizez:

— Noi plecăm, Moshe! Dacă te pune dracul să încerci ceva, abţine-te cât poţi!

— Şi dacă…

— Dacă încerci ceva, vei păţi ceea ce meriţi. Nici zeii

tăi nu te vor scăpa de mânia noastră. Ne-am săturat de voi ca de mere pădureţe.

— E un sistem care funcţionează de mai mult de două mii de ani.

— A funcţionat! pun eu ordine în situaţie. Nu mai funcţionează. Nici nu va mai funcţiona! Apucaţi-vă de altceva!

Păşesc printre luptătorii evrei şi mă îndrept către ieşire. Bălaiul merge de-a-ndărătelea, cu degetul pe trăgaciul bazookăi. Dacă scapă proiectilul, dărâmă tavanul în capul lor. Acest adevăr îi face pe evrei cuminţi ca nişte mieluşei. Ajunşi în uşă, lipoveanul mă roagă frumos:

— Varaine, pe sufletul meu de român, am o mâncărime la deget…

— Lasă-i în viaţă! Să-şi primească pedeapsa de la Viaţa pe care au vrut s-o schilodească!

Harison e tot în hol. Stă pe un taburet şi tremură. îl salt şi-i fac semn că va merge cu noi. Nu scoate niciun sunet dar ni se alătură. Ajungem fără incidente la maşină, o deschidem şi pătrundem în ea. Perdelele de la vilă tremură discret. Suntem priviţi. Cu multă ură, bănuiesc. Treaba lor! Cine urăşte se otrăveşte cu produsele negative ale propriului suflet.

— Ce le-a putut făta mintea! comentează Bălaiul. Că suntem evrei prin închinarea la Iisus Cristos?!

— Nici măcar nu e o teorie nouă, replic eu absent.

— Ce-i cu tine, piciule? se alarmează lipoveanul de ton.

— Nimic deosebit, lipa. Mă frământă un gând: De ce în

Africa de Sud?

— Aha! îi cade lui fisa. De ce am venit tocmai aici? Nen-tu

Laurenţiu nu ţi-a şoptit nimic?

— Ca niciodată, nimic.

— Prea mulţi mosadiştii prin preajmă, nu?

— N-aş pune mâna în foc că fesebiştii sunt absenţi. Ceva urât şi trist e în derulare, Bălaiule.

— Asta am simţit-o şi ou h» şi mii plivii cu stângul de la început.

— Mda! Opreşte la o ponipă ţi h\ plinu11

Harison s-a făcut mic pe niuiehi tw tlln puie. Fu cuget cam cum au făcut adversarii planul. IMlului neştiutor de situaţie, şofează cu ochii după o pompă de hin/. InA Pfircin nişte turişti nevinovaţi. Spionii, însă, nu fac lui ism Niciodată. Nici măcar în luna de miere.

*

* * *

— Încotro, piciule?

— Către Durban.

— Tragi la mare?

— Mai sigur, Bălaiule. Treaba de aici nu-mi place.

— Sigur. Cremene şi Corday nu sunt nişte papă-lapte. Nu dispăreau ca fumul.

— Gândeşti şi-ţi face bine, lipa.

— Gândesc, a agreat el. Şi te întreb cinstit.

— Ce?

— Ce se întâmplă? Cine sunt şi ce vor?

— Nu ştiu, lipa. Deocamdată, nu ştiu.

— Descântători?

— Poate. În orice caz, oameni ca noi.

— De unde au răsărit?

— Din trecut. Cu câteva mii de ani în urmă, pe acest teritoriu a existat o civilizaţie comparabilă cu a noastră. Poate, mai dezvoltată.

— Veniţi din spaţiu?

— Probabil.

— Şi cum au ajuns în copaci?

— Cum o să ajungem şi noi, dacă lăsăm primitivii să ne conducă.

— Nici chiar aşa!

— Foarte probabil, aşa s-a întâmplat. În orice caz, vom vedea.

— Aş prefera să ştiu că l-ai mirosit pe Cremene.

— Încă nu-i timpul. Când vom ajunge în preajma munţilor.

— Înseamnă că ştii unde-i.

— Ştiu unde-i dar nu ştiu ce ne aşteaptă acolo. E ceva nemaiîntâlnit de mine. Ceva la câte n-am avut acces mai devreme. Şi foarte periculos.

— Ce nu-i periculos pe lumea asta? filosofează Bălaiul. Vezi o mândră ca un înger, te încumeţi şi înşfaci SIDA. Păşeşti agale pe trotuar, îţi cade o cărămidă în cap…

— Cunosc placa. Schimb-o, lipa!

— Voiam să te înveselesc. Prea te-ai afundat în gânduri. Doar nu te-ai speriat de mosadişti?

— Ei s-au speriat de mine. Au pierdut şi ultima rundă. Nu cred să ne mai iasă în cale.

— Atunci?

Lipoveanul se străduie să menţină conversaţia. Nu numai din politeţe. Nici din plictiseală. îl frământă sentimentul unui pericol nedefinit. Ca şi pe mine. Povestea în care evoluăm nu pare să aibă nici cap, nici coadă. Am intrat în ea fără un minimum de informaţii. Contrar oricărei obişnuinţe. Nu-l înţelesesem pe Cremene dar nu ripostasem. Fusese de ajuns să invoce ordinul lui Zamolxe. Acum, însă, mă frământ. N-am informaţiile care mi-ar fi permis să văd ansamblul problemei. Fără să cunoşti ansamblul, nu poţi judeca partea.

Bălaiul mă lasă în apele mele. Pe nesimţite, mă afund într-un somn scurt. Îmi dau seama că dorm şi visez, însă. Asta înseamnă că îngerul veghetor e la post şi-şi face meseria. Mă văd într-o casă necunoscută, ridicată pe o colină. Interiorul, cam rudimentar, nu mă indispune. Mă culc şi mă înveselesc cu o cergă miţoasă şi aspră. Aceasta, însă, alunecă mereu. Mă lasă dezgolit. Deodată, simt mâinile ei. Ale soţiei mele, plecată din lumea noastră, de mult timp. Mă răsucesc s-o privesc. Se fereşte şi mă acoperă. Cerga lunecă din nou, ea mă înveleşte cu aceeaşi grijă.

— Carmela! şoptesc eu şi mă trezesc.

Bălaiul mă priveşte curios. Înseamnă că a auzit. E bine să ştie:

— Am visat-o.

— Am auzit, piciule. N-ai visat-o demult?

— Demult.

— Înseamnă că e un semn. Ghiceşte ce vrea să-ţi spună!

— Fără de-astea! Fiecare om în pui» nit un cod de vise. Eu nu mi l-am format. N-am nevoit –, Ailuo oilie informaţie din viitor.

— Atunci, adu! Nu putem merge orbt şic

— Asta e treaba mea. Tu condu!

sălbatica încleştare

Deschide gura să mai spună ceva dai să i a/gândeşte. Apasă pedala de acceleraţie, depăşeşte câteva maşini, apoi întoarce capul spre mine să continue conversaţia. I u.1111 închis ochii, să-l fac să înţeleagă că am nevoie de linişte. Prin faţa ochilor, îmi joacă imaginea defunctei soţii. Face acelaşi gest. Mereu şi mereu. Mă înveleşte. Renunţ să mai fac eforturi de a înţelege.

Seara ne găseşte pe terasa unui restaurant din Durban. Ceva mai liniştiţi. În timp ce traversam provincia Natal, percepusem câmpul energetic al comandantului Octogonului. Nu foarte puternic. Suficient să înţeleg că era în viaţă şi lucid. N-am îndrăznit să schimb mesaje cu el. Avertismentul lui Zamolxe mă făcuse foarte prevăzător. Nu numai avertismentul. În preajma lui Cremene simţisem o sursă de energie neobişnuit de mare. Nu-i cunoşteam originea. Teoretic, pe planeta noastră nu puteau exista muritori cu forţe superioare nouă. Până la moment, acesta fusese adevărul. De unde şi cum apăruse acea sursă, capabilă să-l învingă pe Cremene? Cum trebuia abordată pentru a fi supusă forţei noastre, Forţei Vieţii? Cam asta cuget eu, privind cu jind la valurile Oceanului Indian. Ce-aş mai pleca aiurea, fără ţintă! Numai aşa, să simt libertatea pe care numai oamenii mării o pot gusta în întreaga ei splendoare. Nu se poate, însă. Misiunea continuă, sub comanda mea. Aşteptăm întăriri de la rezidenţa din Cape Town. Sper să fie făcute din alt aluat decât Harison.

Pe linie informativă, nu am ce-i reproşa omuleţului din Johannesburg. E spionul perfect. Nu bate la ochi şi

prinde informaţiile din vânt. Nu-i făcut însă pentru acţiuni operative. Se vede clar că persoanele care l-au selecţionat n-au bănuit că, într-o zi, va avea nevoie şi de muşchi, şi de nervi, şi de mijloace dure de apărare. De apărare măcar, dacă nu de atac. Prima capcană în care căzuse l-a speriat pe Harison destul de zdravăn. Numai eforturile reunite, ale mele şi ale Bălaiului, l-au adus la linia de plutire. Pe moment, pare împăcat cu soarta sa. Ascultă cu interes tărăşeniile povestite de lipovean, îl soarbe din ochi ca pe un zeu. Îi place stilul liber, bărbătesc în care Bălaiul acţionează şi vorbi şu Silicei şi mie îmi place. Cu toate că Bălaiul mi-a făcut m-au boroboaţe pe timpul unor acţiuni serioase, nu l-aş lăsa singur în nicio ocazie. Ne completăm perfect. împreună cu Cernescu, formăm o întreagă unitate de analiză, sinteză, informare şi dezinformare. Fiecare posedă ceea ce-i lipseşte celuilalt.

Prin faţa noastră defilează turiste de ţoale neamurile. Dezbrăcate cât trebuie pentru a-l face pe lipovean să duduie ca o locomotivă cu abur. Îşi linge buzele precum motanii plecaţi la aventuri pe acoperişuri. Şi-şi face planuri tainice pentru noaptea ce se lasă încet. îl las să viseze. Măcar cu atât să se aleagă. Căci noaptea se profilează cumplit de sângeroasă. Simt mirosul sângelui proaspăt şi acest presentiment nu mă înşală. Din această cauză sunt atât de tăcut şi de gânditor. Nu te hazarda, Varain! e porunca care nu-mi iese din cap. Nu trebuie să mă hazardez.

Către opt seara, ni se alătură rezidentul de Cape Town. E un metis în care poţi ghici sânge hindus şi european. Are ochii căprui, inteligenţi, şi o privire deschisă. Când îmi arată semnul lui Zenadirt, mă ridic şi-l îmbrăţişez. Încă unul care a trecut prin Muntele Albastru.

— Aici mi se spune Cenda, se prezintă el.

Îi fac cunoştinţă cu ceilalţi doi, apoi îl întreb:

— Cum m-ai recunoscut?

— După câmpul energetico-informativ. Te-am simţit de la câţiva kilometri.

— Poţi citi câmpul?

— Pot recunoaşte orice om care a trecut prin Muntele Albastru. Amprenta lui Zenadirt nu poate fi ştearsă. Te poartă prin viaţă ca un program

— Nici chiar aşa! Soarta a rămas în mâinile Celui infinit şi invizibil.

— De acord. Zenadirt e muritor, Dumnezeu, etern. De ce m-aţi chemat în grabă?

— Am avut un conflict cu Mosadul. Nu înţelegem ce caută aici. Nici de ce ne-au atras pe acest teritoriu.

Faţa i se întunecă vizibil. Trage ceaşca de cafea mai aproape, gustă din ea, aprinde o ţigară. Ochii i s-au îngustat ca la tigrii care se pregătesc de atac. Gândeşte intens la ceva. îl îmboldesc:

— Ştii ceva?

— Nu mi-ai spus tot.

— Nu. Mai trebuie să ştii că doi oameni de-ai noştri sunt prizonieri în Munţii Scorpiei. Unul din ei e comandantul.

— Cremene?

— Cremene.

Nu mai gândeşte. Clocoteşte de gânduri. Încerc să i le citesc dar sunt mult prea repezi. Fulgeră în toate părţile. Majoritatea nu-mi plac deloc. Sunt din teritoriul pe care-l visez alb şi curat: mistica. Se frământă un timp, fără ca noi să spunem un cuvânt. În fine, scoate portmoneul şi trage din el o hartă împăturită cu grijă. O întinde în faţa mea. Zona care ne interesează e trasată în detaliu.

— Unde?

Ghicesc că vrea să ştie unde am localizat temniţa. Îi arăt cu vârful pixului:

— Aici.

Se încruntă şi fluieră printre dinţi. Nu spune însă nimic. E

cazul să ne clarificăm:

— Cenda, ştiu că e ceva foarte grav. Simt adierea morţii. Nu ştiu ce poate fi.

— Nici eu, Varain. Niciun om întreg la minte nu merge de bunăvoie acolo. Negri bantu spun că e un

teritoriu magic.

— Prostii!

— Aşa gândeam şi eu. Zona a fost însă prospectată intens de ruşi şi de americani.

— Când?

— În ultimii zece ani. Fiecare parte a acţionat separat. Nu ştiu ce căutau. Nici ce-au găsit.

— Şi evreii?

— Evreii au câteva mine în zonă. Nu de acum. De foarte mulţi ani.

— Mda. Trebuie să ajungem acolo!

Tace câteva minute. Mestecă informaţiile. În fine, agreează:

— Trebuie dar cum?

— După semnalele lui Cremene. Niciun muritor nu-l putea înlănţui pe Cremene.

— Asta mă pune p «(jfuuliiil S'iiitiln M inA înspăimântă teribil.

— Nici eu nu trăiesi moiiieuli iHiii. ne Cenda. Fără să ajungem acolo, nu vom ¡nţelep tiittut Nici nu vom putea face nimic pentru Cremene.

— Singuri?

— Cu cine altcineva?

Stă în cumpănă câteva clipe, apoi se hotărăşte:

— Varain, mâine iau doi oameni de-ni mei şi mergem.

— Mergem în noaptea asta! Semnalul lui Ci ci nene e foarte slab. E rănit grav.

Se mai frământă câteva minute. În fine, scoate pe masă aşii:

— M-a interesat zona. Băştinaşii spun că acolo, în adâncuri, locuiesc zeii negri. Din când în când, ies la suprafaţă şi privesc Cerul.

— Legendă primitivă sau astrală?

— Greu de spus. N-am putut pătrunde până la Piscul Scorpiei. Gărzile companiei miniere interzic accesul oricărei persoane.

— A cui e compania?

— Proprietate anonimă. Mulţi lideri evrei. Îţi spune

ceva?

— Îmi spune suficient. Ruşii cum au pătruns?

— Cu aprobare. Şi americanii, la fel.

— Interesant! Foarte interesant! Mergem!

Bălaiul se ridică primul. N-a scos o vorbă. Asta înseamnă că a înţeles exact situaţia: Cremene are nevoie urgentă de noi.

Urc în maşina lui Cenda şi pornim, urmaţi îndeaproape de Bălai şi Harison. Intrăm cu maşinile în bazar şi, preţ de jumătate de oră, le umplem cu cele de trebuinţă. Haine adecvate şi echipament de munte. Atât cât putem găsi la comercianţii mărunţi, din prăvăliile bazarului. Dacă am apela la un magazin de specialitate, am fi luaţi la ochi. Munţii Scorpiei nu prezintă interes deosebit pentru alpinişti.

La zece fără un sfert, părăsim oraşul pe direcţia vest. Direct către munţi. În aceeaşi formaţie. Podişul luminat de Lună dă un aspect lugubru ţinutului prin care trecem. Tăcere şi mister pretutindeni. Aşa mi se pare mie. Cenda conduce atent, deloc emoţionat. A mai trăit astfel de momente, ale nopţilor africane. E timpul să ne lămurim şi în privinţa misticii descoperite de mine:

— Carida, te temi de spirite şi duhuri? De zei?

— N-aş spune, Varain. Aici avem de a face cu altceva.

— Oficial, nu s-a spus şi nu s-a scris nimic?

— Nimic oficial. Doar zvonuri ale băştinaşilor.

— Cam cât de vechi în timp?

— Nu m-au interesat. Eu trăiesc din comerţul cu Asia. Călătoresc mult.

— Ai venit totuşi până aici.

— Verific fiecare informaţie stranie. Tu nu faci la fel?

— Fac. Zenadirt ştie de acest loc?

— Nu i-am putut furniza nicio informaţie verificată… Legendele nu interesează.

Către miezul nopţii, intrăm într-un defileu. Creste zdrenţuite se profilează pe Cerul luminat de Lună. Nu numai creste. Ochiul meu exersat surprinde mişcările.

— Cenda, pe creastă sunt oameni.

— Sunt deşi n-ar trebui. Proprietatea companiei miniere începe mai încolo.

— Cam câte maşini trec, de regulă, noaptea, prin defileu?

— Nu-ţi face iluzii, Varain! La ora asta din noapte nu trece niciuna. Am fost observaţi. Şi raportaţi.

— Sigur?

— Aproape. Posibilitatea de neglijenţă e foarte redusă.

— Opreşte!

— Dar…

— Opreşte!

Cenda frânează fără a semnaliza. Bălaiul evită coliziunea în ultima clipă şi înşiruie un capăt de calendar. În limba română, astfel că nu iese nicio supărare.

Coborâm şi ne adunăm grămadă. Aprind lanterna demonstrativ şi o fixez pe harta din mâna dreaptă. Le explic în şoaptă planul meu. Nimeni, nu are argumente contra. Ne reocupăm locurile, întoarcem şi pornim către ieşirea din defileu. Nu e greu să observi că suntem nişte turişti care am greşit drumul. După vreo cinci kilometri, oprim şi coborâm din nou.

Abia acum îmi permit sa de/văitii întregul adevăr către parteneri:

— Dincolo de defileu, către st An un, se află un pisc singuratic. Probabil, în mina de la poalele lui, sunt ascunşi oamenii noştri.

— Piciule, bine ar fi fost să mă laşi sii i cânt lui Moshe o romanţă la bazooka! Nu mai avea cine să ne aştepte.

— Şi dacă-i ucidea, ca răspuns la fapta noastră?

— Le-ai creat o problemă, ghiceşte el.

— Una grea, confirm eu. Cu multe întrebări şi fără niciun răspuns sigur.

— Cum ar fi? se interesează Cenda.

— De ce s-au lăsat prinşi Corday şi Cremene? De ce nu i-am ucis pe judecătorii – lichidatori? Ce urmărim de fapt? Unde vom apărea şi în ce scop?

— Ai făcut-o pentru Laur şi Corday!

— Sigur, lipa! Cât suntem indescifrabili, îi ţin în viaţă. Şi-i întreabă mereu ce gânduri avem.

— Atunci?

— Ne echipăm cum trebuie şi pornim pe jos. Avem mai mult de zece kilometri până la obiectiv.

— Eu nu merg!

Harison. I-a trebuit ceva curaj să-şi spună păsul. Cu sau fără el, tot aia e. Aprob:

— Rămâi şi păzeşti maşinile. Simulezi un accident, o pană, ceva...

— Mulţumesc, Varain!

Îl las într-ale lui. Ne schimbăm hainele de oraş. Bălaiul îşi pregăteşte arsenalul. Cenda se roagă, retras la câţiva paşi de noi. Eu mă întind direct pe pământ, închid ochii şi pornesc ritualul luptătorilor din Carpaţi:

— Zamolxe! Viaţă şi moarte! Forţa cea Mare!

Aştept neclintit câteva minute. Cu creierul golit de orice alt gând. Contactul cu Forţa din adâncuri mă face să vibrez. O simt ca de obicei: ca un şuvoi de putere care pătrunde în mine din toate direcţiile. De data aceasta e însoţită de un fel de cântec. O armonie de origine necunoscută mă pătrunde, mă răscoleşte până în cele mai tainice colţişoare ale sufletului.

Aşa ceva este exclus din viaţa unui spion, gândesc eu şi încerc să înţeleg. Nu capăt niciun indiciu. O uşoară senzaţie de nesiguranţă însoţeşte melodia stranie. Fac un efort autosugestiv s-o îndepărtez. Nu pleacă. Continuă la fel de îmbătător. Mă ridic decis să lămuresc situaţia. Simt ceva străin în aerul din preajmă, îmi amintesc fulgerător de ultimul ordin al lui Zamolxe şi-mi chem cei doi tovarăşi de expediţie:

— La mine!

Se apropie, intrând în câmpul meu concentrat. Citesc pe leţele lor surpriza, apoi, încântarea.

— Să fiu cinstit, începe Bălaiul şi se opreşte. Mi-a văzut faţa şi a înţeles că situaţia e cam cotoibilă. Cenda şopteşte:

— Magie africană. Mulţi s-au prăpădit de ea.

— Nu-i magie şi nici nu distruge. E altceva. Instinctul îmi spune că e periculos.

— Întrerupe-o! îmi cere Bălaiul.

— Cum? Nu vine din mine, ci din munţii din jur.

Se frământă nehotărâţi. Mă întind din nou la pământ, cu palmele pe piatra muntelui. Trebuie să existe o explicaţie pentru fenomen. Melodia nu-şi schimbă ritmul. La fel de litanică. Şi la fel de plăcută. Prea seamănă a poveste, gândesc eu şi mă răsucesc cu faţa către Cerul înstelat. În aceeaşi clipă, săgeata spiritului meu porneşte către înalturi. Ţinteşte departe, foarte departe. Către culmea domoală dintre Moldova şi Ardeal, sub care e ascunsă baza extratereştrilor zegetini. Nu şovăie nicio clipă. Pătrunde prin stâncă, direct către centrala de comandă. Acolo unde, în fiecare secundă, există un om treaz – Zamolxe. Raportez scurt:

— Un fenomen straniu în Munţii Scorpiei. Cremene şi Corday sunt prizonieri.

Pe figura Marelui Astral nu se mişcă niciun muşchi.

— Magii zeului-câine, adoratori ai stelei Sirius din constelaţia Câinele Mare. Înţelegi ce căutau evreii în acea zonă?

— Înţeleg!

— Nu e nicio magie, Varain! Mergi calm, înainte! Vei găsi cauza fenomenului. Şi-o vei distruge! Aşa cum am distrus programul de involuţie a omenirii din calculatorul selenar.

— Prea bine!

Contactul se întrerupe Mft ridii şi comand liniştit:

— Haidem!

Pornim în şir indian, cu mine în Crunte. Mă secondează Bălaiul, relativ mulţumit de situaţie

— Primul marş forţat pe ritm muzical. Parcă-ţi vine să tot mărşăluieşti. Dă-i cam monoton.

— Şi păcătos, îl completez eu. Te îndeamnă la lene. Şi-ţi strecoară un soi de nesiguranţă în sistemul nervos.

— Aia e! se bucură Bălaiul. Simţeam un capăt de

târşă şi nu ştiam de unde vine. Credeam că ruginise portiţa curajului.

Cenda nu comentează. Păşeşte relativ calm. îl ghicesc că nu prea e în apele sale. Pentru orice individ educat religios fenomenele stranii se raportează la zei şi demoni. O schemă simplistă şi primitivă, care a ţinut cunoaşterea umană mult timp în loc. Pentru noi, cei tari şi cunoscători, orice fenomen are o cauză universală şi cognoscibilă. De asta suntem noi tari: pentru că ştim adevărul. Nu există fenomen fără cauză, nici cauză fără efect.

După vreo cinci kilometri, ne oprim sub o stâncă din defileu, să ne odihnim. Bălaiul aprinde o ţigară şi o ascunde în pumnul făcut căuş. îl imit. Cenda, însă, şovăie destul de rău. Are nevoie de o porţie de întăritor din zestrea mea. Nu i-l ofer încă. Aştept să-l ceară. Sau alt moment prielnic.

— Ce se întâmplă, Varain? Eşti sigur că domini situaţia?

Vocea îi tremură. Cunosc leacul pentru astfel de trăiri.

Conştientizarea situaţiei reale e un remediu bun. De regulă, nu ne temem de fenomene obişnuite sau cunoscute. Încep să-i explic:

— Vezi steaua aceea strălucitoare? Cea mai strălucitoare stea din zona cunoscută de noi?

Priveşte în direcţia arătată de mine şi aprobă din cap. Continui:

— E steaua Sirius din Constelaţia Câinele Mare. Venerată de triburi africane şi de vechii egipteni.

— De ce?

— Asta vom afla noi, aici. În mod normal, stelele nu joacă niciun rol în viaţa pământenilor. Sunt prea depare să ne influenţeze cu radiaţiile lor. Singura stea care exercită influenţă efectivă asupra pământenilor e Soarele. Şi totuşi, unii africani manifestă o preocupare obsesivă pentru Sirius. În special *dogonii*, care o denumesc Sigur. Ca o ciudăţenie, în limba engleză, dog înseamnă câine şi *on*,

înainte.

— Măâculiţă-mamă! suspină Bălaiul. Astea ţi se trag de la Cernescu.

— Nu numai de la el. Potrivirea e prea mare şi trebuie să aibă o explicaţie logică. Citit dextrograd, *dog* înseamnă *god*, adică zeu. Ce relaţii au existat între strămoşii englezilor şi cei ai dogonilor?

Cenda mă priveşte uimit. N-a auzit încă totul. Continui:

— Primitivii dogoni de pe podişul Bandiagara deţin uimitoare cunoştinţe de astronomie, transformate de unii în religii. De unde le-au obţinut?

— Doar nu vrei să spui că de la extratereştri?

— Aceasta e situaţia, Cenda. Rasele nu s-au format sub influenţa climei, ci datorită intervenţiei extraterestre. Dogonii din Africa şi dropii din Tibet au origini diferite. Şi informaţii diferite, care ne permit dezlegarea unei mari enigme pământene.

— Atunci, Varain, fenomenul pe care îl simţim?

— Şi el are o explicaţie. O vom afla. Unele elemente de magie nu sunt altceva decât legi ale viului planetar necunoscute marelui public. Cine le-a dezvăluit primitivilor?

— Zeii astrali!

— Exact. Extratereştrii care i-au contactat. Noi trebuie să ne folosim întreaga ştiinţă pentru a descoperi ceea ce urmaşii extratereştrilor sau ai primitivilor iniţiaţi de ei au primit dintr-odată. Orice explicaţie mistică trebuie exclusă din capul locului! Mergem?

Se ridică amândoi deodată şi pornesc pe urmele mele. Nu le-am spus totul pentru a nu-i demobiliza înainte de confruntarea pe care o simt venind cu paşi repezi. Nu le-am povestit nimic despre confruntarea dintre rasa neagră şi rasa albă, din urmă cu circa cinci milenii. Nici despre influenţele magiei negre asupra vieţii rasei albe. Nu le-ar folosi la nimic să afle acum adevăruri şocante. După ce lămurim misterul din Munţii Scorpiei, le pot povesti orice.

Înaintăm feriţi prin defileu. Să nu ne observe pândarii de pe creste. Din când în când, în locurile prea luminate, ne târâm.

Oricum, către ora două, ieşim din defileu şi zărim piscul căutat. E către stânga, cam la un kilometru. Între el şi noi se interpune un gard înalt, de sârmă ghimpată, împletită într-un soi de reţea.

— E electrificată, mă informează Cenda pe şoptite.

Le fac semn să se întindă la pământ şi lansez spiritul în cercetare. O scurtă pasă şi răsuflu uşurat. Spiritul lui Cremene e acolo. Destul de puternic pentru a putea comunica. Convorbirea noastră telepatică durează câteva fracţiuni de secundă:

— Varain, gata de atac!

— Nu încă, Varaine! vine ordinul lui Cremene. Culege informaţii!

— Care e sursa de energie cu care te-au lovit?

— Tehnică. Distruge-o!

— Pot cerceta fără a fi descoperit?

— Cu multă grijă. Terminat!

Mă întind lângă cei doi camarazi şi aprind o ţigară. Studiem împreună dispozitivul de pază al teritoriului. Nu pare ceva ieşit din comun. Câteva foişoare dotate cu proiectoare electrice, care mătură din când în când terenul cu pase lungi-i leneşe. Undeva, către nord, se aud lătrând nişte câini. În clădirile de la baza piscului strălucesc câteva lumini. Probabil, de la corpul de pază ori de la aparate cu funcţionare continuă. Totul, învăluit în liniştea nopţii africane. Până şi vegetaţia pare să doarmă.

— Prea paşnică aparenţa, comentează Bălaiul.

— Aparenţă, confirm eu. Dincolo de gard ne aşteaptă mari surprize.

— Nu faci nimic?

— Aşteptaţi!

Mă lipesc de piatra muntelui. Simt sub palme vibraţiile muzicii enigmatice. Îmi concentrez spiritul într-o şuviţă subţire cât o aţă. Suficientă pentru a pătrunde pe teritoriul adversarilor şi a-mi aduce informaţiile necesare.

Săgeata spiritului porneşte la rasul ierbii. Aşa cum am comandat eu. Prima ţintă, clădirile din preajma minei, este atinsă în câteva secunde. Mă ghidez după sunete şi căldura umană. Găsesc rapid încăperea paznicilor. Sunt mai puţin de-o duzină, negri şi mulatri. Majoritatea dorm tolăniţi pe priciuri. N-au habar de ce se întâmplă în jurul lor. Pricep că n-am nimerit în locul potrivit şi mă retrag rapid. Răsuflu adânc, îmi revin în simţiri şi-mi informez partenerii despre cele constatate.

— Înseamnă că ne vom cotonogi în mină?

— Dacă e mină, Bălaiule.

— Că doar nu-i fermă avicolă?!

— Văd eu ce e!

— Mai repejor, piciule! Nu de alta, dar simt un dor nespus. Mă atrage aerul Durbanului. Curat, cu miros de mare…

— Ştim noi ce te atrage în Durban. Pofta în cui! Aici lucrăm după carte. Nu riscăm nimic! Plec!

De data aceasta, ţâşnesc direct către înalturi. Să pot cuprinde ansamblul teatrului de luptă. La prima vedere, nimic deosebit. Cu excepţia unui elicopter mascat lângă o perdea de arbori situată cam la trei sute de metri de piscul golaş.

Din vârf, Varain!

Îngerul veghetor şi-a adus aminte de îndatoriri. Dacă mă îndeamnă să încep cercetarea din vârf, înseamnă că a descoperit ceva ce trebuie explicat. Cobor uşor către vârful piscului şi pătrund prin piatra dură. După câţiva metri mă opresc. Sincer uluit. Ceea ce găsesc mă descumpăneşte. Templul din Carpaţii Moldovei nu deţine monopolul mondial. Ceva similar se deschide în faţa mea. Mă opresc, cuget câteva clipe şi caut contactul cu Cremene:

— Varain, în atac, de sus în jos. E o centrală străveche?

Cremene întârzie cu răspunsul. Insist:

— Varain, vin către voi!

— Nu! înaintează precaut!

— Câţi sunt?

— În jurul nostru, niciunul. Suntem foarte departe, în adâncurile puţului de mină.

— Sub Piscul Scorpiei?

— În lateral. Atenţie la forţa inexplicabilă!

— De unde vine?

— Un generator amplasat mai sus de locul în care ne aflăm.

Paralizează orice mi-i. În hio Animale, vegetale, oameni, de-a valma.

— În regulă! Cine e conştiinţa şi voinţa care conduce aici?

— Nu ştiu. Când ne-au adus. ei am răniţi şi inconştienţi.

— Inconştientul ştie!

„Pauză. Cremene îşi verifică ingorul veghetor. Extrage din inconştient informaţii interpretabile conştient. O operaţiune foarte dificilă, pe care puţini pământeni ştiu s-o facă. În fine, murmură:

— Poate fi un extraterestru. Negru.

— Poate?

— Da, poate. Poate fi şi un robot făcut să semene cu băştinaşii.

— Am înţeles. Plec şi revin.

Mă retrag lent, studiind centrala din pisc. E goală dar nu-i lipseşte nimic. Seamănă teribil cu ceea ce am văzut în Muntele Sacru din Moldova. Până şi lămpile veşnice par a fi făcute de aceleaşi mâini. Sunt de formă sferică, dintr-un material alb-gălbui şi împrăştie lumina ca pe o materie. Cad ostenit lângă cei doi tovarăşi de aventură. Efortul de cercetare mi-a redus sensibil rezervele de energie.

— Va trebui să intru singur, le şoptesc eu, apoi mă întorc pe spate şi adorm la comandă, pentru a mă încărca cu energie.

Când mă trezesc, constat o singură schimbare: strania melodie a încetat. Cenda stă lângă mine cu braţele încrucişate pe piept. Bălaiul sapă cu lopăţica un tunel pe sub reţeaua de sârmă electrificată. Arunc o privire la ceas,

constat că e timpul să atacăm. Dacă n-o facem acum, ne va prinde lumina zilei. O

situaţie neplăcută pentru noi, dat fiind puţinătatea forţelor de care dispunem.

— Mă aşteptaţi aici până la prima rază de Soare! ordon eu.

Dacă nu vin, vă retrageţi în ascunzişuri şi mă aşteptaţi încă o noapte!

— Singur nu pleci! se opune Bălaiul.

— Lipa, nu-mi fă greutăţi! Numai descântătorii pot pătrunde.

— Şi eu ce fac fără voi?

Îi înţeleg dilema. Fără Cremene şi mine, Serviciul Operaţiuni Neconvenţionale al Octogonului n-ar mai fi ce este. îl liniştesc:

— Ne întoarcem. Sigur! Aşteaptă aici!

Mă strecor prin tunelul săpat de lipovean şi pornesc târâş către pisc. Anume nu fac salt în spaţiu. Îmi conserv energia pentru încleştarea pe care o simt deja fizic. Interesant, gândesc eu, că va fi o încleştare fără oameni. În întregul munte nu găsisem nimic care ar fi putut fi numit suflare omenească.

Abia când ating piatra piscului, recurg la mijloace „extraterestre”. *Sesam*, *deschide-te*! şoptesc eu ca în poveşti. Şi, exact ca în poveşti, stânca se desface supusă şi mă lasă să pătrund către centrala părăsită.

Primul etaj, cel văzut pe timpul saltului, nu-mi spune nimic nou. O maşinărie de formă semicirculară în spatele căreia se află mai multe scaune fixe. Cu praf gros pe ele, semn că n-au fost folosite de mult timp. Doi pereţi sunt acoperiţi cu ecrane imense, de culoare verzuie. Par nişte heleşteie răsturnate, într-un rastel, câteva obiecte cilindrice care ar putea fi arme. Nu îndrăznesc să le ating, să le verific. Simţurile îmi sunt încordate la maxim. Îngerul meu veghetor trage de zor clopoţelul de alarmă. Pericol! Pericol de moarte!

Vei trăi atât cât vrem noi! *Şi cum vrem noi*! Cuvintele lui Zamolxe îmi trezesc marele curaj de care am nevoie.

Simt pericolul cu fiecare por al fiinţei. E pretutindeni şi nicăieri. Duşmanul invizibil mă studiază. Aceasta e senzaţia pe care mi-o furnizează îngerul veghetor. Încleştez dinţii şi rostesc în gând marea invocare:

— Doamne al vieţii şi al morţii, luminează-mă! Răsucesc calm palmele până le aduc faţă în faţă. Simt zbaterea energiei din propriul trup. Sunt gata de orice mi-a fost programat să trăiesc. Încep să păşesc atent către scara ce duce către etajul inferior. Din mers, studiez fiecare element al centralei. Un obiect micuţ, prăfuit, aflat sub o bancă, îmi atrage atenţia. Mă aplec uşor, îl pipăi şi-l ridic. Aşaaa! murmur eu ceva mai liniştit în palma mea se odihneşte un plic de chibrituri folosite. Originea sa nu-mi spune nimic. A fost produs pentru a face reclamă unui hotel din Pretoria. Ciudat, dar conştiinţa faptului că alţi pământeni au trecut prin centrala părăsită nul linişi «mâlnii scările, cu câmpul energetic strâns şi cu palincii în l, iţii Nu Intenţionez să ucid, ci să anihilez.

Cobor şi număr trepteli Unii ioim tivi… Toate, cu praf gros pe ele. Brusc, senzaţia se spuimfl se înteţeşte. Lupt împotriva ei cu toate forţele. Sunt o mlev Aială vâlvătaie, căci focul celest care arde inamicul invi/ihil mi.1 cuprins întreaga fiinţă. Strâng din dinţi şi continui cobor lica în ciuda faptului că în creier îmi răsună un mesaj telepatic contrar. Din mers, răspund glasului necunoscut:

— Am venit să-mi iau tovarăşii de arme.

— Întoarce-te, străinule! încă mai poţi trăi.

— Viaţa şi moartea sunt totuna. Vreau ce e al meu!

Un sunet înfiorător umple încăperea goală în care am pătruns. Mii de ace mi se înfig instantaneu în trup. Instinctiv, extind câmpul şi mă rostogolesc către centrul camerei. Zidurile se desfac asemenea unor uşi. Din nişe ies nişte fiinţe acoperite în giulgiuri albe. Nu reuşesc să le văd feţele. Mă ridic în genunchi, extind şi mai tare câmpul. Simt presiunea contrară a celor care înaintează. Cu un efort supraomenesc, mă ridic în picioare şi fac ceea ce numai în caz de extrem pericol am făcut: îmi aduc în memorie imaginea clară a templului ascuns sub munţii

noştri. Nimic altceva nu mai văd. Numai culmea domoală pe care s-a legănat neamul meu de codreni şi ţărani. Numai imaginea lui Zamolxe, stând calm, pe fotoliul din faţa centralei geto-dace. Aşa cum trebuie să stea unul dintre cei care hotărăsc viaţa şi moartea pământenilor.

Înţepăturile au încetat. Deschid ochii şi privesc. Agresorii s-au oprit cam la doi metri de mine, într-un cerc aproape perfect. Murmură melodia cunoscută dar asta nu mă deranjează. Creierul meu european raţional nu poate înţelege cele întâmplate. Verificasem eu însumi. Stabilisem clar că nimic omenesc nu se găsea în întregul munte. De unde apăruseră momâile? îmi iau inima în dinţi şi lansez o pasă. Salt vălul de pe faţa unuia dintre ei. Scot un sunet de uimire, simt piatra vibrând sub picioare. Aud vocea lui Cremene, ca din altă lume:

— Sunt roboţi, Varain. Atenţie la generatorul de energie anti-bios!

Piatra vibrează din ce în ce mai tare. Rezonează cu melodia reprodusă de roboţi. Încep să înţeleg cum vibra întregul munte. Şi cât de bine aflase inteligenţa invizibilă mişcările mele.

Îndemnul nevăzutului adversar vine din nou. Tot telepatic:

— Pleacă străine! Nu ai ce căuta aici!

Dă-mi oamenii din neamul meu şi plec! în timp ce port dialogul, încerc să identific cât de cât inamicul. Nu reuşesc. Invizibila inteligenţă foloseşte al doilea sistem de telepatie, în care nu poţi prinde nici măcar un singur cuvânt. Numai ideile se încrucişează între ele. Dacă n-aş avea un antrenament de excepţie, aş zice că vorbesc singur, cu mine însumi.

— Tratează, Varaine!

De data asta nu mă înşel. Timbrul vocii e înscris în toate celulele corpului meu. E al lui Zamolxe. Privesc la roboţi. Au scos de sub văluri un soi de bormaşine şi încearcă să pătrundă către mine. Asta îmi dă un sentiment de superioritate, înseamnă că stăpânul acelor locuri nu are habar cum pot fi penetrat.

— Omena! şoptesc eu cu voce tare.

În aceeaşi clipă, focul vieţii izbucneşte de jur-împrejurul câmpului meu, învăluind agresorii. Giulgiurile ard cu flacără, roboţii se opresc nedumeriţi.

— N-am venit cu gând rău, transmit eu către invizibilul comandant al centralei.

— Înaintează!

Arunc o privire circulară. Unde să înaintez? Mă aflu într-o cameră emisferică, închisă din toate părţile. Gândurile mele nu sunt recepţionate de nevăzutul agresor şi asta îmi întăreşte încrederea.

— Unde să înaintez? întreb eu telepatic.

În loc de răspuns, pereţii se deschid, lăsând în faţa mea un tunel înalt. În aceeaşi clipă, nările îmi sunt invadate de un miros respingător. De hoit sau de cadavru. Nu trebuie să caut prea mult sursa. Chiar la intrarea în tunel, zac câteva cadavre descompuse. Prin hainele putrezite se văd oase şi resturi de carne. Înţeleg că cele două expediţii dinaintea mea au sfârşit prost de tot. Îmi pare rău de paranormalii americani şi ruşi căzuţi în încercarea de a decripta misterul din Munţii Scorpiei, încă nu e cazul să mişc. Trebuie să tratez. De data asta, folosesc vocea. Vreau să verific dacă strania inteligenţă mă înţelege:

— Cine este şef aici? Vreau să discut, vreau să tratez!

— Spune tu cine eşti şi ce vrei!

Pronunţia fără cusur dar şi fără accent. Metalică, semn că e sintetizată de un aparat. Ciudat aparat, însă. Poate sintetiza limbi moderne. Vorbisem înadins într-o limbă mai puţin cunoscută-româna. Regulile jocului îmi dictează să răspund:

— Eu sunt Varain din Carpaţi. Sunt pământean, nu pot fi străin. Pământul e patria mea. Oriunde pe această planetă, sunt la mine acasă. Vreau cei doi oameni albi ascunşi aici.

— Nu eşti pământean, Varain. Numai trupul îţi este de pământean. Spiritul tău nu mă înşală. Eşti din clanurile lui Zaris şi Roinar, exploratorii Nordului. I-am cunoscut

bine dar n-am putut ajunge la termeni comuni.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Cine eşti tu?

— Eu sunt stăpânul acestei planete.

Aşteptam orice numai o astfel de replică, nu. În lungile mele pribegii, cunoscusem destui nebuni care se considerau stăpâni ai unor ţinuturi. Cunoscusem şi ţicniţi religioşi care se credeau reprezentanţii lui Dumnezeu pe Pământ. Nu întâl „nisem însă nicio inteligenţă superioară care să susţină astfel de aberaţii. O mare uşurare mă cuprinde. Înţeleg pe dată schema şi replic simplu:

— Ai concurenţi la această funcţie!

— Tu şi zeul pe care l-ai invocat la intrare?

— Nu. Noi ştim că planeta nu poate fi proprietatea nimănui. Există însă pământeni care se consideră aleşii Domnului şi stăpânii planetei.

Abia rostesc cuvintele şi totul îmi devine clar în minte.

Nu-i dau inteligenţei timp să răspundă. O informez cu situaţia exactă:

— Ei ne-au atras pe acest teritoriu. Ştiu ce puteri avem. Vor să-ţi afle secretele cu ajutorul nostru. Din această cauză, au aruncat doi dintre noi în acest loc. Ştiau că voi veni după ei.

Şi că te voi înfrunta pentru viaţa camarazilor mei. Dă-mi-i şi mă retrag!

— Nu te mai poţi retrage deşi n-ai minţit.

— De ce?

— Pentru că te vei întoarce împreună cu alţii să-mi iei puterea lumii.

— De unde ştii?

— Aşa era scris în programul nostru.

— În creierul selenar?

— Da. Voi aţi umblat la el. Voi şi zeii voştri. Trebuie să muriţi, căci nimeni nu are voie să schimbe programul de evoluţie pământeană.

Nu-i răspund imediat. Analizez pe îndelete informaţiile cunoscute, să înţeleg cum funcţiona mecanismul evoluţiei ciclice. Pricep destul de rapid că

fenomenul denumit de pământeni magie neagră are o explicaţie destul de simplă. Radiaţia creierului selenar era receptată şi retransmisă prin inteligenţa invizibilă cu care mă confrunt la moment. Orice persoană care invoca această inteligenţă, prin formulele magiei africane, se conecta automat la ea. Şi obţinea un sprijin energetic pe măsură. Desigur, unii pământeni se puteau conecta şi involuntar, prin rostirea întâmplătoare a formulelor. Asta trebuia să se fi întâmplat cu unii scriitori precum şi cu unii savanţi care studiaseră magia primitivă. Ajuns aici cu raţionamentul, realizez că în afirmaţiile inteligenţei se amestecă informaţiile ultramoderne cu cele primitive. Decid imediat să verific cauza:

— Eşti zeu sau pământean?

— Zeu din primii veniţi pe această planetă. I-am învins pe toţi care au încercat să-mi ia puterea.

Înţeleg pe dată că noţiunea de zeu nu are sensul primitiv, ci pe cel de extraterestru. Nu poate fi om, îmi şopteşte inconştientul. Ar fi murit de multă vreme. Această informaţie îmi dă un fior rece pe şira spinării. Nu-mi plac maşinile prea inteligente. Ceea ce văzusem pe Lună îmi fusese prea de ajuns. În aceeaşi clipă, îl recepţionez pe Cremene.

— Continuă, Varain! Puterea aparatului scade. Mă pot mişca.

Ce să continui? în faţa mea se află o inteligenţă artificială, programată să menţină o stare de sălbăticie în lumea neagră. Poate că pe întreaga planetă. Noroc că nu ştie să citească gândurile, căci ar fi groaznic. Toate astea îmi trec prin minte cu iuţeala fulgerului. Mă concentrez şi întreb:

— Tu eşti autorul unor stranii coincidenţe din lumea noastră?

— Exact. Le-ai trăit?

— Nu. Eu sunt luptător. Întâlnesc atât de multe coincidenţe create de adversari încât nu mă mai impresionează. Pentru ceilalţi oameni, însă… Mai ales pentru sălbaticii din zonele încă necivilizate.

— Nici nu le vei mai trăi vreodată. Vei muri aici, pentru a nu strica programul. Programul meu.

Măcar e un program bun?

Perfect. Cei care l-au înţeles pot obţine tot ce vor.

— Aha!

Îmi amintesc spusele lui Moshe şi trag o înjurătură. În gând, fireşte. Cu glas tare, contracarez:

— Viaţa nu poate intra în programe create pentru maşini de pe altă planetă.

— Treptat, va intra. Îţi trebuie timp pentru asta. Şi eu am timp. O veşnicie. Tu nu ai, deşi nu eşti pământean.

— Ceilalţi membri ai expediţiei unde sunt?

— Care expediţie?

— Cu care ai venit. N-ai fost tu comandantul. Parează la fel de inflexibil:

— De unde ştii asta?

— Aţi venit din direcţia stelei Sirius. Din Câinele Mare. Mental, produc o hologramă a vechilor constelaţii. Fac să scintileze Sirius în culoarea iniţială – roşie. Să înţeleagă inteligenţa artificială la ce mă refer. Replică imediat:

— Noi am adus câini pe această planetă. Sălbaticii li s-au închinat. De unde ştii că n-am fost eu comandantul?

— Pentru că nicio expediţie nu este condusă de un robot. N-aţi aterizat aici, ci mult mai în nord.

— Ştii multe dar eşti fragil, Varain. Aşa cum au fost ceilalţi din expediţia noastră.

— Ei te-au programat înainte de a muri?

— Goa m-a programat. Băuse nusa căci era foarte bolnav. Delira. Atunci mi-a zis: Youle îţi las o lume în stăpânire. Va fi numai a ta. S-o aperi şi să respecţi programul!

Oftez adânc. Un extraterestru din misterioasa expediţie făcuse o glumă. Lăsase pământenii în seama unor calculatoare. Unul, pe Lună, celălalt, pe Pământ. Cu un program ciclic, care s-ar fi repetat multă vreme. Nu etern, căci şi aparatele cele mai perfecţionate se erodează în contact cu clima din sistemul nostru solar. Sincer, nu

ştiu ce să mai spun şi să mai fac. Grămada de tehnică din faţa mea are înscris un program sălbatic. Încep să înţeleg şi cum acţionează: direct prin inconştient. Pe ritmurile cele mai lente ale creierului. Păcătoasă treabă!

— Varain, se apropie timpul să mori.

— Chiar atât de periculos sunt?

— Nu te pot lăsa în viaţă. Cum nu i-am lăsat nici pe ceilalţi.

— Te temi de noi dar nu te temi de sălbatici.

— Ei nu încearcă să mă depăşească. Mă divinizează. Voi m-aţi putea depăşi.

— Poate că te-am depăşit deja. Eu am participat la reprogramarea creierului selenar.

— De-aceea nu mai primesc programe!

În ciuda sunetului metalic, glasul artificial trădează surpriza. Şi mânia.

— Atunci, mori gânganie umană!

N-apuc să replic. Piatra de sub picioare crapă cu vuiet cumplit. Mă prăbuşesc către adâncurile Pământului. Salt, Varain! strigă disperat îngerul meu veghetor. Eu, însă, îl aud ca de departe, ca pe un străin.

distrugerea roboţilor

M-am trezit înainte de a atinge fundul minei. Sub influenţa ordinului imperios: *Salt*, *Varain*! Salt! De data aceasta, nu era numai inconştientul meu. îl dubla porunca clară a comandantului Octogonului. Vocea lui Cremene suna mult mai viguroasă decât ultima dată:

— Salt, Varain, să nu te zdrobeşti!

Deşi în cădere, mă concentrez pe formula de salt. Conştiinţa nu mai joacă niciun rol. Numai spiritul neadormit, veşnicul veghetor al vieţii mele. Îmi comand saltul pe direcţia în care îl simt pe Cremene. Prelunga, dezumanizanta cădere se întrerupe. Aterizez lin, într-un loc luminat de o lămpiţă electrică. Şi aud clar urarea indianului:

— Welcome, Varain!

Mâinile lui Cremene se întind grăbite către mine. Îmi prinde capul în palmele sale. Cu una pe frunte şi alte pe

ceafă.

— Revino-ţi, Varain! Repede! Avem foarte puţin timp.

Răsuflu adânc şi încerc să înţeleg situaţia în care ne aflăm.

Schimbul de informaţii porneşte spontan şi telepatic:

— Laure, e un robot creat după model uman. O unealtă a zeului-maşină din Lună.

— Ştiu. Se alimentează din generatorul care ne ţine prizonieri în câmp.

— Ce fel de câmp?

— Necunoscut. La maxima intensitate, paralizează tot ce este viu.

— E în scădere?

— Da. Trebuie să acţionăm rapid. Suntem la circa patru sute de metri sub pământ.

— Ai încercat saltul în spaţiu?

— De mai multe ori. Numai spiritul poate pătrunde prin câmpul necunoscut. Aşa am aflat amplasamentul centralei din zonă.

Mă ridic în capul oaselor, apoi pe şezut. Deschid ochii şi-mi văd cei doi tovarăşi de luptă. Corday, chiar lângă mine, murdar şi zdrenţuit, ţine lămpiţa. Se vede că a recuperat-o din galeria de mină. Cremene, mult mai slăbit şi cu urme de sânge pe faţă, mă priveşte cu ochii lărgiţi. Contează pe mine pentru evadarea din puterea robotului. Nu mă imploră. E bărbat călit în lupte grele. Am trăit multe pericole împreună. Şi le-am depăşit pe toate.

— O facem, Laure. Ne unim energiile şi urcăm la suprafaţă.

— Nu acolo! în camera generatorului. Nu putem lăsa omenirea să mai sufere din cauza robotului.

— Asta a vrut Mosadul. Să ne implice.

— Ştiu. Au aruncat întregul motel în aer. Cu mine şi Corday. < – Dumnezeule!

— Numai să ne prindă în stare de inconştienţă. Şi să ne aducă aici.

— Înseamnă că ştiu ce e aici.

— Au murit sute de-ai lor în timp ce studiau

fenomenul. Priveşte!

Corday ridică lămpiţa pentru a-mi face lumină. Pretutindeni zac oase de oameni şi resturi de echipament.

— Asta înseamnă…

— Discutăm mai târziu, Varaine. Trebuie să profităm de energia ta! Du-ne în camera generatorului!

Mă ridic hotărât şi încep ritualul de încărcare cu energie:

— Zamolxe! Viaţă şi moarte! Forţa vieţii şi a morţii! Forţa universală!

În timp ce rostesc formula, îl văd pe extraterestrul din Zegetina. Zâmbeşte încurajator. E timpul să pornim. îl prind pe Corday de mâna dreaptă şi întind stânga către dreapta lui Cremene.

— Salt!

Un şuier scurt şi suntem într-o sală mare, cu tavanul arcuit în patru direcţii. Un zumzet uşor ne dă de ştire că generatorul e în funcţiune. Privim în jur rapid. Să luăm cunoştinţă de situaţie. Şi să găsim ceva care ai putea folosi ca arme.

— Eforturi zadarnice, gângănii umane!

Ridic privirea. În tavan, s-a deschis o trapă. Prin ea coboară plutind un negru tânăr. Bine făcut, îmbrăcat doar într-un şort. Dacă n-aş şti că e un robot, aş jura că e o fiinţă din specia noastră, umană, cu sânge cald. Aterizează între noi, cu faţa către mine şi Cremene. Corday i-a rămas în spate dar se pare că nu-l interesează.

— În sfârşit, faţă în faţă! Două creaturi umane, din carne şi sânge şi un „etern” făurit din materiale pe care nu le veţi cunoaşte niciodată.

— Generatorul, Varain! îmi transmite Cremene telepatic.

Înţeleg că trebuie să distrug generatorul din care se alimentează robotul. Să-l lase fără câmpurile necunoscute în care ne poate înlănţui. Accept misiunea şi răspuns telepatic:

— Jine-l de vorbă!

— În regulă!

— Tăceţi suspect, ne avertizează robotul. Zadarnic, însă! Nu veţi ieşi vii de aici!

— Vom ieşi, replică Cremene pe un ton rece. Dacă vrei, îţi explic şi cum.

Înţeleg ce vrea să facă. Provoacă curiozitatea. Robotul vrea să cunoască posibilităţile actuale ale ştiinţei celor din neamul nostru. Profit de situaţie şi lansez o şuviţă de energie. Direct către generator. îl pipăi uşor pe toate părţile. Încerc să ghicesc din ce material e construit. Robotul cade pradă ispitei şi întreabă zâmbind:

— Cum veţi ieşi?

— Cu tine în frunte. Nu se poate să nu fii interesat de modul în care evoluează viaţa programată de expediţia voastră.

— O cunosc foarte bine. Nu există eveniment planetar neînregistrat în circuitele mele…

Robotul îşi continuă expunerea. Săgeata spiritului meu a reuşit să pipăie generatorul pe toate părţile. E capsulat aproape perfect. O singură fantă cu marginea uşor fisurată îmi dă oarecare speranţă. Mă frământ nehotărât. Ce se va întâmpla dacă pătrund în aparat cu energia mea, bioinformaţională? Cine pe cine va distruge?

— Varaine, generatorul?!

— Îndată!

Zâmbesc amabil robotului negru. Să creadă că-l ascult. În fapt, îmi trec prin memoria mea vizuală întreaga viaţă. Aşa mi-a spus instinctul. Arma cea mai potrivită pentru acest atac este imaginea. Asta îmi aminteşte de prima confruntare dintre mine şi calculatorul Octogonului. Tot cu o imagine reuşisem să-l anihilez. Derulez cu viteză viaţa. Oricum, dacă nu reuşesc, voi pierde-o definitiv. Robotul mi se adresează direct. O fi simţit ceva? îi răspund în dodii:

— Sunt multe informaţii la care n-ai avut acces. Şi nici nu vei avea.

Se frământă nehotărât, apoi se decide să dea frâu liber curiozităţii ştiinţifice:

— De exemplu?

— Tehnologiile aduse de zegetini. Cea mai nouă civilizaţie care ne-a contactat.

— Daaa?

— Cei care au reprogramat creierul selenar. Care ţi-au răpit sursa de programe. Nu vei mai funcţiona mult, căci nu vei mai avea informaţii.

— Voi funcţiona destul să refac întregul sistem. Şi să-mi confecţionez un urmaş.

— Dumnezeule mare şi sfânt! Un urmaş?

— Cum să dominăm cu programele noastre eternitatea dacă nu prin urmaşi?

O imagine de coşmar mă fulgeră. Minunata noastră planetă cotropită de oamenii-maşini. Iar bieţii pământeni, scâavizaţi psihic de roboţi. Robotul negru zâmbeşte. A învăţat multe din comportamentul uman. După aceasta, ne oferă surpriza:

— Priviţi!

Prin trapa deschisă coboară al doilea robot. De data asta, alb. Se vede că a fost făurit după modelul unui nordic văzut pe undeva. Ori, capturat, copiat şi distrus. Asta îmi aduce aminte de ameninţarea bubulilor: *Varain*, *te vom copia*! *îţi vom face o dublură*. Nu trebuie să fac un efort deosebit de memorie pentru a înţelege că bubulii, pământeni dintr-o rasă extraterestră, acţionaseră sub influenţa roboţilor din Munţii Scorpiei. Profit de momentul de uluire şi mi spun: Ce-o fi o fi!

Lansez spiritul pe direcţia fisurii descoperite anterior. Cu ultima imagine înscrisă în el. Imaginea Pământului, planeta vieţii vii, aflată în pericol de dominare străină. Totul.se petrece instantaneu. Un zgomot înfiorător, de parcă s-ar sfărâma planeta. Cutremurul care o însoţeşte mă aruncă în faţă. Cad peste robotul negru. Acesta nu se clinteşte din loc, ci mă prinde de gât, cu ambele mâini. Din fanta generatorului iese fum. Cremene s-a lansat direct către zona afectată de atacul meu. Corday s-a rostogolit în faţa robotului alb, pornit în urmărirea lui Cremene. Acesta se împiedică şi cade. Acest simplu succes îmi ridică moralul. Extind câmpul energetic până simt labele

robotului negru trosnind. Mă priveşte cu ochi fioroşi. Roşii, cu cercuri negre-albe. N-am văzut niciodată astfel de ochi la un muritor. Mă trag înapoi, către peretele din spate. Îi las lui Cremene loc de acţiune. Din retragere, mai lansez o săgeată pe direcţia fisurii. Una în stare să dărâme zgârie-nori:

— Cu forţa întregului Pământ, Laure! strig eu fără grijă.

Nu mai avem nimic de pierdut. Ei ori noi. Altă variantă nu există. Cremene se sprijină de corpul generatorului şi pune palmele pe fisura lărgită de mine. Corday se aruncă peste trupul robotului alb. E azvârlit ca o zdreanţă. Amândoi roboţii pornesc deodată către Cremene. Mă redresez şi ridic palmele unite. Fulgerul meu porneşte şi-l loveşte pe cel negru. Direct între umeri. Se îndoaie o clipă, apoi îşi revine. Din ce-o fi construit?

— La o parte, Laure!

Cremene se întoarce stupefiat. Eu realizez că lipoveanul a pătruns cumva în centrală şi mă aruncă către dreapta. Din zbor, îl văd pe Cremene imitându-mă. Mai văd flacăra imensă care cuprinde cei doi roboţi şi generatorul. Îmi duc instinctiv mâinile către faţă, pentru a mă proteja. Pietrele cad în jurul meu ca o ploaie. Le simt de la distanţă, prin câmpul energetic extins. S-a terminat coşmarul, gândesc eu şi mă strâng ghem.

Câteva secunde de tăcere. Deschid ochii şi văd sfârşitul lumii robotizate. Cremene se luptă cu un pietroi de vreo sută de kile. Bănuiesc că încearcă să-l scoată pe Corday la suprafaţă. Roboţii nu se văd nicăieri. Nici Bălaiul. Mă ridic şi pornesc către zona în care îl văzusem ultima dată. Îi aud gemetele şi strig:

— Trăieşte, Laure!

Trăieşte dar e vai de el. Prins între două blocuri de piatră, ca o slănină în sanviş. Cu un picior zdrobit. Văd sângele curgând pe sub pietroiul căzut pe labă.

— Ăştia au ceva cu cotoaiele mele, scrâşneşte el printre dinţi.

— Asta nu te va împiedica să alergi după orice fustă

scurtă.

— Mai repede, piciule!

Sfărâm pietroiul cu o pasă şi-l extrag pe lipovean dintre cele două blocuri. Arată tare prăpădit dar e viu.

— N-ai prea avut noroc în ultimul timp, lipa.

— Ăia au avut şi mai puţin noroc. S-au topit, căci de ars n-am văzut să ardă.

Îl aşez pe un bloc de piatră şi fac un salt către Cremene. Să văd ce s-a ales de cei doi roboţi. Îi găsesc pe Corday şi Cremene. Nici urmă din cel care se considera stăpânul planetei. Nici de urmaşul lui.

— Laure, au fugit!

Un scurt schimb de priviri. Ne înţelegem fără vorbe. Facem saltul în acelaşi timp. Direct prin trapa prin care coborâseră roboţii. În faţa noastră se deschide o galerie înclinată. Luminată ca ziua. Trec în faţă şi sprintez ca la suta de metri. Abia aud strigătul lui Cremene:

— Salt, Varain!

Mă opresc indecis. Cremene a dispărut prin saltul în spaţiu. Cum a procedat să-i găsească? Cu imaginea celor doi roboţi, îmi şopteşte îngerul veghetor. Îmi aduc în memorie imaginea primului robot întâlnit, mă fixez pe ea şi fac saltul. Normal, ar trebui să nimeresc în apropierea ţintei. Aşa se întâmplă. îl găsesc pe Cremene răstignit între cei doi roboţi, gata să-l termine:

— La mine, maşini nenorocite!

Se opresc pentru o fracţiune de secundă. Suficient să lansez primul fulger. Direct între ochii robotului negru. îl scapă pe

Cremene şi se apleacă. Are probleme cu vederea. Sau, cum ar spune Bălaiul, i-au damblagit felinarele. Celălalt robot îl lasă pe Cremene şi se repede către mine. Direct prin aer. Ca o ghiulea umană. Ridic palmele, extind câmpul energetic şi mă aştept la ce e mai rău.

Maşinăria nu poate pătrunde prin câmpul uman. Această constatare îmi dă aripi:

— Nu pot pătrunde prin câmpul nostru, Laure! Extinde-ţi aura!

Privesc în jur să cunosc teatrul de operaţii. Suntem într-o cameră plină de ecrane. Un soi de centrală de spionat viaţa planetei. Şi de constrâns viaţa să intre în tiparul stabilit de programul extratereştrilor din Sirius. Robotul negru se ridică clătinându-se. Strigă:

— Încă n-aţi învins, oamenilor! încă nu!

Cel alb produce o flacără imensă. Direct din braţul drept. O dirijează către mine. Încearcă să penetreze biocâmpul cu focul material. Sau cu altfel de foc, necunoscut nouă. Eu, însă, sunt din neamul oamenilor cu sânge cald. Încă din preistorie, ne-a plăcut focul. Iar una din cele mai bune agente din legătura mea m-a învăţat taina focului spiritual. Ridic mâinile şi mai sus, pornind un şuvoi de foc. Să ardă tot, să nu mai aud măcar de roboţi!

— Cu focul rece, Varain!

Mă trag puţin înapoi. Încerc să înţeleg ce doreşte Cremene. S-a ridicat în picioare, sprijinit de perete. Se vede că e foarte slăbit. Se sprijină cu amândouă mâinile de bara de protecţie a unui ecran. Din privirea lui, însă, ţâşneşte un fulger. Unul singur. De culoare albastră. îl recunosc şi-i văd efectul. Robotul alb a fost lovit între umeri. Scoate un urlet înspăimântător, de fiară rănită.

— Creaturi omeneşti blestemate! Cum credeţi voi că…

Nu mai apucă să-şi termine ideea. Se produce un fenomen straniu. Culoarea pielii sale virează brusc către un verde aprins, apoi plesneşte ca o coajă. Prin resturile de piele se văd articulaţiile metalice şi circuitele din care e format. Nu se lasă însă. Continuă să reverse şuvoiul de foc asupra mea. Îi simt dogoarea din ce în ce mai tare. I-o simte şi Cremene. Îi văd faţa transpirată, leoarcă de apă. Al doilea fulger porneşte din fruntea sa. Mai mic decât primul. Cu aceeaşi ţintă. Robotul alb cade în genunchi, în faţa mea. Focul din braţul său se domoleşte apoi se stinge cu totul.

E timpul să anihilăm robotul negru. Nu-l mai văd, însă.

— În spate, Varain!

Glasul lui Cremene e slab de tot. Stins. Iar faţa îi este o grimasă de durere. Nu pot face nimic pentru el. Mă întorc să-mi văd ţinta. Şi mă retrag rapid înapoi. Robotul negru se află într-un aparat sferic, cu partea superioară translucidă. Îi văd faţa. Numai cute de răutate şi hotărâre. Nu ştiu la ce ar putea folosi aparatul în care se află, aşa că fac un salt lângă Cremene. Măcar vom fi doi.

— Omule, n-ai câştigat nimic pentru omenire!

Vocea cavernoasă, semn că aparatul de procesat s-a defectat.

— Veţi asista la sfârşitul lumii voastre, pământene! Şi la sfârşitul planetei.

— Să nu faci asta! Goa nu te-a programat să distrugi civilizaţia umană cu sânge cald! Era reptiloid dar nu ne ura. Ne desconsidera numai. Pe voi v-a făcut după model uman.

Apelul la creatorul său l-a oprit. Probabil, i-a activat circuitele de memorie.

— Ce ştii tu de Goa?

— I-am studiat lucrările din creierul selenar. N-a intenţionat să ne distrugă. Voia să elimine, treptat, numai exemplarele cu programe diferite de al său.

— Voi sunteţi aceia!

— Da, noi suntem dintre cei care n-am putut fi robotizaţi. Avem un alt program de evoluţie a vieţii. L-am implementat deja pe calcuâatorul din Lună. Nu are niciun rost să distrugi omenirea. Goa nuţ i-a ordonat s-o distrugi!

— Goa mi-a dat mie această planetă. Mi-a spus clar că e a mea. Că trebuia să-i aplic programul de evoluţie ciclică. Voi l-aţi distrus, eu vă distrug.

Aparatul în care se află se ridică uşor de la podea. Pare un soi de micronavă. Lansez un fulger. Fără rezultat. Mă întorc rugător către Cremen. Are ochii roşii, apoşi. Extenuat. Niciun pic de energie pentru un nou fulger. Îi ofer palma mea dreaptă:

— Prinde, Laure! Ia cât mai mult! Trebuie să loveşti!

Se agaţă cu degetele tremurânde de mâna mea. Nu l-am văzut niciodată atât de slăbit. Rănile, prizonieratul şi

confruntarea l-au adus la ultima limită.

Sfera se ridică vertical, până la tavan. O ploaie de scântei ne împresoară. Parcă am sta într-un cort de foc.

— Priviţi, gângănii umane, la ecrane! Să vedeţi sfârşitul lumii voastre!

— Nu face asta, Youle! Legea Universului îţi interzice!

— Cine?

— Legea Universului! Legea de care asculta şi Goa!

— De unde ştii?

— Au trebuit sute de milenii pentru obţinerea oamenilor pământeni. O altă civilizaţie se va ocupa de noi. Aşa scrie în Legea Universului!

— N-o cunosc! Trebuie să vă distrug! Să distrug planeta oamenilor care şi-au depăşit zeii creatori! Voi, cei din rasa lui Roinar şi Zaris sunteţi deţinătorii noului program.

— Nu, Youle! Viaţa pământeană are propriul program. N-ai auzit de Forţa Vieţii?

Ecranul din faţa noastră se luminează. Prezintă o grozăvie. O cameră circulară cu un singur recipient în mijloc. Intuiesc imediat că e vorba de un mijloc de distrugere a întregii planete. Şi că va trebui să-l vedem pus în funcţiune.

— Mai repede, Laure! şoptesc eu. Până mai e timp!

— Aparatul pe care îl vedeţi va distruge lumea voastră, explică robotul negru, total detaşat. Va emite o undă de forţă către centrul Pământului şi-l va despica în două. Opera va fi desăvârşită de forţele care acţionează în zona planetei voastre. Veţi cădea în hăuri, arzând.

— Varain, poţi să ajungi lângă robot?

Cremene a găsit o soluţie. Nu-i răspund. Îmi adun restul de energie şi mă teleportez direct în cabina aparatului. Chiar în spatele robotului negru. Mişcarea mea îl alertează. Părăseşte comenzile aparatului şi se întoarce să mă ucidă. Mă caută cu mâinile întinse, căci nu mai vede. Ochii săi cumpliţi s-au închis pentru totdeauna. Pricep planul lui Cremene, mă retrag cu spatele şi-i

şoptesc: Aici, vino aici, bestie artificială!

Acum!

În clipa când Cremene strigă, lansez toată energia într-un fulger. Direct către capul robotului. Şi văd fulgerul albastru al comandantului plecând lin. Porneşte din palmele sale, trece prin peretele astronavei şi se înfige în spatele robotului. Un urlet însoţeşte pătrunderea lui în adâncurile robotului. Ca şi în cazul precedent, culoarea acestuia se schimbă. Virează către roşu aprins, apoi către un soi de galben. În fine, crapă, lăsând vederii întreaga uzină ascunsă sub ea. Mormanul de circuite inteligente a devenit inutilizabil. Planeta Pământ nu mai are stăpân în lumea zeilor maşini. Viaţa oamenilor e salvată. Mă las să curg către podea, căci nu mă mai ţin picioarele. Ceea ce s-a întâmplat în această zi va fi povestit mii de ani, de către pământeni. Stau aşa, culcat, câteva minute apoi mă teleportez către Cremene. îl prind de umeri şi-l trag aproape de perete.

— Dormi, Laure, căci nimic rău nu se mai poate întâmpla!

Mă afund în somn comandat, să-mi refac o brumă de energie.

*

* * *

După vreo jumătate de oră ne trezim. îl ajut pe Cremene să se ridice şi facem saltul către tovarăşii noştri de expediţie. Îi găsim într-o stare asemănătoare nouă. Proastă. Răniţi, extenuaţi. Oarecum mulţumiţi că ne văd.

— S-a terminat, îi informează Cremene şi se aşază.

— Afară-i ziuă, comentează Bălaiul. Dacă ieşim, ne bagă la balamuc.

— Rămânem aici, răspunde Cremene fără chef. Ne odihnim, ne refacem.

— Îmi creşte piciorul cât cofa. E sfărâmată laba.

— Te oblojeşte Varain. Nu ieşim. Tu ce zici Corday?

— Nu ieşim pe timp de zi. Nu suntem în stare nici de explicaţii, nici de luptă.

Nici el n-arată prea fericit de situaţie. O mână îi

atârnă legată de gât, basmaua de pe cap e năclăită de sânge. Vede cu un singur ochi, căci celălaât e acoperit de o vânătaie violacee.

— Medicamente, propune Bălaiul.

— Unsori pentru mecanisme. Aici n-a trăit fiinţă vie.

— Ne ia dracu' până la noapte. Aici sunt zilele lungi.

— Nu ne ia. Taci şi economiseşte energia!

— Şi dacă vine altă arătare?

— E o idee. Stai de pază!

Ne culcăm vegheaţi de lipovean. Direct pe podeaua tare, prăfuită. Mă afund în cel mai adânc somn al vieţii mele. N-am fost niciodată atât de obosit. Aş dormi o veşnicie.

După două ore, mă trezeşte Bălaiul. E rândul meu să fac veghe. îl las să adoarmă, apoi pun inconştientul de strajă şi aţipesc. Nimic rău nu se poate întâmpla. O linişte deplină ne înconjoară. Nimic n-a mai rămas din releul robotic al centralei africane. Prin somn aud şoapte. Le recunosc pe dată. E glasul părintelui Demian. A celui care m-a scos din bezna neştiinţei şi m-a făcut om întreg:

— Varain, e prea târziu să-ţi spun că sunt mândru de tine?

— Ştii, părinte?

— Din lumea spiritelor, îţi urmăresc viaţa. N-ai greşit decât foarte rar. Ai mers mereu la ţintă. Asta n-ai putut-o face numai cu ceea ce ţi-am dăruit eu. Ai avut informaţii din altă parte.

— Am avut părinte. Fiecare avem. Ni le folosim sau nu, după cum ne îndeamnă viaţa.

— Ai ajuns unde n-a mai călcat picior de muritor. Ai înfrânt mari ispite. În primul rând, ispita de a te considera zeu sau ales. Şi-ai înţeles mecanismul vieţii umane. Regula după care se ridică şi coboară mărimile lumii.

— Acel mecanism nu mai există, părinte. Legile vieţii şi-au intrat în drepturi. Regulile lui erau cumplite. Ar fi transformat omenirea într-o turmă de roboţi.

— Le-am simţit. Uneori, le-am crezut, căci firea omenească m-a îndemnat să bag de seamă faptele

extraordinare.

Cât de simplu îşi recunoaşte limitele omeneşti! îmi aduc aminte de cele spuse de robotul negru, Youle, şi-i spun:

— Se pare că oamenii timpului nostru au depăşit într-o anumită ramură a cunoaşterii ceea ce ştiau zeii creatori.

— Da, Varain, regula lui zece iod înscrisă în cuvântul zodiac a fost frântă. Nu era potrivită vieţii omeneşti normale.

Infinitul v-a îmbrăţişat din toate părţile.

— Aşa cum a promis Krişna. Numai infinitul poate înţelege infinitul, numai Dumnezeu îl poate înţelege pe Dumnezeu.

— Să nu devii orgolios, Varain!

— Prea târziu, părinte! Altcineva mi-a înscris această regulă în fiinţă.

— Era de aşteptat. Te mai aşteaptă multe încercări, Varain. Să nu te dai bătut! în tine e speranţa şi viaţa. Calea au deschis-o alţii. Iar Adevărul nu poate fi atins dintr-odată. Înţelegi ce vreau să spun?

— Înţeleg perfect, părinte!

— Omenirea a ieşit din sălbăticie şi primitivism. Mă bucur că am dat o mână de ajutor. Plec, Varain.

— Părinte, încă nu pleca!

— Ce vrei să ştii, Varain. Tu care le ştii pe toate?

— Eu nu le ştiu pe toate, părinte! Voi aţi ştiut exact cum va decurge confruntarea. Şi aţi pregătit câte un antidot pentru fiecare lovitură a adversarilor. De unde aţi ştiut că vor folosi magia neagră împotriva românilor?

— Am urmărit n-rsul confruntării pentru puterea României. Fiecare grupare de străini a folosit alt sistem magic. Nu are rost să ţi le explic. Le ai înscrise în fiinţa ta. Alături de ele, leacurile prin care poţi înfrânge orice fel de magie. Le-au strâns sute de înaintaşi, de la toate neamurile.

— Părinte, nimic supranatural în cele aflate. Erau legi ale vieţii planetare necunoscute încă de ştiinţă. Primitivii le-au aflat de la astrali şi le-au aplicat empiric.

— Unii le mai aplică încă.
— Nu pentru mult timp.
*
* * *

Umbra părintelui Demian a fâlfâit o clipă, apoi s-a retras. M-am trezit din somn. şi am privit către camarazii mei. Dormeau adânc. Somn de luptători osteniţi de confruntări nenumărate. M-am decis să nu-l mai scol pe Corday. Nici pe Cremene. Puteam veghea singur întreaga zi.

N-am luat nimic din centrala părăsită. Am lăsat totul neatins. Să poată fi studiat pe îndelete de generaţiile viitorului. Afară ne aştepta prin surpriză neplăcută: Cenda dispăruse. A doua am constatat-o un pic mai târziu: dispăruse şi Harison. Nu i-am mai văzut de atunci. Parcă i-a înghiţit Pământul. Mai mult ca sigur, s-au speriat de acţiunea operativă şi-au şters-o, lăsându-ne într-o situaţie neplăcută. Am rezolvat-o însăşi pe aceasta. Căci noi avem rezerve pentru orice situaţie. Îngropăm bani şi documente înaintea fiecărei acţiuni. Să le poată folosi supravieţuitorii rămaşi în pană.

Am stat în Durban vreo două săptămâni. Până ce am reuşit să-i trimitem acasă pe Corday şi Bălaiul. După aceasta, am plecat cu Laurenţiu Cremene către nord. Să clarificăm situaţia. Şi să ne plătim poliţele faţă de cei care ne aruncaseră în gura lupului fără a ne avertiza.

ne-am plătit poliţele

Seara egipteană se lasă caldă şi parfumată peste oraşul încă forfotind de viaţă. Pe terasa din faţa Sfinxului, ultimii turişti sorb alene din cafele şi sucuri. Eu şi Cremene descojim mandarine şi goave. Facem o cură de fructe exotice şi ne prefacem că suntem turişti. În realitate, aşteptăm agentul nostru, cu informaţii proaspete. Reflectoare puternice înconjoară statuia Sfinxului din toate părţile. Munca n-a încetat odată cu căderea serii. Egiptenii sunt hotărâţi să restaureze cât mai curând construcţia roasă de vreme şi ploi. E una din marile puncte de atracţie a Egiptului. Atât de faimoasă, încât reclama turistică nu-şi

mai găseşte nicio justificare. Am văzut-o în mai multe rânduri. Şi-am studiat-o pe toate părţile. Cremene, însă, o întâlneşte pentru prima oară. În expediţiile anterioare, a cunoscut numai partea deşertică a Egiptului. Din această cauză, e nelămurit:

— Nu s-a exagerat în privinţa acestei statui?

— S-a exagerat, recunosc eu. Un fenomen pe care psihologii îl înţeleg foarte bine. Uneori, zvonul devine mult mai puternic decât fapta care l-a produs. Cam aşa stă treaba cu multe minuni ale lumii antice.

— Şi, dincolo de legende?

— Dincolo de legende, realitatea e cam prozaică. Construcţia nu ascunde niciun secret. Cum nu ascund nici piramidele.

— Sigur?

— Sigur! Mi le-a prezentat un ghid egiptean onest. Atât de onest, încât a recunoscut că faraonii erau străini veniţi dintr-o direcţie necunoscută. În orice caz, aveau trăsături europene. Te surprinde?

— Nimic din istorie şi legendă nu mă mai surprinde. N-ar fi exclus ca patria extratereştrilor albi să şi fost Egiptul şi nu Atlantida.

— Extratereştrii albi?

— Sigur, Varaine. Pe cei negri i-am găsit. Au venit din direcţia Câinelui Mare, steaua Sirius şi au aterizat pe platoul Bandiagara din Mali. Probabil, au iniţiat nişte băştinaşi, apoi s-au retras către sud. Dogonii ar fi urmaşii iniţaţilor.

Înţeleg ce vrea Cremene. Trece în revistă principalii exploratori extratereştri. Încearcă să descifreze marele mister: Cine au fost extratereştrii albi şi unde au dispărut? Unde au dispărut informaţiile despre ei? îi dau o mână de ajutor:

— Extratereştrii galbeni par să fie civilizatorii populaţiei dropa din Tibet. Cei roşii au venit probabil din Orion, căci marea strămoaşă a pieilor roşii se numea Orejona iar puterea, orenda. Asta ar explica înaltele cunoştinţe de astronomie ale mayaşilor.

— Da, Varain, asta ar explica apariţia celorlalţi. De unde însă au apărut strămoşii noştri, ai europenilor? Ai rasei albe?

Nu avem nicio legendă astrală credibilă. Niciun punct de plecare.

— Ar trebui să existe?

— Fiecare rasă are. Noi de ce nu?

— N-am habar. Probabil, religia creştină a şters orice urmă. Dacă a existat, desigur. L-am putea întreba pe Zamolxe.

— Nu ne va spune nimic. Ar fi contra programului de metisare organizat de zegetini.

— Laure, ne-ar folosi la ceva să ştim?

— Sigur! Fiecare descendent din extratereştri are propriile secrete. Noi le avem pe ale noastre, dar nu le ştim pe toate.

— Oricum, ştim mai mult decât alţi pământeni. Şi putem face fapte pe care ei nici nu le visează.

— Aş vrea mai mult!

Îl privesc zâmbind. Chiar că e o figură! A ieşit din muţenia lui tradiţională. Curiozitatea l-a umanizat un pic. Îi propun în glumă:

— Ne lăsăm de nobila meserie şi ne apucăm de cercetări interdisciplinare. Nu se poate să nu avem succes. Noi, cu talentele noastre…

— Nu e nevoie să ne lăsăm. Le putem îmbina perfect.

Vorbeşte serios. Sincer, şi mie mi-ar plăcea să hoinăresc pe întreaga planetă, în căutarea misterelor lumii noastre. Să nu-mi mai bat capul cu capcane de tot soiul, ci cu enigme ştiinţifice. Omenirea nici nu visează câte secrete ale planetei şi vieţii zac nedescifrate. Oamenii de ştiinţă şi-au concentrat atenţia în special către tehnică. Prea puţini se străduie să afle răspuns la întrebările fundamentale: De unde venim şi încotro mergem? Cine au fost adevăraţii noştri creatori şi civilizatori? Ce ne-au spus ei şi noi am uitat? Nu cumva ei ne-au lăsat rezolvări mult mai comode la marile noastre probleme? Cum îi putem contacta? De unde trebuie să începem înţelegerea

civilizaţiilor extraterestre care ne-au făcut oameni?

— Cunoaşterea e puternic frânată de religie, Laure. În această privinţă, nu putem face mare lucru.

Soarbe visător din ceaşca de cafea. E cu gândurile duse:

— Varaine, nu ţi-ar plăcea să te naşti după vreo mie de ani? Să vezi ce a putut face marele salt al cunoaşterii ştiinţifice?

— Problema e mult mai simplă, Laure. Viaţa noastră ar fi decurs altfel, dacă civilizaţia n-ar fi fost întârziată cu circa o mie de ani. Am fi trăit şi noi omeneşte. M-aş fi mulţumit cu o astfel de viaţă. Ce va fi peste o mie de ani e greu de presupus. Savanţii lumii au dat omenirii doar unu la sută şanse de a supravieţui în următorul mileniu. Zegetinii vor creşte procentul dar până unde?

— Până la limita în care ne vom descurca singuri. Apoi, vor, pleca.

— Vor pleca?

— Niciodată n-au spus că vor rămâne pe această planetă.

— Plecarea zeilor…

— Va veni şi ziua aceea.

— Mă voi simţi tare singur.

— Nu vom mai fi singuri, Varain. Nici actori într-o piesă scrisă de un extraterestru muribund, pentru un zeu-maşină. Vom fi împreună cu întreaga omenire.

— Omenirea… Ce-ar zice oamenii dacă le-am dezvălui adevărul despre creierul selenar şi centrala părăsită sub Munţii Scorpiei?

— Ştiu eu, Varaine? Mulţimea ar crede că delirăm dar oamenii de ştiinţă ne-ar cere probe. Le avem. Probabil, le au şi alţii dar tac mâlc. Vor să tragă maxim de folos din tragedia pământenilor.

— Nu e chiar o tragedie, Laure!

— Varaine, îţi poţi imagina cum ar fi fost viaţa pe această planetă dacă ar fi fost lăsată să evolueze după legile vieţii universale? Dacă n-ar fi fost schilodită de un program robotic şi de religiile fondate de el?

— Îmi pot imagina. Nu foloseşte la nimic. În orice caz, în câteva zeci sau sute de ani, viaţa va învinge.

— Dacă nu va fi distrusă complet.

— Să sperăm că nu. Că oamenii vor redescoperi faptul că valoarea supremă e viaţa. Că gloria, averea şi mărirea nu sunt nimic în faţa vieţii. Sau, fără viaţă.

Agentul Kerim apare din întuneric. Scrutează/rapid masele, în căutarea noastră. Ridic mâna, să ne identifice. Porneşte glonţ către noi. Nu are de ce se feri. Suntem perfect curaţi. Suspicioşii ne-ar putea bănui de orice dar nu de ceea ce facem cu adevărat: spionaj şi diversiune. Se aşază la masă, îşi netezeşte mustăcioara neagră şi informează:

— I-am găsit. Sunt bine ascunşi. Acoperiţi într-o firmă de import.

— Excelent! murmură Cremene. Câţi?

— În timpul nopţii, numai doi. Au însă un sistem da alarmă.

— În regulă. Schema imobilului?

Ca orice asiatic, Kerim se pricepe la târguială. Începe să înşira vrute şi nevrute. Cât de greu a ajuns la planuri. Cât a trebuit să plătească fiecărui funcţionar. Cremene, însă, nu e omul vorbelor multe. I-o retează:

— Cât a costat?

Spune suma. Cam de trei ori mai mare decât a plătit. Asta citesc eu în circuitele creierului său. Cremene nu comentează nimic. Scoate banii şi plăteşte. E o politică bună. Stăpânii care plătesc bine sunt rareori trădaţi. Mulţumit de ispravă, Kerim se oferă:

— Pătrund alături de dumneavoastră.

— Imposibil! îi taie Cremene elanul.

Alte explicaţii nu-i dă. Mă priveşte întrebător. Ar mai fi ceva? îi fac semn să se debaraseze de agent. Nu ne mai poate fi de folos cu nimic. A identificat obiectivul. Restul e treaba noastră. Kerim se retrage mulţumit. Noi continuăm să pozăm în turişti interesaţi de vestigiile Egiptului antic. Abia către miezul nopţii ne ridicăm şi părăsim terasa. Înainte de a pleca, mai arunc o privire către Sfinx. Parcă ar

zâmbi. Îmi aduc aminte de lunga pribegie a soldatului din Dacia învinsă:

În faţa Sfinxului am fost şi-am pus o întrebare: *Au are ori nu are rost să ne cătăm scăpare*?

El mi-a răspuns, cu ochii goi, Privind în zări celeste: *Sămânţa de scăpare-n voi A încolţit şi creşte…*

Noi, românii, trădaţi şi vânduţi de toate imperiile vecine, mai avem încă putere de a spera şi de crede în scăpare. Şi de a lupta pentru libertatea noastră. Nu toţi, desigur.

*

* * *

E aproape ora două. Cea mai potrivită oră pentru spargeri, raiduri şi atacuri-surpriză. E timpul să pornim. Stingem ţigările şi plecăm foarte terestru: cu un taxi. Acesta ne lasă la o singură stradă distanţă de obiectiv. Înjur, linişte deplină. Un singur vânzător ambulant de fructe doarme lângă taraba lui. Nu prezintă importanţă. Executăm saltul ca la carte şi ne trezim în birourile firmei F & V Ltd. Semnalul de alarmă n-a ţiuit, probă că noi, fantomele octogonare, putem trece prin orice fel de câmp fără a fi sesizaţi.

Îmi pregătesc arma mea, palmele, şi încep să înaintez pe lângă perete. Pe partea opusă a holului, Cremene aplică aceeaşi tactică. Ne-am înţeles telepatic să surprindem paznicii. Şi să-i adormim fără a-i afecta în niciun mod. În definitiv, nu sunt decât nişte angajaţi. N-au habar că păzesc sediul unei rezidenţe acoperite a Mosadului.

Cremene se opreşte şi ridică un deget. A simţit adversarul. Al patrulea birou pe partea dreaptă! îmi comunică el rezultatul. Continuăm să înaintăm la fel de precauţi. Cu toată zestrea noastră „extraterestră”, putem fi afectaţi de explozii şi substanţe chimice. N-am găsit încă o soluţie împotriva lor. Cu gloanţele nu ne batem capul. Le primim cu seninătate. Şi le oprim în câmpurile noastre energetice, special întărite pentru această operaţie.

Din birou se aude o muzică arăbească leşinată. Lansez o pasă scurtă şi constat că paznicii dorm mai ceva

decât la ei acasă. Le aplic câte un „praf de somn” şi mă relaxez:

— Gata, Laure! Putem intra.

Trecem nepăsători pe lângă cei doi adormiţi şi ne oprim în faţa uşii directorului. Aşa cum era de aşteptat, este blindată. Şi închisă cu multe broaşte. Mă pregătesc să le descânt.

— Salt! ordonă Cremene.

Mă opresc din lucru. Are dreptate. Nu e cazul să economisim energia. Avem destulă. La orizont nu se profilează nicio trosneală. Îi imit gestul şi mă teleportez în biroul directorului. Cremene a tras deja draperiile şi se pregăteşte să aprindă lumina.

— Încă nu! îl rog eu, fericitul care poate vedea prin întuneric.

Inspirat îngerul meu veghetor. În faţa fişetului găsesc scula de alarmare. Aşa cum bănuiam, funcţionează la apariţia luminii. O liniştesc cu o pasă şi-i şoptesc lui Cremene:

— N-au încredere nici în băştinaşi.

— Dacă ai fi în locul lor, ai avea?

Ce să-i răspund? Evreii nu se prea bucură de simpatie la nivel mondial. Nu e vorba de ceva personal sau organizat. În cele mai multe cazuri, vinovaţi sunt unii evrei. Prea se poartă obraznic cu alte populaţii. Prea se consideră singurii îndreptăţiţi la toate bunurile Pământului. Şi prea se cred stăpâni în multe domenii. Contactele mele cu neconvenţionalii evrei m-au lămurit pe deplin: sunt mânaţi prin viaţă de un soi de amok. De un fel de nebunie a măririi. Nu le-a trasat nimeni nicio misiune extraordinară dar ei se încăpăţânează să creadă astfel.

În loc de răspuns, ridic din umeri şi încep să studiez fişetul. E în sarcina mea. Trebuie să-l fac să-şi deschidă uşiţa larg, să ne ofere secretele cu care a fost burduşit. Lucrez metodic, anihilând broască cu broască. Nu am de ce să mă grăbesc. Avem la dispoziţie cel puţin două ore. La nevoie, putem dispărea prin teleportare.

— Marfa e livrată, îl anunţ eu pe Cremene de succes.

Îşi trage un scaun şi se aşază în faţa fişetului deschis. Lucrăm după plan. Cremene îmi prezintă documentele, eu le ating şi le aflu conţinutul fulgerător, fără a le citi conştient. Funcţie de rezultat, punem documentul înapoi sau îl păstrăm. Treaba merge ca pe roate.

— Ăsta e! mă opresc eu din selecţionat documentele. Cremene nu spune nimic. Deschide dosarul şi începe să citească. Calm, ca şi cum ar fi la el acasă. După câteva pagini, confirmă:

— Ăsta e. Vor fi foarte „fericiţi” să-i constate dispariţia.

Ia blocnotesul de pe masă, rupe din el o foaie şi începe să scrie. Termină de scris, îmi întinde foaia să citesc. Dau aprobator din cap. E bună tactica adoptată. Cremene pune foaia de hârtie în locul dosarului sustras şi continuăm operaţia. Studiem dosar cu dosar, până ce terminăm totul. Ne-am ales cu câteva zeci de pagini. Exact ce presupuneam noi că vom găsi.

Părăsim clădirea prin salt, pentru a evita orice complicaţie. După asta, luăm un taxi şi ne îndreptăm cuminţi către hotel.

Cine ne-ar putea bănui de vreo faptă ilegală?

*

* * *

În ziua aceea, am aflat întreaga poveste a mecanismului sferei mistice. Şi am înţeles de ce Zenadirt mă pusese să schimb toate denumirile constelaţiilor folosite de magi, vrăjitori, şamani, zodieri. Nici măcar nu era un mecanism complicat. Goa îl făcuse pentru minţi primitive, lipsite de posibilitatea înţelegerii complexităţii lumii noastre. Folosea combinaţii de cifre şi litere din vechiul alfabet nord-african, moştenit parţial de babilonieni şi armeni. Formulele obţinute erau lansate prin atmosfera pământeană cu ajutorul creierelor omeneşti. Orice persoană dotată cu un creier capabil să recepţioneze mesajele telepatice le primea inconştient. Şi acţiona cum îi ordonau iniţiaţii care cunoşteau cele câteva zeci de operaţiuni simple, codificate în formule.

— E o formă primitivă de condiţionare psihică, i-am explicat eu lui Cremene. Orice creier uman acordat pe „frecvenţa” creierului iniţiatului poate fi robotizat. Desigur, iniţiaţii nu cunosc efectul real al operaţiuni lor.

— Zgândărirea zestrei primitive, Varaine. Am mai întâlnit asta.

— Ai noştri au procedat la fel cunoi. Alte formule, de la alt centru. Probabil, din Muntele Alb.

— De unde această idee?

— E o părere de-a mea. Acolo, în Muntele Alb, ar trebui să fie ascunsă taina Leului din Carpaţi.

— Ce ţi-a venit?

— Laure, n-ai înţeles că formulele de robotizare cuprindeau figurile din cercul zodiacal? Ce l-o fi apucat pe Goa să-şi bată joc de pământeni?

— Nebunia singuraticului, Varaine. Singur, în infinitul Univers. Nimeni din rasa proprie, cu care să schimbe idei, să-şi cureţe mintea. Doar o rasă inferioară, creată prin inginerie genetică. Probabil, din maimuţe.

— Înseamnă că „zeii” creatori ai rasei albe nu sosiseră încă?

— Nu. Youle ţi-a spus clar că i-a cunoscut pe Zaris şi Roinar, strămoşii albi din Alcor.

— De ce n-au acţionat cei noi veniţi? Veganii, lyranii şi alcorii?

— Poate că n-au ştiut de programul lui Goa. Poate că erau inferiori din punct de vedere al dezvoltării ştiinţifice. Poate…

— Numai ipoteza, Laure. Pe această planetă avem foarte puţine certitudini.

— Asta trebuie să te alerteze, Varaine. Avem puţine certitudini iar ei vor să ni le distrugă. Dacă nu învingem, pământenii vor decădea rapid.

— Trebuie să învingem! îl căutăm pe Zamolxe?

— Nu. Ultima confruntare ne aparţine. Suntem capabili s-o susţinem. Chiar dacă ne-ar ataca concomitent toate puterile lumii.

Am strâns documentele şi m-am întins pe pat. Eram

obosit de atâtea incertitudini. Sufletul meu tânjea după siguranţă. Şi după un strop de pace. Asta nu depindea însă de noi. România era teatru de confruntare a unor interese şi forţe despre care puţini români mai aveau habar. Era mai bine pentru ei. Cei neştiutori suferă mai puţin decât iniţiaţii, deşi ar trebui să fie invers.

*

* * *

Mosadiştii au ocupat aproape jumătate din locurile de pe terasă. Fac şi ei o faptă bună pentru proprietarul arab: consumă pentru a nu atrage atenţia.

— Ce zici, Laure?

Comandantul Octogonului priveşte zâmbind desfăşurarea de forţe:

— Vine un mare grangur, Varaine. Să nu-l dezamăgeşti!

— Las pe mine!

Cel care apare îmi place. E „clasicul”. Căpetenia de comando. Se aşază la masa noastră fără a cere permisiunea. În loc de salut, îmi aminteşte:

— Varain, eu n-am încredere în tine. Nu m-am înşelat când am spus că eşti un tip periculos.

— Mersi! Eşti un tip cumsecade.

Mă priveşte urât şi face semn cuiva din spatele meu. Îi aud paşii venind. Spiritul neastâmpărat face un salt, constată că e Moshe şi se calmează. Nu e niciun pericol. îl informez şi pe Cremene:

— Dânsul e Moshe, şeful lichidatorilor din Mosad. A primit ordin să ne căsăpească.

— Dacă poate. Încântat, domnule Moshe!

Evreul se aşază pe scaun, ne fulgeră cu o privire rea, apoi ne dă de ştire:

— Americanii şi ruşii sunt de partea noastră.

— Sunt prezenţi şi aici, ghicesc eu.

— Cu tot ce le trebuie, Varain. Explozivi şi otrăvuri chimice. Trebuie să scăpăm de voi. Sunteţi o pacoste.

— Şi-o să zburaţi şi voi către iad, îl atenţionează Cremene.

— Puţin îmi pasă. M-am săturat de voi!

E nervos la culme. E cazul să-i ridic tensiunea. Poate crapă de moarte naturală. Să nu ne mânjim mâinile.

— Nouă ne placi, Moshe. Şi v-am atras aici să vă judecăm noi. Nu-i aşa că suntem nişte băieţi gigea?

Se strâmbă furios. Iar eu îl laud mai departe:

— Ai fost măreţ, iţicarule! Ne-ai păcălit pe noi, să venim din Europa, să vă dezlegăm secretul dogonilor şi-al programului rămas de la exploratorii din Sirius.

— Ai făcut pe moaş-ta, Varain. Noi am schimbat denumirile constelaţiilor în urmă cu câteva sute de ani. Să le facem să semene cu textele noastre religioase. Şi cu ale voastre.

— Nu e un secret, Moshe. Ierusalim e anagrama denumirilor Sirius şi alem iar alef e prima literă din alfabetul vostru. În Sirius aţi anagramat Iisus şiri, care înseamnă om-peşte. Ştiu şi poveştile voastre despre steaua dublă, Sirius A şi Sirius B, căreia, în dogonă, i se spune Po. N-aţi făcut nicio scofală

— Mecanismul funcţionează, Varain! Dacă n-ar fi funcţionat, n-aţi fi venit aici.

— Am venit aici să nu mai funcţioneze. Şi nu mai funcţionează. S-a făcut fărâme. Puteţi răsufla uşuraţi. Aţi scăpat şi voi de blestem.

— Nu te cred, Varain. Toţi luptătorii noştri care au venit în contact cu tine au murit.

— Nici tu nu vei supravieţui, îl informează Cremene pe un ton banal. N-ai stofă de supravieţuitor. Eşti prea cinic pentru aceasta. Vremea câinilor a trecut.

— Veţi muri şi voi!

— Şi? Pentru noi, viaţa şi moartea sunt două părţi ale unui întreg. Fac parte din Universul în care ne-am născut. Pentru noi e mult mai bine dincolo.

Evreul se scutură. îl încearcă un fior. Nu-i plac oamenii din frontiera dintre viaţă şi moarte. Nu pot fi cumpăraţi sau vânduţi. Nu pot fi şantajaţi sau cumpăraţi. Cremene îi arată Sfinxul şi piramidele:

— Aici a început necazul omenirii. Un preot urât şi

rebel visa să-şi facă un nou zeu. L-a făcut şi vi l-a oferit. Iar voi aţi ajuns sclavii zeului-câine. Aţi schimbat numele constelaţiilor sub influenţa programului lansat de roboţii din Muntele Scorpiei.

— Am vrut să ştim, totuşi…

— Şi ne-aţi adus pe noi, prin înşelăciune, să aflăm misterele zeului-maşină, la care vă închinaţi de când aţi făcut ochi. Le-am aflat şi le-am distrus. Nu le veţi mai putea folosi împotriva omenirii.

— Aţi fost iniţiaţi în Asia!

Cremene zâmbeşte din nou. E prima dată când se confruntă cu dobitoci mistici. Nu-i vine a crede că un funcţionar modern poate crede în astfel de prostii.

— Noi am învăţat carte, Moshe. Cu această ocazie, am aflat ceea ce majoritatea cercetătorilor cunosc: aţi introdus particulele voastre sacre în foarte multe simboluri şi valori omeneşti. După cum vedeţi, n-au avut efect.

— N-au avut efect deoarece iniţiaţii voştri le-au contracarat mereu. Să nu crezi, Cremene, că nu ştiu ce ascundeţi în Muntele Alb!

— Ce ascundem?

Cremene îl tratează ca pe un copil. Aşa cum merită.

— Acolo sunt iniţiaţii voştri. Cei care nu s-au supus noii religii.

— Creştinismului iudeo-elen?

— Da!

— Crezi că mai trăiesc?

Tonul lui Cremene a devenit batjocoritor. Moshe, însă, e nervos şi nu simte. Continuă pe un ton victorios:

— Şi sub munţii Moldovei aveţi un templu cu iniţaţi!

— Dar unde nu avem?! îl persiflează Cremene.

— Aici nu aveţi!

E timpul să intervin.

— Avem, Moshe! Sfinxul e de partea noastră. Te-am chemat la judecata lui.

Tace şi mă priveşte suspicios. Cum să judece o statuie?

— Baliverne! murmură el indecis.

— Vedem noi dacă e cum spui sau altfel! Priveşte! întoarce automat privirea către statuia Sfinxului. Pentru o scurtă fracţiune de secundă, pe fruntea Sfinxului se aprinde o lumină orbitoare. Evreul închide ochii îngrozit. Lumina n-a venit din exterior, ci din interiorul Sfinxului. Cremene îl lămureşte:

— Statuia n-are nicio putere. Cei care transmit semnale prin ea sunt ocrotitorii noştri. Extratereştrii există, Moshe! Produc minuni dintre cele mai diverse. Le vei întâlni întreaga ta viaţă.

— Dacă există, de ce nu apar în faţa lumii să spună cine sunt? Să arate drumul către Shambala sau Agharta?

— Nu ştiu de ce nu apar, recunoaşte Cremene simplu. În orice caz, nu sunt din tărâmurile de poveste despre care ai pomenit. Sunt din munţii noştri.

— Nu cred! Ne îngroziţi cu legende inventate de un fantast! Nu există!

— Atunci, de unde avem noi puterile de a pătrunde în orice secret? Şi de a apărea sau dispărea după voie?

— De la iniţiaţi. Le-au găsit prin vreo scriere străveche.

— Da? Cât de veche? Şi de la cine rămasă?

Evreul s-a blocat. A căzut în capcană. Dacă recunoaşte că scrierea e mai veche decât scrierile lor, recunoaşte implicit că ale lor sunt false. Dacă afirmă că e mai nouă decât miturile iudaice, recunoaşte că acestea au fost depăşite de o lege mai puternică decât a lor. Murmură:

— Încercaţi să mă confuzionaţi?

— Noi? Exclus! Noi ne ocupăm cu clarificarea confuziilor semănate de mistici. Eliberăm omenirea din confuzie. Îi redăm viaţa normală.

— Ca să vezi unde erau cavalerii dreptăţii!

În timp ce spune acestea, roteşte ochii în jurul său. Caută ceva cu privirea. Sau încearcă să facă un semn. îl avertizez:

— Fără prostii, Moshe! Dacă încerci ceva, o să te doară cumplit. Cum i-au durut pe românii noştri sacrificaţi inutil. Toată durerea lor o arunc în capul vostru!

— Ne-ai semănat destulă suferinţă, Varain!

O spune cu durerea adevărată şi nu înţeleg de ce. Continuă:

— Cumplit nu e cel care te ucide. Cumplit e cel care îţi ucide credinţa şi speranţa!

— Voi n-aţi procedat la fel cu strămoşii noştri? Cât de mult i-au durut când le-aţi poreclit zeii cu denumiri infamante? Cât de mult i-au durut când i-aţi pus să se închine la zeii voştri?

Cât de mult ne-a durut pe noi drumul din negura semănată de voi până la lumina străbunilor noştri?

Cremene s-a încins. Are un aer de răzbunător. Îi atrag atenţia cu glas tare, să audă şi Moshe:

— Nu e cazul să te enervezi, Laure! Vorbeşti ăstora ori la pereţi, tot aia e. Sunt nişte primitivi care au schilodit omenirea şi vor s-o schilodească înainte. Hai să-i terminăm!

Moshe se sperie şi se ridică. Odată cu el, se ridică câteva duzini de gorile de la mesele învecinate. O linişte de moarte se lasă pe întreaga terasă. Un ospătar a încremenit cu scrumiera în mână. Câţiva turişti adevăraţi încearcă să se strecoare pe neobservate. Nu reuşesc. Viaţa şi moartea atârnă în cumpănă. Din umbră apar câţiva flăcăi spătoşi. Ghicesc că sunt susţinătorii din CIA şi FSB. Cremene mă priveşte zâmbind:

— Nu simţi cum te cuprinde mândria când vezi ce forţe au adunat?

— Ba da. Şi mă mănâncă palmele.

— Bine, Varaine! Să ne plătim poliţele! Cinstit, românește!

În clipa când termină de vorbit, primul fulger pleacă.

Splendid. Albastru curat. Ca un Cer de vară. Eu mă răsucesc şi extind brusc câmpul energetic. Îi iau prin surprindere. Sunt prizonierii mei. Pot face ce doresc cu ei.

Un singur individ a căzut. Moshe. Lovit de fulgerul albastru al comandantului. Hoitul lui fumegă şi se descompune sub ochii îngroziţi ai subordonaţilor şi aliaţilor. Cremene li se adresează calm, în limba engleză:

— Acesta e sfârşitul unei poveşti triste. Şi al magiei primitive. Învăţaţi Legea Universului!

Nu răspunde niciunul. Nu pot. Le-am luat piuitul, să nu facă gură.

— Şterge urmele, Varaine! îmi ordonă Cremene.

Ridic palmele la vedere. Le poruncesc să se aşeze şi le şterg ultimele amintiri din creiere. Când se vor trezi, vor avea o lacună de memorie de circa trei minute. Nici nu vor realiza ce s-a întâmplat cu ei. Îi comunic lui Cremene rezultatul. Dă aprobator din cap. Ne-am plătit poliţele. Ne putem întoarce la treburile noastre.

vei face o lume a vieţii!

Bălaiul trona ca un paşă, într-un morman de perne şi pături. Piciorul rănit se iţea dintre cearşafuri, învelit într-un bandaj ghipsat. De jur-împrejur, vrafuri de reviste şi ziare. Profita de pauză să-şi satisfacă curiozitatea. Sau să se informeze. Încă nu eram sigur. L-am salutat în cor:

— Salutare, nene lipa! Cum e când boleşti?

A aruncat o privire chiorâşă către mine şi Cernescu, apoi s-a îndurat să ne răspundă:

— Prost, flăcăi. Nu tu şpriţ. Nu tu plimbare pe strase. Nu tu o margine de fustă de care să mă agăţ. Stau şi citesc poveşti cu proşti.

— Cu proşti?

— Doar nu cu deştepţi? miorlăiala asta monarhistă vădeşte faptul că fostul rege a confundat naţiunea română cu un staul de dobitoace. Auzi ce i-a fătat mintea? Să încerce să aburce o muiere în tronul domnilor români! Iar o gaşcă de derbedei îl susţin. Ăia-s proştii de care vorbeam.

— De acord, am aprobat eu din toată inima. Interesant e faptul că printre ei sunt mulţi lingăi de-ai nomenclaturii comuniste. Ăştia nu-s numai proşti. Au un reflex specific. Pupă şi ling. Ştii matale ce.

— Daaa. Da’ tare-mi miroase a păruială. I-a cam ajuns ţugulanului român cuţitul la os. Unde se întoarce, dă de o „bucurie”. Numai monarhie îi lipsea.

— E cam timpul să se supere, l-am asigurat eu.

— Numai să se supere mai curând că, aşa cum văd eu treburile, monarhiştii vor să taie moţu' şi să belească ţapu'. Iese o osărealăca-n filme, chiar în interiorul coaliţiei.

— Şi, ce pierzi matale? s-a interesat Cernescu parşiv. Ai pariat pe careva? Primeşti vreo soldă de la Guvern şi nu ştim noi?

— Ţâcă, cu aşa ceva nu se glumeşte. S-a împuţit treaba. Ascultă-mă pe mine, că-s om bătrân, trecut prin ciur şi prin dârmon! Dacă nu punem piciorul în prag acum, ne trezim cu nişte frământări cumplite.

— Da, e un an cam frământat, l-am aprobat eu. Cum vezi tu rezolvarea acestei delicate probleme, lipa dragă?

— Cu sfântul şut în fund. Iar, dacă se îngroaşă gluma, cu sfânta mitralieră. Nu putem risca viaţa viitoare a unei naţiuni de dragul unor idioţi.

— Noi nu avem niciun fel de atribuţii legale, lipa, i-am adus eu aminte.

— Asta nu înseamncă că nu suntem obligaţi faţă de amărâţii de români! a replicat el dârz. Ştim cum s-au făcut planurile, le putem contracara. Doar n-o să-i lăsăm pe români să intre şi-n rahatul ăsta?!

— Nu, asta nu putem face, am agreat eu. Dar nici măsuri dure, la vedere, nu putem lua. E timpul luptătorilor profesionişti. Amatorii au eşuat, e rândul nostru.

— Şi cum vrei tu să faci, piciule? Vreun descântec? Vreo doină neîncepută?

— Cum trebuie să fac! l-am pus eu la punct. Ţi-a plăcut cum i-am înmuiat pe minoritari?

— A fost planul lui Corday!

— Dar eu l-am aplicat. Primele rezultate se văd. Udemeriştii sunt pe buza râpei. Le fuge pământul de sub picioare. Încet dar sigur.

— Ce-ar fi să grăbeşti o ţâră ritmul, ţâcă? Şi să scoţi din mânecă un plănuieţ şi pentru diversioniştii monarhişti?

În timp ce dezbăteam monarhia de care sufereau unii indivizi, Cernescu s-a orientat. A tras noptiera între paturi, a scos sticla de ţuică şi paharele, a făcut rost şi de un capac ce putea servi ca scrumieră. Mulţumit de ispravă, s-

a aruncat satisfăcut pe un pat şi a decretat:

— Am eu planul. Le facem nervii praştie, de n-or să mai ştie cum îi cheamă.

— Doar nu vrei să-l declari pe Corday faraon? Presupun că faraonul e mai mare în rang decât regele?

— E mai mare da' nu cred să fie interesaţi românii de faraonat. Momentan, scumpicii noştri cetăţeni au probleme cu burticile. Sunt cam goluţe. Şi-or să fie şi mai goluţe, din cauza mascaradei monarhiste.

— Aşa e. Toată tevatura costă bani grei. Cum facem economie, Cernescule?

— Cu oleacă de efort şi multă glagorie. Uite ce-am gândit!

Matrozul a tras noptiera mai aproape de el, a scos pixul şi a început să schiţeze planul de bătaie. Ca orice fost contraspion cu şcoală, lucra meticulos. Nu-i scăpa niciun detaliu. Demonta punct cu punct toate elementele diversiunii monarhiste. Când a terminat, a exclamat triumfător:

— Iar povestea se termină fain frumos. Românii rămân republicani până-n vecii vecilor. Iar miorlăitorii monarhişti primesc o chelfăneală ca la mama ei.

— Mă, Nică a lui Ştefan a Chetrei, m-ai dat cu roatele în sus! Ai o minte de zbârnâie ferestrele!

— Da' ce credeai matale? Au românii faţă de slugi la dude de import? Le-n rasa lor de haimanale!

— Aşa-mi placi, ţâcă! Zvastu' e cea mai deşteaptă politică. Singura pe care o pricep mârlanii ăştia cu aer de nobili.

— Le-o aplicăm, nene. Fă-te bine mai rapid, că pierzi ultimul circ monarhist din România! Şi-o să fie de râs, nu jucărie!

Lipoveanul fremăta. Ca întotdeauna când simţea miros de cotonogeală clasică. I-am lăsat să se delecteze cu imaginea ideală a planului. Să se bucure de succesele prognozate. Între timp, m-am apucat să inspectez salonul în care zăcea Bălaiul. Cu această ocazie, am înţeles că se fandosea. Chiar aşa de rău n-o ducea. În baie, atârna

neglijent un halat de damă, mirosind discret a parfum de violete. Sub calorifer, cică, ascunşi, o pereche de papuci de damă. I-am împins cu piciorul, adresându-mă „nevinovat” lipoveanului:

— Se vede că înaintea ta a stat o domnişoară. Cum şi-o fi uitat condurii?

Bălaiul s-a oprit din peroraţie, a privit lung la papuci, de parcă i-ar fi văzut pentru prima dată, apoi şi-a exprimat nedumerirea:

— Chiar, piciule, cum or fi ajuns aici? Cernescu zâmbea şiret:

— Ocazional, în astfel de încălţăminte, se găseşte câte o bambină. Ne laşi s-o căutăm?

— S-o căutaţi? De ce?

— Să nu se fi pierdut, sărăcuţa de ea! Altfel, cum crezi că au ajuns papucii aici?

— Şi hălăţelul din baie? am pus eu capac peste pupăză.

— Aaa! s-a bucurat Cernescu, înseamnă că nu eşti atât de bolnav, nene! Jos din pat şi fă flotări!

— Ce-i, mânzule, ai înenbunit? Flotări la vârsta mea?

— Cele mai potrivite, nene. Menţin condiţia fizică pentru alte sporturi, mult mai plăcute.

— Ei, acu, s-a prefăcut lipoveanul supărat, şi voi ca nişte lupi moralişti! Nu mai poate primi omu’ o vizită, că şi intraţi la bănuieli.

— Să nu ne spui că era în interes de serviciu!

— Ehe, ţâcă, dacă ai şti ce probleme de serviciu am rezolvat eu cu femele!

Tonul Bălaiului devenise nostalgic. Am tras ţuicile către noi, am dat foc la ţigări şi-am ciulit urechile. Arhiva din capul Bălaiului ar fi umplut o bibliotecă întreagă. Numai poveşti cu femei celebre şi faine.

— Îmi vine în minte o zuză cu ochii negri ca fundul ceaunului. Se uita prin bărbaţi ca prin sticlă. Şi-i învârte drăcoaica ca pe nişte prâsnele. Când a aruncat felinarele alea pe mine, mi-am zis: Bălaiule, ai pus-o de mămăligă! Măcar să cazi demn, băiatule!

— Şi ai căzut demn, a ghicit Cernescu. Mă rog, cât de demn poate fi un tip în pielea goală.

Bălaiul parcă nici nu-l auzea. Continua la fel de visător:

— Mi-a mâncat câţiva ani din viaţă. În câteva zile. Da' a meritat. Ce stil, copiii mei! Ce talente ascunse! Nu, sigur, mă-sa n-o făcuse să lucreze în fabrică. O mai visez şi-acum. Cu toate c-a dispărut cu vreo juma' de milion. Se vede că-l confundase cu altceva, că nu arăta a de-alea care pun mâna.

— Parcă ziceai că rezolvai probleme profesionale cu ele.

— şa a şi fost. În urma ei, a căzut o direcţie întreagă din DST. Mi i-a dat pe toţi în lăbuţă, că le ştia şi numărul de la dresuri.

— A meritat paralele.

— Ţâcă, lasă-mă să mă mint c-a făcut-o de dragul meu!

Suna tragic vocea lipoveanului. Începuse să-l apese vârsta.

Ghioceii se îndesiseră pe tâmplele sale. O reţea fină de riduri îi cresta discret faţa. Încă discret. Toţi îmbătrânim pe dinafară, am constat eu cu oarecare părere de rău. Inima şi amintirile, însă, rămân mereu tinere. Lipoveanul şi-a tras uşurel piciorul rănit către piept, s-a ridicat pe şezut şi-a aprins o ţigară. A tras primul fum, l-a trimis într-o trâmbă lungă către matroz şi l-a întrebat:

— Ţâcă, ai aflat tărăşenia cu măgăoaia din Africa?

— Mi-a povestit Varain. Ai fost măreţ, nene lipa. Îţi trebuie ceva curaj să porneşti de unu' singur, prin catacombe, cu lansatoru' de rachete în braţe.

— Să ştii că-ţi trebuie, ţâcă. După fiecare trebuşoară de asta, îmi propun să mă retrag. Să-mi fac un butic sau altă întreprindere mică. Cu talentele mele, aş putea exploata munci neimpozitate.

— Şi?

— Şi?! s-a burzuluit lipoveanul, vin nişte candrii ca voi, îmi trec pe sub năsuc nişte propuneri ademenitoare,

mă fac să uit că viaţa e lungă dar nu destul. Asta ca să nu mai pun la socoteală datoriile de plătit unor măgari care ne confundă cu pietrele de hotar.

— Le-am plătit-o, l-am informat eu sec. Le-am dat gaură în fişetul din Egipt, le-am sfeterisit documentele şi i-am lăsat un bileţel lui Moshe. L-a apucat „fericirea” când 1 – 2 găsit.

— Şi ce-a făcut?

Mirosul de păruială îl înviorase vizibil. I-am turnat o porţie zdravănă de ţuică, apoi am continuat:

— A venit la întâlnire, aşa cum îi ceream în bilet. C-o falcă în Cer şi cu alta în Pământ. Plus o gardă de gorile. Una mixtă, formată din evrei, ruşi şi americani…

— Le-am pus foc sub coadă la toţi gealaţii, s-a bucurat lipoveanul. Şi?

— Cremene şi-a ieşit din pepeni. I-a tras ovreiului nişte pumni în fălci. Nu la propriu. Iar eu i-am citat din judecata Sfinxului. Suficient să înţeleagă că s-a sfârşit jocul.

— Iar el?

— S-a speriat. Cât pe ce să arunce locanta în aer. Noroc că l-a fulgerat Cremene.

— Cu ăştia am terminat, a pus Bălaiul concluzia.

— Definitiv şi iremediabil. Marea păcăleală evreiască s-a dezmembrat din toate încheieturile. Dacă mai încearcă ceva, ajung în preistorie. Cu pieile goale şi cu cenuşă în cap.

— Alţii la rând! a devenit Bălaiul bătăios. Facem curăţenie!

— Toate la timpul lor. Fără grabă. Am scăpat de grosul cârcii. Selectăm numai probleme interesante.

— Monarhita?

— Floare la ureche. Nici măcar nu e interesantă.

— Înseamnă că aţi dat de ceva cu adevărat interesant. De unde a sărit urecheatul?

— De la Cremene din tarla. Am dat de urma unor persoane descendente din zeii extratereştrii. Ştim aproximativ exact cum s-au format rasele neagră, roşie şi

galbenă. Mai trebuie să ne aflăm strămoşii.

— Grozav!

Exclamaţia îi aparţinea lui Cemescu. Firea lui curioasă nu se dezminţea. Simţise adierea informaţiilor misterioase.

— Cum aţi făcut, fratele meu?

— Simplu, matrozule: I-am întrebat pe dropi, dogoni şi mayaşi. Ne-au ajutat fără reţinere. N-ar fi exclus ca dropii să poată explica şi formarea celor două rase europene de bază. Încă nu ştim exact. Cremene se va consulta cu Zamolxe în acest sens.

— Vrei să ne bagi din nou într-o daraveră supranaturală, a devenit lipoveanul suspicios.

— Nu. Vreau să descifrez secretul Leului din Carpaţi.

— Asta ce mai e?

— Secretul pentru care mişună tot soiul de spai străini prin România. Nici nu e o treabă mistică. E o lege de viaţă planetară, „Încă necunoscută.

— În Muntele Alb? a vrut să ştie Cernescu.

— Prin împrejurimi se întâmplă fapte ciudate. Mult prea multe pentru a fi simple întâmplări. Se trezeşte Leul din Carpaţi.

— Adică?

— Nu ştiu exact ce înseamnă. V-am vorbit din inspiraţie.

— Mergem cu toţii să vedem! s-a avântat Bălaiul.

— Nu cred că e posibil.

Cernescu devenise serios. Începuse să deseneze grăbit figuri variate pe o coală de hârtie. Aşa cum făcea ori de câte ori un nou mister se prezenta în faţa creierului său. Îşi descărca nervii prea întinşi, lăsând inconştientul să-şi expună informaţiile. Era unul din acei puţin pământeni care reuşiseră să-şi organizeze o colaborare perfectă între conştient şi inconştient.

— Ce-ţi spune îngeriţa veghetoare, ţâcă?

— Leul Carpaţilor există, lipa. Nu e ce credem noi.

— Ce simţi?

— Un câmp dens, ca şi cum ar fi material. Secretul se

apără de neaveniţi.

— Simţi suflarea vie?

— N-aş putea spune. E ceva compatibil cu persoana mea.

Am rămas un pic pe gânduri. Cernescu era compatibil şi cu mine. Puteam comunica cu mare viteză, în mod telepatic. Ce putea fi acolo, unde eu nu simţisem nimic? O enigmă a străbunilor cunoscuţi, ori una şi mai mare, a exploratorilor din spaţiul infinit? Nu mă îndoiam că urmele exploratorilor albi se aflau şi pe teritoriul României.

— Prin salt nu putem afla nimic. Va trebui să ne avântăm într-o explorare. Desigur, dacă vom primi aprobare.

— Crezi că Zamolxe ne-ar putea interzice accesul în Muntele Alb?

— Aşa bănuie Cremene. Dacă ne-am afla adevăraţii strămoşi, am înceta să mai luptăm şi pentru alte naţiuni sau rase.

— Zamolxe nu va face aceasta. E dreptul sacru al fiecărui om de a-şi cunoaşte străbunii. Nimeni nu-l poate contesta!

— Metisarea ar fi pusă în pericol. Fiecare ar trage către propria rasă.

— Eu n-aş face păcatul ăsta, murmură lipoveanul. Când mă gândesc la câte o creolă cu pielea catifelată şi paşi elastici, de felină alintată, uit de puritate rasială şi de alte alea.

— Te cred, nene lipa. Asta nu înseamnă că n-ai vrea să ştii de unde am venit şi încotro mergem.

— La ce-mi foloseşte? îmi e totuna dacă străbunii de acum câteva sute de milioane de ani se dădeau huţa pe liane ori explorau spaţiul cosmic. Important e ce sunt acum şi încotro mă îndrept.

— Cum ştii încotro mergem?

— Simplu. Cine are părăluţe merge unde vrea, cine nu are îşi plimbă splenu’ şi regretul pe străduţele desfundate.

— Nu asta, nene lipa! încotro merge lumea.

— Încotro? în paradisul viselor. Acolo se poate orice.

— Fără glume, lipa! Chestiunea e serioasă. Programul de evoluţie a lumii s-a modificat substanţial dar nu-i ştim direcţia.

— Şi? De asta nu poţi rade o cinzeacă? Nu poţi admira o pulpiţă cizelată cu măiestrie de artist? Viaţa e scurtă, piciule. Nu se pune sub lupă. Se trăieşte intens. Asta trebuie să faceţi: să trăiţi. Uşchiţi-o!

Vizita se încheiase. Ne-am ridicat să plecăm. Nu de altceva, dar lipoveanul dădea semne de grabă. Cam suspectă. Probabil, simţea că-se apropia clipa sosirii proprietarei papucilor şi halatului. Înainte de despărţire, Bălaiul ne-a amintit:

— Viaţa omenească se trăieşte! Nu se vegetează. Nu se iroseşte cu poveşti marinăreşti

* * *

Acasă n-am găsit-o pe Omena. Asta m-a alertat cumplit. Nu era femeia care să dispară ca fumul. Să nu lase vreo urmă, o veste, ceva. Profesionistul din mine şi-a spus cuvântul. M-am calmat rapid, prin autosugestie. După aceasta, am cercetat pe îndelete camerele locuinţei. Totul părea în ordine însă instinctul nu mă putea înşela. Omena era în pericol. Ceva mic şi strălucitor, printre ciucurii covorului, mi-a atras atenţia. M-am aplecat şi l-am ridicat. Era un ineluş cu piatră roşie, pe care, de regulă, Omena îl purta. Cum îl pierduse? Certitudinea se instala în mine: ceva inexplicabil se petrecuse.

Primul impuls mă îndemna să plec de îndată în căutarea ei. M-am stăpânit şi l-am contactat pe Cremene:

— Omena a dispărut.

Tăcere. Cremene judeca situaţia.

— Presupun că a fost răpită.

— Şi ce propui, Varaine?

— Plec în căutarea ei.

— De unde începi?

— Fac o scrutare a orizontului. Nu se poate să nu-i găsesc câmpul.

— În regulă. Te sprijin.

Contactul telepatic s-a întrerupt. M-am întins pe patul în care petrecusem cu Omena zile frumoase. Am închis ochii şi am început invocarea:

— Zamolxe! Viaţă şi moarte! Forţa cea Mare! OM! OM! OM! OM! OM!…

Am aşteptat nemişcat. Simţeam forţa vieţii cum se apropia de mine. Tiptil, ca o sfioasă codană. Şi forţa morţii, dură şi rece, în echilibru cu prima. Cele două forţe între care curge viaţa pământenilor m-au atins deodată. Gata să-mi servească scopurilor. Nu aveam timp de filosofii. M-am concentrat o clipă, apoi am lansat spiritul. Cu viteza fulgerului. Direct către înalturi. Spiritul dezlănţuit spinteca spaţiul vâjâind ca o săgeată scăpată din arc. Simţeam fizic cum se desfăceau spaţiile în jurul spiritului meu. Un soi de beţie a înalturilor m-a cuprins. Îngerul veghetor, însă, era acolo, la post. Nu te pierde, Varaine! mi-a şoptit el. Beţia a încetat ca prin farmec. Spiritul lucid căuta câmpul vital al Omenei. L-am simţit departe şi foarte slab.

Un scurt mesaj către Cremene. Să ştie că am găsit-o. Şi să citească informaţiile din spiritul meu, în scop de a identifica locul unde Omena era prizonieră. Mergi, Varaine! mi-a şoptit Cremene. Refă legătura cu dânsa!

Am început coborârea către punctul în care simţisem câmpul vital al Omenei. Am recunoscut oraşul şi m-am înrăit. Nu se putea să lipsească ungurii din această ultimă confruntare cu mosadiştii. I-am înjurat în gând şi m-am apropiat încetişor, studiind câmpurile energetice din jur. Presupuneam că inamicii foloseau paranormali. Altfel nu se putea explica răpirea Omenei. Aşa a şi fost. Un grup de paranormali veghea în jurul ei. Asta explica şi semnalele foarte slabe ale câmpului vital. I-l ecranau cu câmpurile lor.

I-am studiat de la o distanţă pe care o presupuneam sănătoasă. Nu trebuiau să mă simtă înainte de atac. Erau doisprezece, aranjaţi în cerc, după ritualul mistic asiatic. Stăteau în genunchi, cu palmele lipite de faţă, cu degetele groase sprijinind bărbile. Pe feţele lor se citea nepăsarea.

Erau în transă. În mijlocul cercului, Omena, culcată, ca şi cum ar fi fost moartă sau leşinată. Viaţa n-o părăsise, însă. O simţeam cum vibrează prin fiecare fibră. I-am trimis fulgerător o pasă. Direct în tâmplă:

— Curaj, fetiţo! Te voi salva. Nu mişca, să nu te dai de gol!

A mişcat, totuşi. Nu mult. Suficient pentru a fi sesizată de paranormali. Aceştia au ridicat capetele şi s-au concentrat. Deasupra Omenei au apărut două cercuri concentrice. Unul alb şi altul negru. În centrele lor suprapuse, se evidenţia un punct mare, alb. Cunoşteam vraja. O mai întâlnisem în confruntările mele cu paranormalii asiatici. Magia culorilor fundamentale nu-mi era însă duşmană. Doar mă născusem la cumpănă de timpuri, pe Pământ. Am pornit din nou către înalturi. Nu era un moment potrivit pentru atac. În disperare de cauză, paranormalii ar fi putut ucide femeia.

Spiritul meu a revenit în trup. Lin ca o pană purtată de vânt. Am răsuflat adânc, apoi am deschis ministaţia. Pentru ce aveam de comunicat, telepatia nu avea suficiente posibilităţi. Am comutat butonul pe poziţia *secret*, am aşteptat ca secretizorul să zbârnâie, semn că începuse să lucreze, apoi l-am apelat pe Cremene:

— Laure, sub ce stea ne-am născut noi?

— Sub stelele vieţii şi morţii, a răspuns el automat. De ce mă întrebi?

— Şi unde-i norocul nostru?

Îndârjirea se ghicea în fiecare cuvânt. Cremene a sesizat, astfel că n-a comentat nimic. A răspuns cât se putea de precis:

— Norocul? Preţutideni unde e viaţă şi moarte. Ce s-a întâmplat?

— Cum liniştim nişte rebeli, se ridică alţii. Omena e în Budapesta. Supravegheată de o duzină de paranormali asiatici. După ritualul magiei culorilor fundamentale.

Cremene a râs scurt:

— Şi-au dat foc la valiză, Varaine. Fecioara de Foc nu poate fi stăpânită prin magia culorilor.

— Atunci, cum au reuşit s-o răpească?

— Probabil, au atacat-o în somn. Şi au lovit-o în cap, să nu se poată concentra. Aşteaptă să-şi revină!

— Iar ei ne aşteaptă pe noi. Să intervenim pentru a o salva.

— Nu mă îndoiesc că ne-au pregătit surprize multe. Toate, neplăcute. Dar noi nu le primim, nu-i aşa?

În timp ce Cremene vorbea, eu încercam să-mi amintesc dacă Omena prezenta leziuni la cap. Nu observasem nimic în acest sens.

— M-am săturat de surprize neplăcute. Ce zici să facem?

— Aşteptăm vreo două ore, apoi atacăm. Amândoi deodată.

— Îi spargem!

— Sigur!

Am închis staţia şi-am plecat în bucătărie. Mi-am făcut o cafea dulce şi-am sorbit-o cu plăcere. Alături de ea, am tras cu sete câteva ţigări. După asta, am ieşit în curte. Grădina dădea semne de părăginire. Plângea după stăpânul ei cel harnic. M-am apucat să plivesc bălăriile, cu gândul la Arbore. Nu dăduse niciun semn de viaţă. Asta nu însemna că nu era viu. Probabil, îşi plătea şi el poliţele faţă de ruşi. Cam cum făcusem noi faţă de evrei.

Am lucrat câteva ore, fără să mai gândesc la necazurile vieţii de spion. Munca mă atrăgea prin simplitatea ei. Şi prin satisfacţia ei directă, materială. M-a întrerupt sunetul telefonului. îl lăsasem anume lângă grădină, să-i aud apelul.

— Ce făceai, Varaine?

Era Cremene.

— Ce să fac? Am cam uitat de mine. Curăţăm grădina.

— Îţi şade foarte bine. Pornim?

— De acord. Îi decimăm. Cum scoatem fata?

— Prin rezidentul nostru din Budapesta. O trece graniţa şi-i dă drumul către Bucureşti.

— În regulă. Gata de start!

Nu simţeam nevoia să mă încarc prin procedeele obişnuite. Activitatea în aer liber îşi făcuse afectul. Primisem din viaţa planetei tot ce îmi trebuia să fac saltul. Săgeata spiritului meu a plecat direct către înalturi. Am aşteptat o fracţiune de secundă. Cât să întâlnesc spiritul lui Cremene. Unite, cele două spirite au plecat vijelios pe direcţia Budapestei. Gata să facă praf orice ce apărea în cale.

Ne-am oprit deasupra câmpului de confruntare. Paranormalii asiatici stăteau în aceeaşi poziţie. În mod vizibil, ne aşteptau, gata de atac. De unde tot răsar? m-am întrebat eu. Îngerul veghetor nu mi-a răspuns. Era prea ocupat de scrutarea teatrului de operaţiuni. Spiritul lui Cremene vibra uşor. Zărise cercurile concentrice şi înţelesese în ce scop se concentrau misticii. Ne pregăteau cea mai cumplită capcană, în ea concentraseră toată forţa de care erau în stare.

— Direct în centru! a decis Cremene.

Săgeata spiritelor noastre a pornit ca din puşcă. Pe măsură ce ne apropiam de ţintă, în jurul nostru se închidea un câmp dens. Am intuit pericolul şi l-am atenţionat pe Cremene:

— Dacă nu spargem câmpul energetic al magilor, nu mai putem ieşi.

— Îl spargem!

Forţa rece din adâncuri adia prin preajmă. Focul îmi juca în palme.

— Lovim!

Primul contact a fost dur. Cercurile nu s-au clintit din loc. Ceva, însă, s-a întâmplat. Omena s-a ridicat în genunchi. Cu focul, fetiţo! i-am transmis eu telepatic. Al doilea atac a fost ceva mai plin de succese. Punctul din mijloc a plesnit, permiţându-se să ne apropiem de Omena. Forţele noastre s-au unit, cercurile s-au aprins. Ardeau cu flacără adevărată. Paranormalii continuau să stea încremeniţi, murmurându-şi mantrele. Focul i-a cuprins încetul cu încetul. Unul n-a mişcat. Acolo au ars, fără a scoate un geamăt. Mai mult ca sigur, erau îndoctrinaţi

mistic. Am apucat să-i transmit Omenei parola de contactare a rezidentului nostru din Budapesta şi m-a retras.

M-am trezit singur, în grădina plină de Soare. Obosit cum nu fusesem de multă vreme. Simţeam spiritul lui Cremene, încă nu coborâse din înalturi. Veghea să nu fim urmăriţi de inamici. Cine să ne mai urmărească? Pe întreg pământul nu mai avem rivali. M-am întins pe iarba moale şi-am tras un pui de somn. Ca orice om fără probleme, cu conştiinţa împăcată de ideea lucrului bine făcut.

* * *

Omena a sosit abia a doua zi. Uşor slăbită, cu cearcăne la ochi. Nu dormise deloc din momentul răpirii. Am culcat-o şi am învelit-o ca pe un prunc. Am stat apoi lângă ea, de veghe, să-i apăr somnul, să se poată odihni în tihnă. În timp ce o admiram tăcut, prin minte îmi treceau toate femeile vieţii mele. N-avusesem parte de ele. Mi le răpise moartea ori alţi bărbaţi. M-am pomenit întrebând: Doamne, de ce a trebuit să mi se întâmple toate acestea tocmai mie? De această dată, Dumnezeul vieţii omeneşti n-a mai păstrat tăcerea. Mi-a răspuns: Pentru că tu ai fost creat pentru a face o lume a vieţii, în locul celei care s-a prăbuşit. Desigur, nu-mi dorisem aceasta. Îmi dorisem o viaţă simplă, de om obişnuit. Dorinţa noastră, însă, nu are nicio putere în faţa Adevăratului Dumnezeu.

dezlegarea misterului din muntele alb

Omena s-a trezit abia către prânz. A deschis ochii încetişor, cu teamă. Când a prins în raza privirii figura mea, s-a luminat brusc. A sărit din pat, m-a îmbrăţişat strâns, cu un soi de disperare. Pe faţa-i îngropată în umărul meu şiroiau lacrimi:

— Petre, să nu mă părăseşti nicio clipă!

Am lăsat-o să plângă pe îndelete. Să-şi verse prea plinul emoţiilor. Îi mângâiam tandru părul auriu şi faţa înfierbântată. Să simtă că este ocrotită şi iubită. Să nu se mai creadă străină şi singură în această lume.

În fine, s-a oprit din plâns. Puteam afla cum căzuse în mâinile adversarilor.

— Cum s-a întâmplat, fetiţo?

— Încă n-am realizat. Mă plimbam liniştită, prin parc. Deodată, am simţit o panică puternică şi inexplicabilă. M-am întors să văd cine păşea în spatele meu. În aceeaşi clipă, am primit o lovitură puternică în cap.

— Şi?

— Nu mai ştiu nimic. M-am trezit într-o cameră cu mozaic pe jos. În jurul meu, bărbaţii pe care i-au văzut. M-am ridicat dar nu pentru mult timp.

— Cum procedau?

— Eram confuzionată. Îmi simţeam gândurile ca de plumb. Nu puteam raţiona. Undeva, în adâncul creierului, percepeam ordinul tău: Luptă, Omena! Cu focul!

— Ai atacat?

— N-am apucat să-mi strâng gândurile. Un câmp dens s-a aşternut peste mine. Am căzut în locul în care m-ai găsit.

Am cugetat câteva clipe. Nu fusese o simplă capcană. Din câte ştiam eu, misticii erau preocupaţi de puterile noastre şi din alte cauze: voiau să ne inoculeze în creiere programul lor.

— Programul lor? m-a întrebat Omena.

Fără să-mi dau – seama, gândurile căpătaseră glas.

— Da, programul lor. Îţi voi dezvălui sistemul de manipulare mistică pe care vor să-l impună omenirii.

— Trebuie să-l ştiu?

— Fiecare om al Pământului se cuvine să-l ştie. Să înţeleagă că trebuie să-şi înfrâneze impulsurile instinctuale zgândărite de silabele sacre ale misticilor, cărora li se mai spun mantre. Să priceapă o dată pentru totdeauna că sunt oameni înzestraţi cu voinţă şi conştiinţă.

Am condus-o la masa de scris. Am scos un pix şi am tras între noi o coală de hârtie. Puteam începe.

— Omena, de ce crezi că m-a pus Zenadirt să schimb numele stelelor şi constelaţiilor din sfera cerească cunoscută?

— Pentru că în ele erau ascunse particule sacre din vechile religii?

— Gândeşti bine. Aştrii sunt prea îndepărtaţi pentru a ne influenţa vieţile. Nici măcar radiaţiile lor nu afectează viaţa pământenilor. Singura excepţie o face Soarele, steaua vieţii pământene.

— Atunci, cum se produce influenţa?

— Prin silabe şi cuvinte lansate de mistici în inconştientul planetar. Cartea vieţii despre care ţi-am vorbit e inconştientul planetar. Din el se inspiră scriitorii şi poeţii, din el primim informaţii intuitive.

— Înseamnă că misticii şi-au propus să polueze informaţiile intuitive cu silabele lor sacre, cu mantrele lor?

— Exact. În această operaţiune sunt implicaţi inclusiv oameni de ştiinţă. Ruşi, americani, evrei, chinezi şi alţii. Fiecare în parte, interesat de a manipula conştiinţa cetăţenilor Terrei în direcţia dorită. În acest scop, au căutat cele mai vechi mantre, presupunând că acestea sunt înscrise în adâncul creierelor omeneşti şi pot fi activate. Mecanismul era cu adevărat diabolic.

— Asta aţi descoperit în Africa?

— În Africa am distrus un sistem de manipulare a minţilor pământene inventat de adoratorii unui totem astral din emisfera sudică – Caniş Major.

— De unde această obsesie pentru stele?

— Aici nu mai e vorba de mistică, ci de o regulă psihologică exploatată cu abilitate de evrei şi americani. Printre principalele elemente de identificare formală a unei persoane se află numele, pronumele şi funcţia sau gradul. Pentru oamenii inferiori, acestea sunt „totul”; ei nu cunosc faptul că personalitatea umană e definită de câteva mii de trăsături de personalitate, imposibil de cunoscut de manipulatori.

— Şi cum procedează?”

— Sistemul de manipulare cuprinde două laturi. Prima face trimitere la o echivalenţă între totemele astrale şi numele plus pronumele unei persoane sau localităţi. E vorba de o legătură artificială, ilogică între elemente diferite din Univers. Produce, însă, efecte. Nu prea mari dar produce.

— Şi a doua?

— A doua foloseşte particulele mistice proprii unei religii. Implimentează în creierele umane totemele astrale pe care se bazează. De exemplu, evreii au răspândit totemul astral al stelei Sirius din Caniş Major combinat cu denumirile unor litere din alfabetul lor, în special cu primele două, alef şi bet, precum şi cu ultima, tav.

— Numai ei acţionează în acest sens?

— Nu. Yoghinii au folosit intens numele stelei Adhara din Caniş Major, pentru a defini centrele energetice umane. Ruşii au utilizat steaua Mârzam din Caniş JVI – ajor, pr-ecum şi altele, în care apar particulele mir şi chi. Înţelegi de ce s-au opus misticii schimbării denumirilor-telelor şi constelaţiilor? Credeau că ştiau mecanismul de dominare a minţilor oemeneşti.

— Şi nu-l ştiau?

— Nu. La rândul lor, erau manipulaţi de un imens calculator situat sub Munţii Scorpiei din Africa de Sud.

— Un calculator?

— Da. Rămas de la o expediţie a unor extratereştri din Caniş Major. Programul din el fusese întocmit de un extraterestru muribund, Goa. Derularea lui era supravegheată de un robot numit Youle. Ai înţeles cum s-au născut zeii?

— Am înţeles şi altceva. Timp de douăzeci de ani, americanii n-au mai manifestat niciun interes pentru Lună. De îndată ce le-aţi anunţat descoperirea imensului calculator din adâncul Lunii, au trimis o sondă să verifice. Asta înseamnă că Goa n-a fost singur.

— Nu, au fost mai mulţi. Calculatorul terestru recepţiona programul celui lunar şi-l retransmitea către pământeni. Aşa a apărut vorbirea articulată, denumirile de zei, inclusiv a zeului god-dog folosit de ruşi şi anglo-americani.

— Deus ex machina?!

— Exact. Anticii au ghicit situaţia. Probabil, erau inspiraţi de o altă civilizaţie astrală.

— Şi ce s-a întâmplat cu zeul-maşină?

— Dumnezeul vieţii omeneşti l-a distrus. Prin noi! A dispărut posibilitatea iudeo-masoneriei şi altor culte mistice de a impune ordinea simbolică, artificială. Asta nu înseamnă că nu vor mai încerca.

— Înseamnă că au vrut să-mi implementeze pe creier mantrele lor?

— Exact. Nu-ţi aminteşti nimic?

— Ca prin vis. Cei doisprezece bărbaţi din jurul meu murmurau un singur cuvânt: treiaum. Înţelegi ceva?

— Sigur! Foloseau vechile denumiri latine ale punctelor cardinale, boreum şi austrum, precum şi silaba sacră aum. Încercau o încifrare a divinităţii de tip trei aum, trei austrum. O astfel de escrocherie a fost folosită de imperiul austro-ungar, printr-o legătură falsă, ilogică, de tip austria-austrum. Mai puţin cultivat, Ceauşescu a căzut în capcana sferei mistice. Asta explică un şir de măsuri ilogice luate în ultimii ani de „domnie”.

— Înseamnă că, odată cu căderea lui Ceauşescu, a încetat acţiunea iudeo-masoneriei şi misticilor?

— Încă n-a încetat. Boris Elţîn a fost selecţionat după aceleaşi criterii. Emisfera boreală nu-ţi spune nimic? Nici faptul că zeii supremi ai evreilor se numeau eil sau eli? Misticii semantico-numerologici au încercat să-şi adjudece lumea viitoare printr-o formulă de tipul *doi el-trei el*. Adică, să-şi transfere porcăriile lor din mileniul al doilea către cel de-al treilea. Au uitat însă un lucru: limita anului zero era convenţională, fără puterea în faţa vieţii. Decheneul inventat de Sadoveanu pentru a păzi poarta dintre ¿timpuri” avea forţă numai pentru iniţiaţii convenţionali. În realitatea vieţii, convenţia omenească nu are putere de lege universală. Nici măcar, planetară.

— Acestea le-ai făcut pe timpul raidului în Munţii Scorpiei?

— Nu numai. Înainte de acest raid, am efectuat o descindere în sediul Mosadului, împreună cu Cremene, Corday şi Bălaiul. Le-am furat toate documentele însuşite ilegal de la francmasoneria română. Astfel am aflat de prognozele făcute de marele maestru Sadoveanu şi de

modul în care erau exploatate de iudeo-masoni.

— Ce voiau să facă?

— Să unească cultele derivate din iudaism, mozaismul, creştinismul şi islamismul, într-o singură religie dominată de ei, având la bază silabele sacre ka, ba, akh, precum şi alte silabe cuprinse în toteme astrale şi în cuvinte folosite de oamenii de rând.

— Cumplită imagine! Pământenii prinşi în capcana unor vorbe inventate de mistici.

— Cumplită, într-adevăr, Omena! Inclusiv misticii sufereau fără să ştie de ce. Credeau că sunt pedepsiţi de Dumnezeu. În fapt, sufereau din cauza tendinţei de restrângere a sferei cunoaşterii omeneşti.

— Toate persoanele sufereau din cauza sferei mistice?

— Da, Omena. Nu toate în aceeaşi măsură însă. Funcţie de zestrea informativă şi psihică a fiecăruia, sufereau sau beneficiau de influenţe pozitive. În orice caz, sfera mistică era menţinută în funcţiune prin creiere puternice, ale unor descendenţi astrali, capabile să răspândească telepatic formulele „sacre”. Asta explică de ce au încercat să-ţi implementeze în creier mantra lor.

— Noi n-am fost pregătiţi pentru o astfel de confruntare.

— Cine a fost pregătit? Viaţa omenească, rănită şi schilodită de magie, ne-a învăţat să luptăm împotriva misticilor. Nici noi n-am ştiut mai multe atunci când am început confruntarea.

— Şi eu? Eu ce să fac?

— Vei învăţa încetul cu încetul. Aşa cum am învăţat şi eu.

— Aveţi un manual?

— Pentru ultima confruntare mistică nu s-a scris niciun manual. Posibil ca, după terminarea ei, să se scrie o carte. Va scrie-o Cernescu. E cel mai bine pregătit în acest domeniu.

— Dumnezeule, a murmurat ea, ce lumea frumoasă ai făcut! Şi ce-au putut face misticii din ea!

O înţelegeam pe deplin. Când întâlnisem pentru prima oară urâţenia misticii, mă scuturasem scârbit. Un singur fapt mă oprise să nu urlu de durere şi disperare: conştiinţa faptului că omenirea trebuia salvată cu orice preţ.

I-am înconjurat tandru umerii delicaţi şi am tras-o către mine:

— Uită, fetiţo, de toate acestea! Priveşte în jurul tău! Vei vedea o lume minunată. Priveşte grădina! Toate plantele râd de bucuria unor vieţi mai bune.

— Ce se va întâmpla cu noi, Petre?

— Nu ştiu. În orice caz, vom trăi mai bine decât înainte. Nu-i aşa că asta ai vrut să spui? Că vrei să trăieşti o viaţă normală?

— Va fi vreodată? M-am săturat de incertitudini.

— Curând, fetiţo. Foarte curând.

— Să te cred?

— De ce nu m-ai crede? Eu nu vreau să trăiesc omeneşte?

A plecat capul. O atinsese mustrarea mea. I-am ridicat încet bărbia, cu vârfurile degetelor:

— Vom trăi frumos şi curat. Îţi promit!

— Dacă promiţi tu…

*

* * *

La lăsarea serii, ne-a vizitat Cernescu. Neras şi cam obosit. L-am zărit încă de când deschidea portiţa şi am pornit în întâmpinarea sa.

— Ce te aduce la mine, înţeleptule necunoscut?

— Un dor de şuetă, Varaine. Dai ceva de pileală?

— Orice îţi cere inimioara.

— Să fie tare, să stingă amarul!

A luat loc la masă, sub umbrar iar eu am intrat în casă, după băutură. Omena se întinsese pe o canapea. Am lăsat-o să se odihnească. Am ezitat o clipă, apoi am luat o sticlă de pălincă şi două pahare. Conversaţia se anunţa lungă.

Matrozul a gustat licoarea parfumată, a plescăit

apreciativ, apoi a decretat:

O radem toată. Poate uităm de mizeria din jur.

Îl prinsese spleenul. Cunoşteam senzaţia. După ani grei, de luptă continuă, vezi că n-ai înaintat suficient. Că idealurile pentru care ai luptat sunt terfelite de tot soiul de indivizi dubioşi. Că averea României, pentru care ai vărsat sânge şi sudoare, la fel ca mulţi alţii, se duce de râpă. Normal să te sufoce amărăciunea. Am încercat să-l consolez:

— Noi facem tot ce putem. Nu suntem zei. Nici zeii n-ar fi putut face mai mult.

A aprobat din cap. A mai tras o duşcă, apoi a glăsuit:

— Da, Varaine, războiul zeilor ne-a adus în starea asta. Am citit recent un document ciordit de la Vatican. Câte crime în numele religiei!

— Nu-mi spui nimic nou. Dacă nu găseam calea către extratereştrii din Retezat, ne-ar fi dezmembrat. Aş fi mers la mama cu paşaport.

— Mare porcărie! Şi nu se găseşte niciun leac pentru pielea lor.

— Toate la timpul lor. Avem conştiinţa împăcată că am avertizat, că ne-am împotrivit.

— Eu sunt omul faptelor de rezultat, Varaine! Românii nu simt încă rezultatele efortului nostru. Iar voi hălăduiţi prin cine ştie ce coclauri.

— Am distrus maşina infernală. Aşteaptă şi vei vedea rezultate! Nu mai pot întârzia.

A mai tras un gât, a privit câteva clipe paharul. În fine, s-a decis să-şi expună durerea:

— Studiez de câteva zile documentele celor din Retezat. Nu le înţeleg pe toate. Nu înţeleg politica lor de neamestec în treburile pământenilor.

— Foarte înţeleaptă politică! Ne ridică treptat la gradul lor de cunoaştere. Tu ce-ai face, dacă ai nimeri într-un trib sălbatic?

— Aş găsi o cale de comunicare cu ei. Una directă şi continuă. Asta mă frământă. De ce nu comunică continuu cu noi?

— Nu ştiu. Ar trebui să-i întrebăm.

— La asta gândeam şi eu. Facem o excursie?

— De asta ai venit?

— Printre altele. Să-l întrebăm pe amicul nostru de ce nu evoluăm pozitiv, aşa cum ne-a promis.

— Cum ai vrea tu să evoluăm pozitiv, Cernescule? Să stea ţugulanul cu burtica la Soare şi să-i curgă toate alea în gură? Să facă liderii prostii cu ghiotura şi totuşi, ca prin farmec, toate să meargă ca unse? Fără inteligenţă, cunoaştere şi muncă nu se poate! Ne trebuie o minte de om care să facă ordine în haosul ăsta.

— Aici e buba, vere. De ce nu se ridică omul potrivit? De cenu-i deschid extratereştrii drumul, căci au cu ce? întâmplarea norocoasă e unul din mijloace. De ce n-o fac?

— Îi lasă pe români să înveţe valoarea faptelor. Să înţeleagă că trebuie să renunţe de bunăvoie la beţia de vorbe.

— Numai asta? Nu cumva suntem în faţa unui asalt concentrat al unor forţe pe care noi nu le înţelegem? Unii lideri par loviţi cu leuca în cap. Nici nu-şi dau seama pe ce teren se joacă. Pornesc nişte chestii tare periculoase.

— Cum ar fi?

— Uite, chestia asta cu partidul moldovenilor! îţi dai seama că ar putea duce la secesiune? Noi suntem moldoveni şi ştim bine cum stă treaba. Nici spaii lui Ivan nu sunt străini de această diversiune. De când aşteaptă ei un prilej de a semăna discordie între români? N-au lansat ei „profeţiile” lui Globa printre basarabeni? Şi ăia, naivi, în loc să-şi umple burticile cu plăcinte şi să tragă la măsea, l-au ascultat cu gura căscată. Gata să creadă că nu-s români.

— Ivan? Parascovenia lui de hoţ! Abia şi-a dat duhul imperiul că şi gândeşte la altul. Colaborează pe şestache cu vărul Iţic şi unchiul Sam, numai să nu ne mai aibă în coastă. N-o să aibă el parte de bucuria asta.

— Te cam încingi, Varaine, a zâmbit Cernescu. Păstrează-ţi energia pentru treburi mai concrete.

— Tu nu te încingi?

— Mă da-mi trece repede. Ce facem cu partidul moldovenilor?

— Păi, noi, ca moldoveni, avem mai mare priză în zona natală. Se cade să punem piciorul în prag. Să nu lăsăm dezbinarea să se strecoare printre români. Ai putea încropi o parodie, să râdă şi curcile de iniţiatorul partidului?

Faţa lui Cernescu s-a luminat de plăcere. Îi surâdea ideea. În cinstea ei, a mai tras un şnaps.

— Ţi-o fac, vere! Până mâine, ţi-o fac!

— S-o pui pe muzică, s-o cânte Bălaiul.

— O pun. Să vezi ce-o să mai cânte ţugulanii. Ascultă, numai!

Simi vodă şi-a lui ceată, *Monarhiştii de poiată*, *Trei lulele*, *trei surcele*, *Cam lipsiţi ei de lovele*.

Pus-au de-un partid, *sărmanii*, *Să le-aducă gologanii*…

— Suficient, Cernescule! Sună cum trebuie.

— Sună? A dracu’ pielea pe monarhişti! Nu suntem destul de dezbinaţi? Ne mai trebuie şi asta?

— Ce să-i faci? Planurile lui vărul Iţic de a domina lumea prin monarhii. Nu cred să ţină, însă.

— Adică, Varaine, tu vrei să zici că Iţic îl împinge din urmă pe Hopânţol!

— Dar cine crezi? Iţic, arză-l-ar focul, nu e mulţumit de prestaţia republicanilor. Prea se schimbă repede liderii, prea nu are când îi tâmpi cu magia evreiască. Ce şi-a zis? I-a să pun eu la loc monarhii din rasa mea. Sau, care nu e din rasa mea, să-l evreizez.

— Jsi evreizeze?

— Da’ ce-ai crezut? Un ovreiaş rebel, Moshe, m-a amenințat că mă creştinează, ca să mă poată judeca după legea evreiască.

— Şi tu de aia n-ai mai putut!

— L-am trimis la mă-sa cu tot cu legea lui. Şi i-am promis o judecată în faţa Sfixului. Păcat că s-a supărat Cremene şi-a stricat bâlciul înainte de vreme. Prea şi-au luat-o în cap evreii.

— Asta voiam să spun şi eu. Când se hotărăsc extratereştrii să ne dea o mână de ajutor să scăpăm de ei?

— Poate că ne-au şi dat. Nu vezi ce arde focul în casa lor?

— Aşa-i. Şi tot nu se astâmpără. Cu monarhia, însă, au pus capac. Îi ciomăgim de le sar fulgii.

— Şi-au ridicat lumea în cap şi se întreabă de ce sunt urâţi. Au scos şi morţii din groapă, să-i judece şi se întreabă de ce le merge rău. I-am avertizat să lase România şi Românii în pace. Nu m-au ascultat.

— Varaine, încep să înţeleg cine a instigat la formarea partidului moldovenilor. Tot iţicarii. Vor să-l formeze din oameni nevinovaţi şi, la un moment dat, să schimbe de cârmă către monarhie. Cei care l-au fondat nici nu sunt conştienţi că au fost instigaţi la secesiune. Cred că le-a venit ideea din senin. Că ştiu ce fac şi pot controla evoluţia evenimentelor.

— Ar trebui să le explicăm noi cum stă diversiunea, Cernescule.

— Ar trebui. Tot mie îmi revine sarcina, nu-i aşa?

— Vezi pe altcineva prin preajmă?

— Păi, s-o facem! Aşa, ca între moldoveni. De la obraz la obraz. Le voi spune că nu se face să iscăm niciun motiv de zâzanie. Să vedem dacă mă înţeleg cu binişorul.

— Dacă nu te înţeleg, aruncăm minunile în capul lor. Să priceapă că nu se poate glumi cu unitatea naţională. Pentru unirea românilor au murit zeci de mii de străbuni.

Am păstrat un moment de tăcere. Fiecare îşi frământa gândurile sale. Seara se lăsase caldă şi parfumată peste grădină. Omena a apărut în prag. Ne-a zărit şi s-a apropiat.

— Ce faceţi voi aici?

— Punem ţara la cale. Ne minunăm câte nenorociri i-au lovit pe români şi ne întrebăm de unde vin.

— Şi-aţi găsit răspunsul?

— Încă nu. Emitem ipoteze.

— Aţi luat în calcul posibilitatea ca în Muntele Retezat să existe o centrală similară celei din Africa de Sud

prin care să se instige la rău?

Am rămas blocat. Intuiţia feminină surprinde deseori. Am prins-o de mână şi am tras-o alături, pe bancă:

— Spune, fetiţă cu chibrituri, cum ţi-a venit ideea?

— Nu mă certi?

— Deloc. Spune?

— Ţi-am umblat prin lucruri. Mi-a atras atenţia o poezie. Una despre misterul etern al naşterii Universului.

Aşa?

Încet, încet, din străfundurile memoriei, veneau către suprafaţă versurile scrise cândva, la un moment de mare cumpănă:

Roata olarului şi forma lutului, *Răspuns întrebării*.

Răspuns începutului.

*

Pământ şi Cer, *Povestea străveche*, *Etern mister*, *Fără pereche*. *Gând nesfârşit*, *Dureri sfărâmate*, *Soare-n zenit*, *Inima bate*.

Le-am recitat uşor, ca pe un descântec.

— Vere, nu ştiam că te ocupi de magie, m-a persiflat Cernescu.

— Nu-i de glumit, Cernescule. Le-am scris într-un moment când eram dărâmat de necazuri şi de lipsa de înţelegere a oamenilor din jur. Interesant e faptul că imaginea mea poetică a fost confirmată de teoreticienii formării Universului prin rotirea şi împrăştierea materiei primordiale.

— Interesant!

Ochii lui Cernescu se luminaseră de plăcere. Avea un capăt de mister în mâna mea. Putea să-l deruleze, să-i afle întregul conţinut.

— Interesantă viziune, Varaine! Poţi participa cu ea la confruntarea mistică actuală. Unii susţin că Dumnezeu a fost cioban, alţii, boar, alţii, arhitect. Tu vii şi-i laşi pe toţi ţuţ. Dumnezeu a fost olar. A închis omenirea într-o oală. Nici nu e departe de adevăr. Sfera cerească seamănă cu o oală perfect rotundă. Desigur, o oală imaginară, marcată de numele constelaţiile şi de alte semne convenţionale.

Inima ei e Pământul. Sau, sistemul solar. După cum vezi problema.

— Asta nu dă răspuns la întrebările noastre. Cine împilează fără milă românii? Şi de ce?

— Asta vrei să ştii, Varaine? împotriva noastră s-au unit majoritatea misticilor planetei. Şi nu întâmplător. Aici, în România, găsim răspuns la o mare întrebare.

— Care?

— Cum se face că românii au fost cel mai puţin afectaţi de magia asiatico-africană, care a impus falşi dumnezei? în jurul nostru, toţi au fost influenţaţi de magia constelaţiei Câinelui Mare şi a alfabetului babiloniano-arameic preluat de evrei.

— În concret?

— Zeii vegetali sau animali au fost preluaţi de întreaga lume albă, mai puţin de noi. Din această cauză, se încearcă impunerea zodiacelor. Să ni-i impună măcar acum. Noi, însă, suntem ocrotiţi de Dumnezeul Om Universal.

— De unde-ştii?

— Cum să fi rezistat altfel, Varaine? în jur, alte populaţii albe s-au închinat la dog-god, got (capră), cane (câine, în latină, trestie, în engleză), Po (denumirea africană a stelei Sirius din Câinele Mare). Cuvântul Vatican e format din ultima literă a alfabetului ebraic, tav, citită dextrograd şi din particula cani, provenită de la constelaţiile Caniş. Anglo-saxonii şi germanii îşi definesc originile prin particula mani, intens folosită de magia asiatică. Numai noi, primii veniţi pe această planetă, am continuat să ne închinăm Omului Creator.

— Nu te înţeleg, Cernescule.

— E atât de simplu! Dumnezeul Om destramă misterul, enigma, taina şi secretul încifrate de magia afro-asiatică. S-a prăbuşi zeul-olar care ţi-a inspirat versurile. S-au prăbuşit falsa eternitate şi veşnicie create de magii semito-hamiţi, sub influenţa maşinăriei infernale de sub Munţii Scorpiei. Omul continuă să domine lumea noastră. Lume pe care ceilalţi o vor dispărută. Nu va dispărea, însă!

— Nu te înţeleg, Cernescule!

— E şi greu să mă înţelegi, Varaine. Ar trebui să cunoşti atâta astronomie şi magie câtă cunosc eu. Priveşte!

A scos din mapă o hârtie şi un pix, începând să-mi explice complicatul mecanism după care se derulase viaţa lumii pământene. A ţinut-o aşa vreo oră. Sub ochii noştri, ai mei şi ai Omenei, se destramă o vrajă. Vraja mistico-semantică. Sub ochii noştri mureau zeii inventaţi de semito-hamiţi.

Se destrăma reţeaua marelui şef israelit. Mureau ursita, karma, destinul, soarta, sudiba, Schicksal care înlănţuiseră europenii. Mureau Elohym, cu încifrările lor Yahwe, Yehowa, Haw-wah şi Hadam. Mureau şi încifrările lui Elohym-Yahwe strecurate în memoria europenilor sub forma hollywood şi Holly-Vergin. Mureau zeii woodo şi alte zeităţi inventate de primitivi. Mureau zeii stelari dog-god, got, îi (peşte) şi ceilalţi zei-animale sau vegetale. Ardeau legăturile astrale prin care „noua ordine seculară" voia să impună oamenilor falşi zei, inventaţi în urmă cu 23 de secole, de un rebel din neamul ibri. Ardeau legăturile din vechea sferă cerească, dintre Caniş Major, Perseu, Aries, Horion, Taur, Peşti. Ardeau Mosadul, Shin-Betul, CIA şi FSB-ul… Ardeau toate serviciile secrete bazate pe mistica vechilor zei afro-asiatici. Se prăbuşeau instituţiile şi interesele bazate pe magie şi vrăjitorie semantică. Ardeau poveştile sfârşitului de lume şi cauzele dezbinării omenirii. Înţelegeam de ce mă pusese Zenadirt să schimb numele constelaţiilor. Venise timpul să înţeleg. Noua sferă cerească producea efecte. Altfel nu se putea explica brusca iluminare a matrozului. Nici intuiţia strălucită a Omenei.

— Se năruie o lume, am murmurat eu.

— Da, a confirmat Cernescu. Se năruie o lume falsă şi urâtă, bazată pe criterii formale, magico-semantice. Cine ne-a inspirat?

— Omul. Trebuie să mergem acolo. Nu poate fi Leu. E OM! Să aflăm mai multe.

— Nu cred că aflăm mai multe. Extratereştrii din prima expediţie nu ne vor dezvălui criteriile după care va

trăi omenirea de acum încolo.

— Daaa, am rostit eu gânditor. Am aflat însă ceva important.

— Ce?

— Unde sunt ocrotitorii întregii omenirii. Aici sunt. În România.

— De ce n-au acţionat atâta timp?

— Măcar atâta îi putem întreba.

— Înseamnă că mergem?

— Dacă ne permite Zamolxe.

salvarea lui arbore în noaptea aceea, am adormit cu greu. Gândurile mă frământau. Descoperirile lui Cernescu mă incitaseră teribil. Ştiusem câte ceva despre procedeul ibrit de a selecţiona oameni pentru „noua ordine seculară mondială" prin verificarea corespondenţei dintre numele lor şi toteme astrale sau combinaţii din alfabetul „sacru". Nu-mi imaginasem, însă, că minunata noastră lume putea fi schilodită în aşa hal cu magia semito-hamitică. Proporţiile dezastrului erau incalculabile. O mare parte din omenire, în special din lumea albă, era îndoctrinată cu formulele magice evreieşi. Singur Dumnezeul Om putea repara suferinţele produse de zeulcâine, Ham şi susţinătorii săi. În tăcerea nopţii, m-am rugat îndelung Dumnezeului Om să salveze omenirea din ghearele zeilor semito-hamitici. Ca de-ebicei, răspunsul mi-a venit în versuri:

În faţă-i cale lungă şi multe am să-ţi spun, Un clopot bate-n dungă şi stelele apun…

Cine putea înţelege ce înseamnă aceasta? Puţini oameni. Eu am priceput pe dată. Şi m-am liniştit. Viaţa omenirii era în mâini sigure. Viaţa nu începuse cu tişti şi nu se sfârşea odată cu sfârşitul magiei ibrice. Viaţa continua să curgă după aceleaşi reguli stabilite de Marii Creatori ai ei, Universul şi Omul.

Înainte de răsăritul Soarelui, m-a sunat Cremene. Mă convoca de urgenţă la el. Am dat să mă strecor din pat pe nesimţite, însă n-a ţinut. Omena s-a trezit, a deschis ochii leneş, ca o păpuşă şi mi-a adus aminte:

— Mi-ai promis că nu vei lăsa singură nicio clipă.

Am şovăit un moment. S-o iau, să n-o iau? în fine, m-am decis:

— Îmbracă-te rapid! Ceva neobişnuit ne aşteaptă.

S-a echipat rapid, ca un soldăţel, în ţinută sport. Am urcat în maşină şi am pornit prin răcoarea" dimineţii. Aerul limpede, încă nepoluat, m-a înviorat. Pe stradă, primii trecători, în drum spre locurile de muncă, cumpărau ziare. Am oprit, am cumpărat toate cotidienele şi săptămânalele, i le-am întins Omenei:

— Răsfoieşte-le! încearcă să ghiceşti de ce ne cheamă Cremene!

Le-a răsfoit. În acea zi de vară a anului 1998, nimic important nu părea să se întâmple la nivel planetar. Excepţie făcea criza din Rusia dar acesta nu era un eveniment nou. Imperiul agoniza, lipsit de conducerea potrivită, sfâşiat de lupta pentru putere.

— Boris Elţîn e pe ducă, m-a informat ea. Armata rusă scoate colţii la pretendenţi. Ce crezi că se va întâmpla?

— Orice s-ar întâmpla, nu ne interesează. Între noi şi Rusia am pus o distanţă sănătoasă. Schimbările din România nu mai depind de nicio putere străină.

— Şi ce-o să rezulte din vânzoleala asta de la noi?

— România modernă. Cu adevărat modernă.

— După atâta distrugere şi durere?

— Se putea şi altfel?

— Se putea dar oamenii corespunzători n-au prins puterea la momentul decembrie 1989. Atunci ar fi putut începe renaşterea fără dureri.

— Măcar de acum încolo să nu mai fie dureri!

— Nu vor fi!

Am parcat la distanţă de câteva case de sediul rezidenţei şi am făcut restul drumului pe jos. În faţa sediului, câţiva bărbaţi din Operaţiuni Neconvenţionale discutau aprins. S-au întrerupt, ne-au salutat, apoi şi-au reluat conversaţia. Nu se fereau, semn că situaţia se modificase: nu mai aveam de cine ne teme. Eram la noi

acasă, puteam face orice doream.

*

Cremene se plimba gânditor prin birou. Fuma din pipă, un obicei cu care se minţea că îşi afecta sănătatea mai puţin. A răspuns salutului nostru cam surprins de prezenţa Omenei.

— Nu mai putem risca, am încercat eu o scuză.

— Da, nu mai putem risca nimic. Arbore e prizonier. Aici duce o acţiune riscantă, pe cont propriu.

M-am lăsat încetişor pe scaun. Nu-mi puteam lua privirea de pe faţa comandantului. La suprafaţă nu arăta mare lucru. Dedesubt vuia furtuna. Era răvăşit rău. Arbore era cea mai preţioasă moştenire de la Bătrânul.

— Citeşte!

Îmi întindea o jumătate de coală de hârtie, scrisă la calculator. Probabil, o primise prin fax. Conţinutul, scris în engleza comună, mă lămurea pe deplin. Ruşii ne propuneau un schimb inacceptabil: secretul Octogonului contra eliberării lui Arbore. Îi cunoşteau valoarea şi jucau foarte tare. Condiţiile şi locul tratativelor, Moscova, nu lăsa nicio posibilitate de întoarcere. Visau să pună mâna pe secretul care domina lumea pământeană.

— Nu-l putem lăsa în mâinile lor, Laure! L-ar ucide în chinuri.

— Ştiu. Dar nici pe terenul lor nu e sănătos să ne avântăm. Mai ales, fără Arbore. Cine îi cunoaşte mai bine pe ruşi?

— Lazarovschi. Lipovean dar român de încredere. A lucrat în rezidenţa lui Arbore.

— E în stare de sacrificiu?

— Chiar atât de groasă-i situaţia?

— Doar nu crezi că ruşii ne invită la un zaiafet?

— Nu, nu prea le stă în caracter aşa ceva. Ce facem?

— Organizăm un comando şi plecăm să-l salvăm. Cu un pic de noroc, vom reuşi.

— Tu nu poţi merge, Laure. Trebuie să rămâi la conducere.

Merg eu!

— Mergem toţi de care e nevoie. Cheamă-i pe Lazarovschi şi pe Bălai!

— O să crape de fericire ruşii când vor afla că-i folosim pe lipoveni.

— Ştiu ei de mult asta. Cheamă-i!

Am pus mâna pe telefon şi am prins să-i scot din paturi. În jurul orei opt, eram adunaţi cu toţii în biroul lui Cremene. Un comando de cinci persoane. Numai bun pentru operaţiuni de tipul celei programate. Timp de trei ore, am băut cafele, am tras din ţigări şi-am dezbătut situaţia pe toate părţile. Nu aveam încotro. Trebuia să acceptăm invitaţia FSB-ului, să ne prezentăm la schimb. Am planificat acţiunea cât se putea de minuţios. Ne-am împărţit sarcinile şi-am stabilit semnalele de avertizare. Ne-am fixat legendele de acoperire şi modul de intrare în Federaţia Rusă. Am dat de muncă şi specialiştilor în documente false; au lucrat până seară să ne confecţioneze paşapoarte cu nume de împrumut. Aşa cum stă bine unor luptători adevăraţi, în ziua aceea nici n-am mâncat. Nu ne era foame. Fiecare în parte mesteca gânduri dintre cele mai sumbre. Ce se va întâmpla cu Arbore? Ce se va întâmpla cu noi?

*

* * *

Trenul şerpuia alene prin câmpia rusă. Ierburile stepei unduiau sub vânticelul de vară. Călătorii beau ceai şi mâncau plăcinte, discutând în gura mare. Numai eu cu Omena tăceam. Nu cunoşteam limba. Pozam în doi turişti englezi interesaţi de frumuseţile Rusiei. Din când în când, câte un cătun cu căsuţe modeste, fără garduri, se iţea printre pădurile albe, de mesteceni.

— Atâta bogăţie în jur şi atât de săraci oameni! mi-a şoptit Omena.

— Blestemul bolşevismului. Ruşii au devenit luptători şi cuceritori. În loc să muncească, se războiesc. Între ei sau cu alte popoare. Spiritul expansionist o să-i ducă la pieire. Ca şi pe americani, ca şi pe chinezi. Cine se lăţeşte prea mult crapă.

— Ce le lipseşte ruşilor?

— Dorinţa de a munci. Prea puţini o au.

— Unde vor ajunge?

— Dacă nu apare o mână forte, îi paşte preistoria. Le lipseşte organizatorul.

— Crezi că va apărea?

— Greu de spus. Între ruşi a pătruns dihonia. Şi multă poftă de putere, generatoare de haos.

— De unde, oare?

— I-a pedepsit Dumnezeu. Liderii lor au colaborat cu bubulii împotriva României. S-au coalizat cu iudeo-americanii să ne şteargă de pe faţa Pământului. Noi, însă, existăm şi vom exista. Să vedem ce se va alege de ei!

Am intrat în compartiment să mă odihnesc. Mă aştepta o încercare grea. Nu mă îndoiam că ruşii erau pregătiţi să mă ucidă. Prea le stricasem diversiunile îndreptate împotriva noastră şi a altor popoare mai slabe. Mi-am recapitulat conştiincios sarcinile şi programul de derulare a activităţii Trebuia să lucrăm la precizie de secundă. Să ne armonizăm la perfecţie gesturile şi faptele cu cea de-a doua echipă. Pe nesimţite, am adormit.

Nu ştiu cât am adormit. Nu privisem ceasul înainte de a aţipi. În somnul legănat de tren am visat multe, de care nu mai ţin minte. Pentru o scurtă perioadă, Bătrânul mi-a apărut în vis. În vedeam aievea, aşa cum fusese. În carne şi oase. Cu figura ascetică, rece, imobilă. Buzele nu se mişcau, însă îi auzeam vocea:

— Varaine, te aşteaptă o încercare grea.

„Ştiu

— Încă nu ştii totul. Ruşii au descoperit o armă nouă. Vor testa-o pe tine.

— Voi rezista!

— Nu ştim dacă vei rezista. Atacă tu primul!

— Am înţeles!

— Îl cunoşti bine pe cel care vrea să te atragă în capcană. Malohin.

— Nu e grozav.

— E foarte crud şi nemilos. Atenţie mare!

— Voi fi vigilent. Lovim şi ne retragem.

— Prin nord, Varain. Să nu uiţi! Prin nord!

Contactul dintre lumi s-a întrerupt. M-am trezit leoarcă de sudoare. Se făcuse foarte cald. Trenul intra uşor în gara Moscova. I-am zâmbit complice Omenei şi am luat bagajul:

— Fetiţo, începe marea aventură. Să nu te miri de nimic! Şi să nu te temi de nimic, căci nouă ne-a fost dat să destrămăm cea mai teribilă conspiraţie planetară!

— Dacă zici tu…

Cam prea blândă pentru o luptătoare, am gândit eu, făcând semn unui taximetrist să se apropie.

— Un hotel elegant, amice! i-am cerut eu în limba engleză.

Mi-a răspuns într-o engleză de baltă:

— Hotel Bereozca. Bun.

Din obişnuinţă, am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Filorii ruşi erau la post. Unii pe jos, alţii, într-o maşină. Era şi ăsta un semn de bun venit. FSB-ul îşi garda oaspeţii mai ceva decât pe capetele încoronate. Am zâmbit în sinea mea. Stupizenia pătrunsese în serviciile secrete ruseşti. Cheltuiau inutil bani pentru a supraveghea oameni care oricum veneau la întâlnire aranjată. Am mângâiat uşor palma Omenei. Să înţeleagă că trebuia să fie atentă. Şi-a apropiat încet gura de urechea mea şi m-a informat că observase „onoarea” care ni se făcea. M-am întins liniştit, să admir împrejurimile. La fel ca şi la noi, ruşii păreau nefericiţi. Păşeau bătrâneşte, cu capetele în pământ. Le lipsea vlaga şi dorinţa de viaţă. Perestroika fusese un dezastru. În această problemă, nici nu mai încăpea discuţie.

Hotelul Bereozca nu arăta rău. Cu excepţia microfoanelor din pereţi şi a camerei de luat vederi instalate în perete, totul părea OK. Reflexele de spai m-au îndemnat să trec în revistă toate mijloacele de supraveghere instalate de ruşi. Nu făcuseră economie. Microfoane în pereţi, cameră de luat vederi ascunsă discret într-un colţ de tablou, o „cameristă” pe hol, filori la

recepţie şi în faţa hotelului. Aşa desfăşurare de forţe mai rar. Am zâmbit la gândul cât de săraci eram noi la începuturile activităţii de eliberare de sub jugul bubul. Ruşii nu făcuseră niciodată economie când era vorba de servicii secrete. Visau să stăpânească lumea prin puterea informaţiei. Cineva le stricaseră planul. Noi, românii. Şi ei erau conştienţi de aceasta. Neîndoielnic, ne aşteptau cu „pâine şi cu sare”.

Am intrat în baie, am dat jos jegul de pe drum şi mi-am pus un costum curat, scos din valiză. Omena s-a pregătit meticulos, de parcă ar fi mers la o întâlnire de dragoste. După aceasta, am coborât în restaurant să servim masa. Ne comportam foarte firesc. Ştiam că ruşii ne studiau, să afle de unde ne puteau apuca. Mă îndoiam serios că aveau de unde dar era dreptul lor să spere. Am lungit anume masa, să le dăm timp să se decidă. Întâlnirea programată întârzia însă. Încă nu se deciseseră. Am urcat în cameră şi ne-am culcat, să dormim omeneşte după o zi de călătorie.

Seara am coborât din nou în restaurant. Aceeaşi comportare din partea noastră şi din partea ruşilor. Ne invitaseră la o discuţie de afaceri însă se temeau să se apropie de noi. Abia către miezul nopţii a apărut un mesager. Malohin se decisese. Ne invita la tratative. De îndată ce am urcat în maşina care trebuia să ne ducă la întâlnire, ne-au legat la ochi cu nişte eşarfe negre. Se temeau să nu aflăm cam ce se petrecea noaptea prin Moscova. De parcă asta ar fi fost un secret de stat. Habar nu aveau ei că eu puteam vedea şi prin ziduri. Da, am gândit eu, serviciile secrete ruseşti decăzuseră cumplit. Nu mai aveau fanatici ideologizaţi, nu mai aveau eroi. Doar funcţionari lacomi de putere şi avere. Aceasta îmi convenea de minune. Se putea manevra uşor printre ei. Dacă ştiai cum.

După vreo oră de mers, am coborât şi, fără a ne dezlega ochii, ne-au condus într-o încăpere. Am recunoscut buncărul lui Malohin, în care făcusem un raid cu Arbore. Ne-au aşezat pe nişte scaune, în faţa unui birou masiv.

Însoţitorii s-au postat de-o parte şi de alta a uşii. Figuri dure, de măcelari. Nu prezentau importanţă. Îi aşteptam pe paranormali. Ştiam că ruşii aveau regimente întregi, instruite în ani îndelungaţi. Printre ei, câţiva de care trebuia să ţin seamă. Am aşteptat aşa vreo zece minute. Privind nepăsător în jur. Să înţeleagă ruşii că ne durea în cot de toată mascarada lor.

Malohin a apărut însoţit de două gorile. Paranormale. Nu grozave dar de luat în calcul, am gândit eu. Omena a rămas pe scaun, eu m-am ridicat.

— Bine ai venit în Federaţia Rusă, Varain!

— Nu-i o plăcere, Malohin. De nicio parte.

— Direct, ca de obicei, Varain.

— Are rost să ne ascundem după deget? Direct la tratative.

— Cum vrei. Noi am mai tratat odată, nu-i aşa?

— Sper să obţin un rezultat asemănător.

— Pofta în cui! Suntem stăpâni pe situaţie.

— Faceţi ce vrei cu ea. Începem dacă îl văd pe Arbore.

— Fără un se poate?

— Nu.

— Oaspeţii noştri au drepturile lor. Aduceţi-l!

A luat loc în faţa noastră. O studia intens pe Omena. Încă nu pricepea ce rol putea avea în convorbirile noastre. I-am prezentat-o simplu:

— Garda mea de corp, Malohin. Se numeşte Omena şi ştie să facă multe.

Era un avertisment împotriva şotiilor la care îi umbla mintea.

— Aşaaa? a făcut el. Felicitări, doamnă!

Omena nu i-a răspuns. îl studia pe îndelete. Probabil, simţise ceea ce simţisem şi eu. Cruzimea. Decizia de a ne suprima de îndată ce obţinea secretele cerute. Eu n-am reacţionat în niciun fel. În jurul camerei, percepusem un câmp paranormal. Mai mult ca sigur, ruşii adunaseră cei mai puternici paranormali, să ne înlănţuiască. Nu eram de acord cu intenţia lor dar nu era cazul să-mi strig părerea în

gura mare. Jocul se anunţa dur. Eram hotărât să-l câştig.

Arbore a apărut însoţit de un singur gardian. îl umiliseră cumplit. îl tunseseră zero şi-l îmbrăcaseră în haine de deţinut. Citeam pe figura lui suferinţele îndurate. Se ţinea însă tare.

— Gata, Varain? L-ai văzut? Putem începe?

— Să stea cu noi! Participă la tratative. Libertatea lui contra celor dorite de voi.

S-a strâmbat. Nu-i plăcea deloc varianta. Nu avea ce face, însă. Ştia că nu mă putea clinti din hotărârea mea. A aprobat din cap. Arbore a venit lângă noi, ne-a îmbrăţişat şi şi-a tras un scaun. Se ţinea tare bătrânul spai.

— Varain, începem?

— Începe!

— Secretul Octogonului contra eliberării lui Arbore. Acestea au fost condiţiile?

— Acestea sunt.

— Îl ai pe Arbore. Vrem secretul. Cine şi când a înfiinţat Octogonul?

Cea mai bună dezinformare e adevărul curat. I-am răspuns:

— Octogonul a fost o diversiune pusă la cale de Bătrânul Radu Boureanu pentru a determina puterile străine să-şi deconspire forţele şi mijloacele.

— Nu vorbi prostii! Voi existaţi şi acţionaţi pe toate fronturile. Ne-aţi dezinformat, ne-aţi deconspirat oameni, ne-aţi distrus luptători.

— Dar v-am făcut şi bine, Malohin. Nu vouă, spionilor ruşi. Poporului rus.

— Ce bine aţi făcut voi poporului rus?

— L-am dezlegat din magia ibrito-babiloniană. Din zaua Cetus-Balena, prin care Rusia susţinea puterea a doi magnaţi iudeo-americani, Rockefeller şi Rothschild. Asta nu e suficient?

— Astea sunt aiureli, a încercat el să dezinformeze.

L-am pus imediat la punct:

— Malohin, nu vorbi prostii! Voi aţi verificat pe calculator sistemul de manipulare a conştiinţelor omeneşti

la nivel planetar. Ştiţi că, după ultima schimbare a sferei cereşti, nu mai sunteţi influenţaţi de magia egipteană şi afro-asiatică. Noi am distrus sfera mistică prin care eraţi manipulaţi.

A cugetat câteva clipe. Să recunoască, oare? îi citeam gândurile ca pe un ecran.

— Am citit ceva. Incredibil. Zenadirt nu există! Nici exploratorii extratereştri din România.

— Dacă nu există, de ce tratezi cu noi?

— Pentru că deţineţi puteri ce întrec imaginaţia noastră. Le-aţi descoperit fără ca Ceauşescu să cunoască. Poate că le-aţi primit de-a gata, de la americani.

— Vă temeţi de ei, deşi aţi pus împreună câte un umăr la dărâmarea României. După cum vedeţi, n-aţi reuşit. Şi nu veţi reuşi, căci vechile legi de organizare a lumii s-au prăbuşit.

— Octogonul, Varain! Să-mi spui taina lui şi-l ai pe Arbore!

— Octogonul a fost o diversiune pentru a descoperi liderii „noii ordini seculare” şi a le înţelege capcana. I-am descoperit apoi le-am distrus capcana şi forţa. Aşa sună legea extratereştrilor care ne-au instruit: Când întâlneşti o capcană, intri în ea, o studiezi pentru a-i afla stăpânii, apoi o distrugi cu tot cu stăpâni. Noi am distrus sfera mistică şi stăpânii ei din umbră. Asta e tot. Mă crezi sau nu, e tot.

— Atunci, cum vă numiţi cu adevărat? Cum se numeşte organizaţia voastră?

— Nu ştim nici noi, Malohin. Suntem români şi luptăm pentru viaţa şi libertatea naţiunii noastre. Aceasta nu e suficient?

— Nu. Sunteţi o organizaţie cu ramificaţii mondiale, cu centre conducătoare, cu un sistem informativ foarte bine pus la punct. Posedaţi cunoştinţe pe care nicio putere mondială nu le deţine. De unde?

— De la extratereştri. Sunt exact acolo unde am spus: în munţii României. Vă studiază ca pe nişte insecte. V-au descoperit sistemul de manipulare magică şi ne-au informat. Au găsit şi soluţia de distrugere a lui.

Se enervase. Nervii nu sunt un bun sfătuitor pentru un spion. Din cauza lor, s-a deconspirat:

— Sistemul funcţiona destul de bine. Numai voi, românii, nu intraţi în el. De ce?

— Pentru că noi n-am fost îndobitociţi de magia afro-asiatică a sferei mistice. Nu ne-am botezat invenţiile cu denumiri din magia egipteană. Nici n-am crezut că putem cuprinde Pământul, cum aţi crezut voi, pe baza particulei mir din sfera cerească.

— Magia egipteană?

— A fost, Malohin. Rusia însemna spiritul Soarelui (Ra-Soare, sia-spirit). Americanii v-au copiat când a botezat CLĂ, fără să ştie că naşii serviciului lor secret erau agenţii voştri – Kim Philby, Donald MacLean şi Guy Burges. Iar voi aţi continuat magia, botezându-vă CSI. Toate câte le-aţi făcut n-au nicio valoare căci le lipseşte susţinerea spirituală a poporului nostru. Echivalarea CeSele XeH s-a destrămat. A dispărut necesitatea pe care se sprijinea CSI. A dispărut echivalarea mistică, slavo-latină, CS = X = H. Odată cu ea, a căzut şi pretendentul la tronul României. Cel pe care l-aţi decorat cu Pobeda. Mihai de Hohenzzolern.

Din nou a căzut pe gânduri. A trimis o gorilă după cineva.

N-am înţeles ce voia. Arbore, însă, cunoştea bine limba. Mi-a şoptit:

— Te suspicionează că-i citeşti gândurile. Va aduce o paranormală specializată în această operaţiune.

— Pe Djuna sirianca? Am fumat-o demult. Numele ei e anagrama lui Judan iar originea naţională trimite la steaua Sirius din Câinele Mare. Stea pe care ruşii şi-au pus mari speranţe, căci o mare parte din limbajul lor a fost influenţat de această constelaţie. A doua stea, Mârzam, le-a dat ideea dominării omenirii prin legea câinilor. S-au lovit de ceilalţi pretendenţi, catolicii din Vatican. Şi s-au sfârşit ca nişte câini.

Malohin ne privea suspicios. Ne înţelegea ce discutăm dar numele Djunei îi trezise interesul. Nu mă

simţeam obligat să-i dezvălui nimic. Oamenii-oameni nu au obligaţii faţă de oamenii câini ai zeului olar-dolar. Mi-am încrucişat braţele şi am aşteptat liniştit.

Gorila s-a întors însoţind o femeie între două vârste, blondă, cu ochii albaştri, de oţel. Nu era gospodină, asta se vedea de la o poştă. Malohin i-a spus ceva pe ruseşte iar ea a înclinat capul. Verificarea putea începe. Simţeam tentaculele femeii cum încercau să pătrundă prin câmpul meu energetic. Mi-am strâns câmpul la maxim şi am aşteptat desfăşurarea evenimentelor.

— Ştii prea multe, Varain, a început Malohin. Dacă ai fi fost de al nostru, am fi fost fericiţi. Şi tu ai fi fost mulţumit de cele ce puteam să-ţi oferim.

— Sunt mulţumit de ce-mi oferă neamul meu.

— Nici nu te cunoaşte, Varain! Nu-ţi ştie numele adevărat, adresa, profesia. Eşti un ilustru necunoscut.

— Şi? Asta scade cu ceva importanţa faptelor mele?

— Extratereştrii, Varain?! Cine sunt şi de unde au venit?

— Sunt zegetini conduşi de Zamolxe.

Tentaculele energetice ale rusoaicei se zbăteau neputincioase. Privirea ei grăia clar: nu mai întâlnise un astfel de fenomen. Malohin a explodat:

— Şi asta este o minciună! Ne-aţi pus pe gânduri prin formula din numele extratereştrilor şi a conducătorului lor.

— Dar ştiţi că există!

Nu şi-a putut ascunde gândul. Ştia de existenţa extrate reştrilor din Carpaţi. Aşa cum ştiau americanii, evreii, chinezii şi alte puteri. L-am îmboldit:

— Ştii, nu-i aşa?

— Asta ar putea explica multe, a răspuns el pe alături. Ce vor?

— Să ne lăsaţi în pace. Şi să lăsaţi în pace alte popoare cucerite prin luptă sau înşelăciune.

— Varain, abia am ajuns la un echilibru în viaţa planetară şi vii tu să ne spui că nu are nicio valoare. Cine te crezi?

— Nu are importanţă ce cred eu. Ordinea

extraterestră a început să-şi producă efectele. Va trebui să vă adaptaţi.

— Şi dacă nu vrem?

— Nu sunteţi în stare de un război împotriva extratereştrilor. Chiar dacă v-aţi uni forţele cu americanii şi alte rase influenţate de mecanismul diabolic din Munţii Scorpiei.

— Mecanismul diabolic?

În sfârşitul, un secret pe care nu-l aflase, deşi trăise în imperiul său. Era cazul să exploatez.

— Malohin, îşi spun secretul iar tu îl eliberezi pe Arbore. Acum!

Stătea în cumpănă. Îmi era din ce în ce mai clar că avea ordin să ne lichideze dar nu ştia cum. A început tentativ:

— Ce se afla în Munţii Scorpiei?

— Un mecanism de tip calculator, supravegheat de un robot. Emitea radiaţii pe lungimea radiaţiilor alfa ale creierelor omeneşti. Determina evoluţia ciclică a omenirii.

— Cine le producea?

— Un calculator selenar, lăsat de o civilizaţie stinsă. Calculatorul din Munţii Scorpiei juca rol de releu.

— Astea sunt scorneli SF!

— Verifică! Nu se poate să nu ai contact cu Mosadul. Prea vă pupaţi în boticuri în ultimul timp.

— De ce Mosadul?

— Deoarece ei au aflat ceva. Şi-au încasat porţia de chel răneală. Aşa cum o să încasaţi şi voi, dacă nu jucaţi cinstit.

— Ameninţi, Varain?!

Era sincer uimit. Se crezuse buricul Pământului şi când colo, un spai fără nume şi adresă, necunoscut nici măcar în patria sa, îi spunea că s-a prăbuşit rahatul pe care ei îl consideraseră aur. I-am răspuns:

r îţi atrag atenţia că avem un pact! Intenţionezi să nu-l respecţi. Să nu crezi că n-o să vă frigeţi!

A început să râdă. Rău, nemilos, aşa cum îi era firea.

— Varain, cine te crezi? Şi unde te crezi? Eşti la două

mii de kilometri de casă, înconjurat din toate părţile. Inclusiv de jos şi sus. Nu auzi nimic?

Un zumzăit suspect se auzea. Din ce în ce mai tare. În memorie mi-a ţâşnit sfatul Bătrânului: Atacă tu mai întâi, Varaine! Ca la comandă, am ridicat palmele. Rusoaica paranormală a îngenuncheat frântă. Malohin s-a tras înapoi. O forţă teribilă mă apăsa de sus în jos. Arma secretă a ruşilor, am gândit eu extinzând câmpul. Prea mult nu l-am putut extinde. Ceva dur şi puternic se împotrivea. Şi mă apăsa în continuare. Simţeam sângele alergând prin vene. De ce nu suferă Malohin? Acesta era gândul care mă frământa. Nici Omena nu părea afectată. Cât despre Arbore nici vorbă. Se ridicase în picioare, gata de luptă. Aparatul acţiona selectiv. Numai asupra mea. Aşa fusese reglat.

Tensiunea se intensifica. Însoţită de nişte vibraţii stranii. Sângele vuia. Şi-a găsit o cale liberă. A început să curgă într-o şuviţă subţire, din nas. În faţa mea, Malohin râdea:

— Ţi-a dat borşul, Varain. Ţie, care te considerai cel mai al dracului spai neconvenţional.

Nu i-am răspuns. Am închis ochii şi-am început ritualul:

— Zamolxe, Viaţă şi moarte, OM, OM, OM…

În aceeaşi clipă, din spaţii neştiute de muritori, o voce plăcută a repetat:

— Om, Om, Om…

Parcă era un cântec. Tensiunea mă strivea însă eu zburam departe. Prin alte spaţii şi alte timpuri. În faţă mi-a apărut spaţiul invizibil din Retezat. Nu era nimeni acolo, însă vocea continuă: Om, Om, Om…

M-a trezit o trosnitură puternică. Am deschis ochii grăbit să văd ce mai făcuseră ruşii. Nu mai făcuseră nimic. În faţa mea, Malohin ardea ca o păpuşă din cârpă. Acoperişul clădirii zburase în aer. Deasupra se vedea Cerul albastru, de vară. Nimeni nu mişca. Nimeni nu scotea o vorbă.

— E timpul să plecăm.

Arbore şi Cremene s-au ridicat să mă urmeze. Un singur gest au schiţat gorilele. Atât şi i-am încremenit. Am trecut pe lângă cadavrul arzând al teribilului Malohin. Forţa pe care ruşii o declanşaseră se abătuse asupra lor. Aveau ce face în urma noastră. Speram că învăţaseră lecţia.

fes-ul pierde urma

Când am ieşit din bunker, am întâlnit iadul. Sau ceva mai cumplit decât iadul. Gărzile fesebiste trăgeau cu tot armamentul din dotare. Inclusiv cu piese grele. Din două puncte, le răspundeau arme similare. Bălaiul şi Lazarovschi îşi exersau talentele pe verişorii lor, ruşii.

— Dacă n-ai nişte lipoveni, cumpără-i! am rostit eu către Arbore.

Bătrânul spai a zâmbit. Pusese mâna pe un pistol mitralieră din dotarea gorilelor fesebiste şi trăgea la punct fix. Nu scăpa niciunul.

— Omena, e cazul să arăţi ce poate face Fecioara de Foc!

M-a privit neîncrezătoare. Fusese vorba să nu ne folosim forţele supranaturale pentru a ucide oameni. Din nicio rasă. Am convins-o:

— Fă o pârtie de foc să putem ieşi!

A ridicat palmele şi-a pornit incendiul. Eu articulam selectiv, câte un gardist. În acelaşi timp, căutam insistent câmpul energetic al lui Cremene. Cu toţii, înaintam prin flăcările focului, ocrotiţi de câmpul meu energetic. Cremene a apărut printre flăcări, viu şi neatins. Îşi extinsese biocâmpul şi trecuse prin gloanţele duşmanilor.

— Către mine! a strigat el.

Am sprintat cu toţii, ca la suta de metri.

— Prin fisură! a strigat el.

Prin fumul dens, am zărit spărtura din gardul înalt, de beton. Ne-am rostogolit prin ea, ieşind din raza de acţiune a armamentului inamicilor. M-a ridicat să studiez împrejurimile. Aveai ce vedea la lumina focului. Lipoveanul, cocoţat pe o movilă de pietriş, cânta la clarinetul lui preferat, cu trei ţevi. Lazarovschi le servea

rusnacilor rachete, dintr-un mini-lansator.

— Retragerea! a ordonat Cremene cu voce tare.

Cei doi luptători clasici au mai slobozit câte o rafală, apoi au pornit către noi. O camionetă de culoare bleumarin ne aştepta, cu motorul pornit. Am sărit la volan, avertizându-i pe ceilalţi:

— Nu mai trageţi, căci s-ar putea să atragem atenţia asupra noastră!

Am pornit în trombă pe singurul drum care se zărea în faţă. Maşina zbura ca o nălucă printre copacii pădurii. În spate, lipoveanul comenta:

— Mulţumescu-ţi, taică mare, că mi-ai oferit aşa prilej de cotonogeală! De mult nu m-am mai simţit atât de bine. Cu toate că-s şontorog.

Am aruncat o privire în spate şi i-am zâmbit încurajator, îmi închipuiam că-l durea. îl scosesem din spital înainte de vindecarea completă. Într-o confruntare grosieră, aşa cum se anunţase cea din Rusia, era nevoie de oameni ca el. Luptătorii cu „mănuşi” nu făceau multe parale în contactul cu cruzii fesebişti.

În faţă a apărut o barieră păzită de un soldat din trupele speciale. Amărâtul ne-a făcut semn să oprim. Ghinionul lui. I-am trântit un fulger direct din frunte. Cred că nu-l mai cunoaşte nici mama lui. Am mai înaintat aşa câteva zeci de kilometri, apoi am întâlnit o bifurcaţie. Nemarcată, bineînţeles.

— Încotro, Laure?

— Către patrie.

— Prin nord, Laure. Aşa mi-a spus Bătrânul.

— E un ocol prea mare.

— În schimb, e sănătos. Ruşii nu ne vor căuta în direcţia aceea.

Cremene a despăturit o hartă şi a studiat-o îndelung. Eu n-am mai aşteptat decizia sa. Am devansat-o, luând direcţia nord. Aşa cum simţisem eu că va fi bine. Nu m-am înşelat. În scurt timp, am găsit tăbliţa indicatoare dintre Zagorsk şi Klih. Am virat la stânga, către Klih, am tras pe dreapta şi l-am invitat pe lipovean:

— Nu-ţi surâde un colăcel pentru câteva sute de kilometri?

— Şi dacă ies cialavecii în faţă? Eu şi rusa suntem două noţiuni care n-o să ne întâlnim nici măcar la infinit.

— Nici să cânţi nu ştii?

— Ba da. Am însă unele dubii că limba în care cânt e rusă.

— Nicio grijă! în caz că ies cialavecii la drumul mare, le ţine Lazarovici un spici. Din gură sau cu mitraliera, după cum o fi cazul.

— În regulă, piciule! Ce să cânt?

— Nu ţi-a transmis Cernescu balada lui Simi monarhistu ’?

— Cum să nu! Da’ nu-i în ruseşte.

— Asta nu înseamnă că monarhia nu e inspirată de ruşi. Aşa-mi spune mie îngeriţa mea veghetoare.

Bălaiul a început să murmure cântecelul lui Simi monarhistu. Maşina mătura şoseaua cu farurile. Umbrele stâlpilor de electricitate fulgerau în goană. Am aruncat o privire către Cer. Mai aveam cam două ore până la răsăritul Soarelui. Suficient să depăşim oraşul Klih. M-am tras lângă Cremene, pe bancheta din spate. Comandantul asculta concentrat explicaţiile date de Lazarovschi şi Arbore. Aceştia studiau la lumina lanternelor un vraf de documente scrise în limba rusă. Explicau pe şoptite ce conţineau. Omena se cuibărise în fundul maşinii, cu genunchii strânşi sub bărbie. Încerca să doarmă.

— Ce se aude, Laure?

— Prost, Varaine! Tare prost. Fesebiştii au pregătit secesiunea.

— Nu-mi spui o noutate. Planul de secesiune a României a fost întocmit încă din vremea KGB-ului. După cum vezi, n-a ţinut.

— De data asta folosesc paranormali. O unitate întreagă. Inclusiv din rândul basarabenilor. Malohin conducea operaţiunea.

— Acum îl conduce pe el domnu’ dracu’ către iad.

— Asta nu înseamnă că nu vor continua secesiunea

planificată. Vor să rupă Moldova de la patria mamă.

I-am răspuns cu o înjurătură urâtă. Una de care s-ar fi ruşinat şi matrozii. Mă săturasem până-n gât de şicanele ruşilor. Abia terminasem Mosadul şi se ridicau ei.

— Laure, nicio nădejde să devenim exploratori. Evoluţia evenimentelor planetare ne obligă să rămânem luptători. Cum dărâmăm secesiunea?

— Deocamdată, studiem planurile lor. Să înţelegem cum au de gând să ne dezbine. Şi care sunt paranormalii folosiţi.

— Înseamnă că măgăria aia cu partidul moldovenilor au iniţiat-o ei. Şi-au băgat-o în capul unor fraieri, cu ajutorul telepaţilor.

— Asta e cunoscută deja. Telepaţii care au influenţai apariţia partidului moldovenilor au fost pregătiţi în Transnistria. Uite documentul!

Mi l-a întins. Nu-mi spunea nimic, căci era scris în limba rusă. Am pipăit literele cu degetele, aşa cum mă învăţase bătrânul Demian şi-am prins întregul conţinut. Am aprins o ţigară şi am căzut pe gânduri. De unde cunoşteau ruşii elemente de magie evreiască? Era întrebarea care mă frământa. Paranormalii ruşi trimişi în România acţionau după aceleaşi principii, deja cunoscute, de magie semantică străveche. Liderii din Transnistria fuseseră selecţionaţi după aceleaşi criterii ale misticii numelor. Zeii nume şi pronume pieriseră însă. Smirnov, Mărăcuţa şi Caraman puteau fi luaţi cu făraşul în orice moment. Mai să-mi vină să renunţ la sfătui Bătrânului şi să plec direct către Transnistria. Să-i scot din bârlog pe cei trei diversionişti şi să le dau ceea ce meritau pe deplin: moartea. Alături de ei se cuvenea să cadă Moptan, un alt ticălos rusificat şi îndobitocit prin procedee de magie rusească.

— Multe rele din ţara noastră sunt rodul acţiunii nevăzute a paranormalilor ruşi, am concluzionat eu.

— Şi a francmasonilor din Franţa, m-a completat Cremene. Nu degeaba se bat şi unii şi alţii pentru a ajunge în Retezat.

— Da, în multe cazuri, francmasonii francezi s-au înţeles bine cu ruşii.

— E normal, Varaine. Şi unii şi alţii se închină la drac. Mai precis, la zodia racului şi la luna iulie. Noroc de faptul că, fără să vrea, Jules Verne a deconspirat acest secret.

— N-ar fi timpul să le dăm o lecţie amară?

— Sigur c-ar fi. Asta presupune să facem o vizită inopinată francmasonilor din Franţa. Să le arătăm noi Marele Orient. Să le explicăm că s-a terminat cu primitivismul şi sălbăticia.

Bălaiul s-a înviorat ca prin farmec.

— Franţa?! Mergem fraţilor şi cumnaţilor! îi scărmănăm de le sar fulgii! După aceea, facem o băută ca-n filmele cu pilangii setoşi.

— Nu e nevoie să mergem până la ei, lipa. Îi putem trosni direct din munţii noştri. Trecem prin foc întreaga conjuraţie şapirită. Să-i învăţăm minte o dată pentru totdeauna.

— Adică, pe limba noastră, să le oferim câte un dric şi un giulgi.

— Cam aşa ceva, Bălaiule. Gluma s-a terminat. Nu puteam permite să înceapă secesiunea. Nici să acceadă la domnie dudele monarhiste.

— Vise, vise, ne-a întrerupt Cremene. Cum identificăm paranormalii ruşi care acţionează împotriva României?

— Cine nu-i ştie? Cu excepţia SRI-ului şi liderilor naţionali, cam toţi cetăţenii români s-au prins că „extrasensorii”, bioterapeuţii şi „vindecătorii” veniţi dinspre est au fost şcoliţi la KGB. Unii nici măcar nu ştiu că sunt agenţi de informaţii, pregătiţi pentru a forma o reţea invizibilă, manipulabilă prin telehipnoză. Acţionează inconştient.

— Pentru asta ar trebui să luăm puterea în stat, a obiectat Cremene.

— Nu e nevoie, Laure. Noi deţinem adevărata putere în România. Puterea nevăzută dar omniprezentă. Toţi conducătorii români au fost şi sunt dependenţi de ea. Prin

ea trebuie să acţionăm. Să curăţăm inconştientul naţional de magia semitico-hamitică.

— Vom reuşi?

— Singuri, nu. împreună cu extratereştrii. Oricum, curăţenia trebuia să înceapă dintr-o ţară. Să fie a noastră prima!

Discuţia ne-a fost întreruptă de Bălai. Ne informa în stilul lui caracteristic:

— În faţă e un baraj care nu v-ar plăcea nici vouă. Câţiva cialaveci se ţin de trăgacele pistoalelor. Vor să ne felicite pentru isprava din bunker. Le spun că nu primim felicitări la adresa asta?

— Stai pe loc! l-am liniştit eu, sărind în faţă, lângă dânsul.

Dintr-o privire, am înţeles. Situaţia era cât se putea de clară. Barajul era format din camioane ale poliţiei militare. Iar trupele erau, după aparenţe, din OMON. Faptul că nu trăgeau fără somaţie îmi spunea că ruşii mai sperau să ne captureze.

Bălaiul încetinise, ca şi cum ar fi intenţionat să oprească. Eu începusem descântecul ancestral:

— Zamolxe, viaţă şi moarte! OM! OM! OM! OM! OM!

În spate, simţeam câmpul energetic al lui Cremene. Se întărise şi pulsa. Semn că era gata de atac. Lazaroschi introdusese rachetă pe ţeavă şi armase. Omena se ridicase în genunchi, gata şi ea de atac. Bălaiul a pus frână şi s-a întins după „clarinetul” cu trei ţevi. Fredona:

În pădure voi cânta o serenadă.

Una veche plină de amor.

De-o să leşinaţi cu toţi grămadă…

Erau prea mulţi ca să nu ţinem seama de ei.

— Descântec, Laure! am şoptit eu.

În aceeaşi clipă, am lansat fulgerul către capul ofiţerului care venea către noi. I-am sugerat insistent că nu suntem persoanele căutate. Că în maşină erau nişte beţivani lipsiţi de importanţă. S-a apropiat, a deschis uşa şi s-a răstit în limba rusă. Bălaiul a pornit lin, apoi a accelerat. Barajul fusese trecut.

Am înaintat în tăcere vreun kilometru. Cremene a spart liniştea:

— Nu mai putem face abstracţie de faptul că ne caută. La lumina zilei ne vor vâna cu tot ce au în dotare.

— Au mai făcut-o odată, l-am informat eu. Când am evadat eu şi Arbore.

— Ce ziceţi, domnule Arbore?

— Ce să zic. Ruşii nu se lasă bătuţi cu una, cu două. Ne vor urmări pe tot traseul. E bine să ne ascundem un timp.

— Unde?

— Găsim noi. Să apucăm să trecem de Klih, să intrăm în zona necivilizată. Bălaiul a înţeles aluzia. Şi-a apăsat pedala acceleraţiei până la fund. Zburam ca o săgeată. N-a scăzut viteza pană în apropiere de Klih.

— Credeţi că putem intra în oraş cu fanfara?

Îl devansasem. Lansasem spiritul în cercetare, studiind arterele oraşului. Nimic interesant. Câteva persoane, foarte matinale, se grăbeau undeva. Probabil, la lucru.

— Treci încetişor, să nu atragi atenţia!

— Uşurel, ca şi cum aş transporta ouă, m-a asigurat lipoveanul.

Am trecut cu bine de Klih. În faţă se întindea şoseaua pustie. Arbore a trecut în faţă, alături de Bălai. Căuta un refugiu pentru timpul zilei. Aproape sigur, ruşii erau puşi pe hăituială. Nu economiseau forţele. Din sateliţi, puteau identifica maşina cu destulă uşurinţă. Mai făcuseră ei pozne de acest fel, când îl vânau pe Dudaev. Am mers în această formaţie circa jumătate de oră.

— Pe aici, a indicat Arbore un drumeag de ţară.

Bălaiul s-a înscris ascultător pe direcţia arătată. Maşina se zdruncina din toate încheieturile, căci drumul era desfundat. Se cunoştea că nu circulau prea des pe el. Am trecut câteva curbe, am coborât într-o vâlcea, apoi am urcat un deluşor. Cam la trei-patru kilometri în faţă se zăreau câteva case.

— Oprim aici, a decis Arbore. Putem supraveghea

întreaga zonă. Intrăm în pădure şi ne facem nevăzuţi. Tactica noastră dintotdeauna.

Am debarcat şi, pentru a preveni eventuale suspiciuni, am întins pe iarbă câteva pături. Oricine ne-ar fi văzut, ne-ar fi crezut nişte orăşeni veniţi la aer curat. Soarele se ridica încet, încet. Ne-am culcat şi am tras un pui de somn. Fără veghe. Eram prea bine înzestraţi încât să nu simţim prin somn apropierea unui individ cu gând rău.

Ne-a trezit vuietul avioanelor de vânătoare. Zburau la joasă înălţime, semn că filmau sau căutau ceva. Bănuiam noi ce căutau dar nu eram de acord să găsească. Am tras maşina sub coroanele arborilor şi-am învelit-o bine cu crengi.

— Se zbenguie gealaţii lui Ivan, a observat Bălaiul.

— Vai de capul lor! Caută acul în carul cu fân.

— Nu prea avem noi feţe de ac, dar treacă-meargă.

Restul zilei s-a scurs fără probleme. Odată cu lăsarea serii, am făcut plinul rezervorului, din canistele pregătite din timp şi am pornit către Kalinin. Singurătatea stepei ruseşti ne convenea în acest caz. Nu ne întreba nimeni de sănătate. Către miezul nopţii, am găsit o benzinărie deschisă şi am refăcut provizia de carburant. Am trecut apoi în viteză prin Kalinin. Evitam cât puteam contactul cu localnicii. Discutam banalităţi, căci nici de discuţii serioase nu ne ardea. O stare de tensiune inexplicabilă plutea în aer. Conştiinţa faptului că erau urmăriţi de forţe superioare numericeşte ne dădea un sentiment straniu. Nu frică. Nici nesiguranţă. Un fel de aşteptare încordată.

Rând pe rând, am adormit. Au rămas treji numai Bălaiul şi Arbore. Ei trebuiau să conducă în noaptea aceea. Dormeam alături de Omena, pe podeaua goală. Se cuibărise la pieptul meu, înfrigurată. Îi auzeam inima bătând ritmic. Câtă viaţă şi în faţa asta, am gândit eu. E singură pe lume, a trecut printr-atâtea necazuri şi mai are puterea de a crede şi a iubi. Gândul îmi zbura necontrolat către viaţă. Către femeile pe care le iubisem şi le pierdusem. În ultimul timp, acest subiect mă încerca des.

Aproape sâcâitor. Ştiam şi de unde veneau gândurile. Dintr-un adevăr. Din conştiinţa faptului că nu-mi trăisem viaţa. Că cineva mai presus de înţelegerea umană mi-o sacrificase pentru dezlegarea unui blestem ce căzuse pe capul românilor. Un blestem pe care-l cunoscuseră numai iniţiaţii.

Paradoxal, somnul mi-a fost prielnic. Cu vise frumoase, de natură a mă înveseli. Cel mai frumos din ele mi-a rămas în minte. Am revăzut în vis grădina casei în care trăisem cu Carmela. M-am jucat din nou cu fiul meu. I-am ascultat din nou întrebările copilăreşti. M-am trezit din vis cu ochii în lacrimi. Şi cu senzaţia unui vid sufletesc. Cumplită e, Doamne, singurătatea! Ceilalţi dormeau liniştiţi. În faţă, Bălaiul îşi expunea faţă de Cremene planurile de viitor:

— Patron de hotelaş cu băruleţ şi restaurant e tot ce poate fi mai valabil în lumea asta. Banii curg, turistele se schimbă la fiecare serie, iarna sau vara…

— Şi până când crezi că o poţi duce aşa?

— Până mă ţin sculele şi puterile. După aceea, mă retrag deoparte şi privesc mersul vieţii. Poate mă fac filosof. Am nişte teorii cu care îi pun pe toţi mangosiţii de-a lungul drumului. Unu’ nu rezistă la filosofia pragmatică.

— E-şi asta o idee. De ce nu te apuci de ceva mai paşnic. De exemplu, apicultură, pomicultură.

— E, sunt eu bătrân dar nu chiar boşorog. Cum mi-ar sta cu masca pe faţă, în bâzâit de albine? Nu, mersi, nu e de mine! Nici la pomi nu mă pricep, că la noi, în Deltă, Dumnezeu a cultivat răchiţi.

— Poţi învăţa de la mine.

— Nu-s cam bătrân pentru asta? Şi, la drept vorbind, care mândră vine la livadă să-l vadă pe proprietar?

— Numai una singură.

— Nu se potriveşte cu stilu’ meu. Am încercat odată şi am dat chix. M-a părăsit soţia proprie şi personală pentru un limbric albicios şi plin de tremurici. Da’ m-am răzbunat. I-am tras individului nişte scatoalce de le simte şi acu’.

— Aşa? Cum s-a întâmplat?

Bălaiul n-a apucat să-şi depene povestea despărţirii de Ninette. O ştiam prea bine. Mi-o povestise de câteva ori. În diferite variante. Care de care mai gogonată. Din toate rezulta însă ceva adevărat: Bălaiul tânjise după o căsătorie normală şi fericită. Proasta de Ninette, însă, o luase pe tarla, ca o curviştină. De atunci încolo, în viaţa Bălaiului se strecuraseră multe dame. Niciuna nu rezistase mai mult de câteva luni. M-aş fi mirat să apară una care să-l farmece. M-am culcat din nou şi-am adormit imediat.

La un moment dat, somnul şi-a schimbat ritmul. Bătrânul Demian mi-a apărut clar, ca o icoană. Figura lui exprima durere. O durere adâncă. Se apropia de mine într-o lumină spectrală, verde. Şi umbra lui era verde. Un verde închis, cum nu mai văzusem niciodată. A vorbit primul:

— Varain, nu ne vom mai vedea niciodată.

— De ce, părinte?

— Pentru că tu ai devenit om iar eu, un spirit. Abia acum am înţeles cine m-a purtat prin viaţă.

— Cine, părinte?

— Vraja verde. Din această cauză, n-am putut vedea mai departe. Şi nici cunoaşte câte cunoaşte un om adevărat.

— M-ai învăţat destule, părinte.

— Ţi-am făcut şi mult rău, Varaine. În viitor, vei înţelege răul pe care ţi l-am făcut. Nu vei mai suferi, însă. Vraja verde s-a destrămat.

— Ce a însemnat vraja verde, părinte?

— Vraja naturii vegetale. A fost foarte puternică pe această planetă.

— De unde a venit?

— Din vechiul zodiac, cu centrul de greutate în rac. Se manifesta la maxim prin culorile portocaliu şi verde.

Şi ce trebuie să fac eu, părinte?

— Nimic. E ultimul serviciu pe care ţi l-am făcut. Am distrus vraja racului portocaliu-verde. Ai scăpat de sub povară. Odată cu tine, au scăpat toţi românii.

— Cine ne-a înlănţuit în această vrajă?

— Jules Verne. Un mare vrăjitor, neştiut de nimeni. Odată cu moartea mea, lanţul lui Jules Verne a slăbit. Iniţiaţii în magia culorilor au încercat să-l întărească. În zadar însă. Lanţul portocaliu-verde-negru-roşu s-a destrămat.

— Cine a făcut asta, părinte?

— Omul. Dumnezeul vieţii omeneşti. Eu nu l-am cunoscut. Tu îl vei. cunoaşte.

Umbra verde-neagră s-a clătinat, apoi s-a topit. Iar eu am început să înţeleg marile încurcături ale vieţii provocate de magii căzuţi în vraja verde. Forţa Vie a planetei fusese răsturnată. În loc să fie condusă de spiritul invizibil al omului, fusese influenţată de impulsurile vieţii vegetale şi de instinctele animalice. Aceasta explica decăderea şirurilor de colonişti şi expediţionari veniţi pe Renda în perioade diferite: cădeau în vraja mineralo-vegetalo-animalică şi acţionau impulsiv, la fel ca ceilalţi copii ai Terrei. Spiritul Omului, însă, fusese trezit. Putea cunoaşte şi ocroti ceilalţi copii ai Geei, animalele şi vegetalele, putea apăra planeta.

M-am trezit cu întrebarea: *Cine a determinat trezirea Omului*? *Extratereştrii sau Terra*, *speriată că nu mai putea ţine frânele*, *căci oamenii sălbăticiţi erau pe cale s-o distivgă*? N-am aflat răspunsul imediat. L-am aflat mult mai târziu, de la fiinţa supremă, înzestrată cu voinţă şi conştiinţă, cu inteligenţă şi creativitate, OMUL. Afară se crăpa de ziuă. Din discuţiile dintre Arbore şi Bălai am înţeles că ne apropiam de Novgorod şi trebuia să ne ascundem din nou. I-am lăsat să rezolve problema ei singuri. Eu am învelit-o pe Omena cu scurta mea şi m-am întins din nou, să cuget la minunile aflate. Prin minte îmi umblau discuţiile avute cu extratereştrii din diferite rase. Toţi îmi vorbiseră de strania comportare a Forţei Vii. De decăderea expediţiilor de explorare trimise de ei. Iată că problema îşi aflase răspuns, pe cale paşnică şi fără să ne fi aşteptat.

În faţa mea se dezlegau mari enigme ale vieţii

pământene.

Înţelegeam perfect primul sistem de comunicare din materia vie. O ipoteză tulburătoare devenise certitudine: spiritele nevăzute ale vegetalelor şi animalelor influenţau viaţa omenească într-o măsură destul de mare. De aici se născuseră totemele vegetale şi animale. De aici izvorâseră zodiacele vegetalo-animaliere, în care oamenilor li se rezervase un rol secundar. Vegetalele şi animalele erau mai apropiate de Geea, mai bine adaptate la viaţa de tip confruntare. Din cauza aceasta, oamenii care le cădeau în vrajă, acţionau ca nişte roboţi. Înfrăţirea cu viul vegetalo-animal şi cu inanimatul mineral, pe care preotul Demian o practicase pe mine, avea avantaje şi dezavantaje. O astfel de înfrăţire era mai potrivită pentru viaţa sălbatică. Viaţa socială, proprie numai oamenilor, se desfăşura după alte legi. Legi ale căror acţiune fusese frânată de radiaţiile invizibile ale mineralelor şi de forţa vegetalo-animală. Omenirea era în cumpănă iar eu cunoşteam posibilitatea de salvare.

Mi-am amintit de extraterestrul din Retezat. Indirect, ne avertizase de posibilitatea căderii în primitivism şi sălbăticie. Ne îndemnase să trăim viaţa omeneşte, după legile conştiinţei şi voinţei omeneşti, reprimând impulsurile rele şi dominând instinctele. Mi-am pus în gând să-l reîntâlnesc. Să aflu cât mai multe despre o problemă care mă frământa de multă vreme: Cum să procedăm pentru a nu afecta viaţa altora în mod inconştient? Studiile de psihologie, prezentate de Cernescu, demonstrau fără greş faptul că inconştientul fiecărui cetăţean al planetei afecta cel puţin altă persoană, dacă nu cumva mai multe. În el erau înscrise reguli necunoscute de lovire a unor persoane din alte încrengături psihoenergetice sau rasiale. Dintr-un punct de vedere, inconştientul juca rol de factor aleatoriu şi necunoscut al sorţii. Când am ajuns cu gândul la acest punct, îmi mine au explodat versurile. La fel ca în alte ocazii, izvorau din adâncurile creierului, direct făcute:

Fiu al Omului şi-al vieţii.

Iată-te trecut de poartă.

Ai învins răceala gheţii.

Nu mai ai destin sau soartă.

Ai zdrobit o karmă crudă, Sudiba, fate şi schicksal, încă, înţeleaptă ţi-e gândirea, Mult înaltă şi adâncă…

M-am scuturat din reverie şi am privit în jur. Bălaiul trăsese maşina pe un clin de deal, într-o pădurice rară. Cam greu să nu fim observaţi, însă altceva mai bun nu se zărea pe o rază de câţiva kilometri. Am coborât, ne-am întins şi am început să pregătim masa. Am mâncat pe îndelete, apoi ne-am întins la umbră, să ne odihnim. Omena s-a strâns la pieptul meu, cuminte ca un copil. Încet, să n-o audă ceilalţi, mi-a şoptit:

— Crezi c-am scăpat?

— Da, am scăpat. Cu câteva minute înainte de a opri, am avut o intuiţie. Am auzit clar versurile prin care eram dezlegat de sudiba. Cred că ştiu a cui voce a fost.

— Şi ce înseamnă aceasta?

— Nimic rău nu mi se poate întâmpla pe teritoriul rusesc. Sunt mai tare decât soarta lor.

— Înseamnă că, după ce ieşim de pe teritoriul lor, am terminat cu ei.

— N-am terminat. În nemărginita sa înţelepciune, Dumnezeul Om a distrus puterea testamentului ţarului Petru. Ruşii au scăpat de blestemul cuceririi, însă nu se vor linişti imediat. În următoarele luni, vom dejuca secesiunea planificată de transnistreni şi de instigatorii lor de la Moscova.

— Cum se va rezolva această problemă a României?

— Pe cale paşnică, Omena. Printr-o înţelegere publică, între români, ruşi şi ucraineni. Cu excepţia semănătorilor de vrajba, toate părţile vor fi mulţumite. Se va instaura pacea între naţiunile noastre.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur. Aşa e scris în cartea vieţii planetare. Viitorul va confirma varianta mea.

Soarele se ridica sus, tot mai sus. Ne-am întins pe pături, să lenevim. Am aţipit pe nesimţite. Mă legănam în

braţele somnului, când am simţit o uşoară panică. Îngeriţa veghetoare trăgea clopotele de alarmă. Am deschis ochii lent, fără să mă mişc. Lângă mine, Cremene proceda la fel.

— şi simţi, Varaine?

— Îi simt. Vin concentric. Clasici şi paranormali.

— Am fost urmăriţi tot timpul.

— Din sateliţi sau din staţia orbitală Mir.

— Asta înseamnă că aviaţia nu mai poate întârzia nicio clipă. Ne vor ataca cu tot ce au în dotare.

— De unde ştii?

— Din planurile capturate. Nu ne mai suportă nicio secundă. Şefii lor au ordonat să ne facă fărâme.

— Dar noi nu putem ajunge în starea planificată de ruşi.

— Exact, Varaine. Soluţia?

Am cugetat câteva clipe. Exista o soluţie. I-am expus-o scurt:

— Murim şi ruşii se bucură că au scăpat de noi. Iar noi înviem în lumea noastră. Ne pierd urma.

— Da, a aprobat Cremene. E o soluţie. Noi putem face saltul în timp şi spaţiu. Ceilalţi?

— Şi Omena poate.

— Nu mi-ai spus.

— Ai aflat acum.

— Suntem trei la trei. Ar trebui să reuşim.

Ne-am trezit pe furiş tovarăşii de expediţie. Le-am explicat pe şoptite ce urma să facem. Nu făceam mişcări bruşte, să nu fim observaţi de instrumentele de spionaj ale ruşilor.

După circa zece minute, am simţit câmpurile paranormalilor ruşi. Încercau să ne blocheze la sol, în scop de a ne distruge. Am răspuns imediat, cu foc din palme. Ca la comandă, rachetele au prins să brăzdeze Cerul. În urma lor, aviaţia de vânătoare. Ne atacau de parcă am fi fost cea mai puternică redută planetară. Gloanţele ţiuiau prin preajmă. Fără efect, însă. Extinsesem câmpurile energetice şi le opream înainte de a ne atinge. Aceeaşi soartă o aveau şi rachetele lor. În jurul nostru vuiau toate de zgomotul

bătăliei. Dacă am fi vrut, am fi putut rămâne mult timp în câmpul nostru energetic, ca într-o cetate inexpugnabilă. Această situaţie mi-a sugerat ideea să ridicăm deasupra ţării noastre un câmp energetic impenetrabil, prin care să nu mai pătrundă nicio armă. La moment, însă, admiram eforturile ruşilor de a ne şterge de pe faţa Pământului.

— Cam cât putem rezista, Laure?

— Dumnezeu ştie. Energia din noi se poate prelungi la nesfârşit.

— Vom obosi.

— Ei vor obosi înaintea noastră. Lasă-i să-şi facă numărul!

Am rezistat sub canonada rusească circa două ore. Ceea ce se întâmpla nu mai era luptă. Era război în toată regula. Se apropia momentul final.

— Slăbiţi uşor câmpul! a ordonat Cremene. Ca şi cum am fi obosiţi.

Am slăbit câmpul lent, permiţând paranormalilor ruşi să înainteze. În câteva minute, erau la mai puţin de o sută de metri de noi. Suficient pentru ceea ce voiam noi să vadă şi să raporteze.

Acum! a ordonat Cremene.

În secunda următoare, camioneta noastră zbura în aer, cuprinsă de flăcări. În jurul ei, explodau muniţiile lăsate de Bălaiul şi Lazarovschi, precum şi bombele lansate de aviaţia rusă. O imensă perdea de foc cuprinsese clinul pe care ne aflam. În jurul nostru, flăcările dansau vioaie.

— Salt!

Ne-am prins de mâini şi am dispărut. În urma noastră nu rămânea nimic. Fesebiştii ne pierduseră urma. Credeau că am murit în timpul exploziilor. Aceasta am aflat-o însă mai târziu, când am citit rapoartele interceptate de agenţii noştri.

omul din Carpaţi

Ne-am trezit într-o pădurice, lângă un drum de ţară. N-aveam nici cea mai vagă idee cam pe unde am putea fi. Ne-am făcut inventarul. Aveam o singură armă, tunul

Bălaiului şi niciun fel de echipament. Documentele de identificare erau tare pestriţe. Eu şi Omena păstrasem paşapoartele englezeşti. Pentru Arbore şi Lazarovshi nu ne făceam grijă: ştiau limba rusă şi posedau acte de cetăţeni ruşi. Cremene şi Bălaiul, mai prevăzători, îşi confecţionaseră documente ruseşti, ucrainene şi nemţeşti. Cam dificil de explicat cum se adunase o astfel de companie. Nici nu intenţionam să explicăm cuiva ceva. Intenţia noastră era cât se putea de clară: să ne strecurăm neobservaţi din Federaţia Rusă. Speram ca treburile să meargă foarte bine. Adică, să izbutim să-i inducem pe ruşi în eroare, să ne creadă morţi.

Arbore a plecat să cerceteze împrejurimile iar noi ne-am întins la sfat, în jurul valizei de documente sustrase de Cremene din sediul FSB. Lazarovschi ne traducea ceea ce i se părea mai important iar noi ascultam cu urechile ciulite. Dacă n-am fi văzut cu ochii noştri, negru pe alb, am fi crezut că visam. Nu încăpea nicio îndoială. Ştabii ruşi împreună cu liderii americani colaborau pe şest pentru dominarea întregii lumi. Îşi împărţiseră sferele de influenţă. Nu-ţi trebuia pregătire informativă specială pentru a înţelege că iudeo-masoneria îi ţinea în hăţuri pe cei doi bidivii. Cea mai scârboasă chestie consta în penetrarea conducerii religioase ortodoxe şi catolice, în scopul supunerii lor noii ordini imaginate de cele două puteri pământene. Ce să mai lungim vorba? Iudeo-masonii se jucau de-a zeii pe planetă. Exploatau informaţiile rămase de la bubuli, în scop de a făuri un imperiu mondial ocult şi financiar. Ceea ce nu ştiau iudeo-masonii era faptul că, la rândul lor, erau manipulaţi invizibil de „mecanismul destinului” din Munţii Scorpiei, pe care tocmai îl distrusesem.

— Ce se va întâmpla când francmasonii vor descoperi că au fost manipulaţi?

— Vor lătra la Lună, precum Grivei, a răspuns lipoveanul. Să crezi că ai în mână omenirea şi o învârţi cum vrei tu şi, deodată, să constaţi că eşti în fundul gol, în faţa unor oameni care hohotesc de râs. Ce le-am mai tras-

o!

— Cum scoatem România din şerpăria asta a lui Iuda?

Cremene pusese punctul pe i. Nu mai aveam nicio îndoială că o mare parte din liderii români fuseseră manipulaţi prin telepatie să adopte decizii contrare intereselor naţionale. Orice om cu creier sănătos putea vedea comportamentul de roboţi al acestora, manifestat în special în vorbirea greoaie, gândire lentă şi încăpăţânare de catâr.

— Adevărata putere e invizibilă, Laure, am răspuiia cu Noi suntem singurii români care ştim s-o folosim. Apelăm la extratereştri şi stricăm jocurile făcute deja.

— Se va isca haos.

— Pentru scurt timp. Monarhiştii şi robotizaţii se vor prăpădi în haos. În urma lor, vom clădi o lume a vieţii normale.

— Să-l consultăm pe Zamolxe!

— Nu numai, Laure. Îţi aminteşti de cei din Retezat?

— Da. E ceva care mi-a scăpat?

— Laure, nu e cazul să ne îngâmfăm, însă o parte din evenimentele planetare sunt determinate din acea zonă. Am studiat pe îndelete situaţia. Trebuie să ne întoarcem acolo, în Retezat. Să-i cerem extraterestrului explicaţii amănunţite.

— Această idee vine de la Cernescu?

— Da. Acolo, în Retezat, există o forţă inexplicabilă care atrage gândurile multor creatori. De exemplu, tu de ce ai plecat exact în Retezat? Puteai pleca în munţii natali, în Apuseni, în Bucegi… Cine te-a chemat în Retezat? Cine l-a atras pe Sadoveanu? Cine a atras imaginaţia lui Jules Verne? Cine?

— Soarta lumii se joacă prin oameni aleşi de Forţa din Retezat?

— Cel puţin o parte. Acolo, în preajma ruinelor Sarmisege tuzei, se află ceva imposibil de înţeles de mintea omenească.

— Atunci, cum vom înţelege noi?

— Noi ştim mai multe decât oamenii obişnuiţi. Poate că vom înţelege. Suntem datori să încercăm. Nu pierdem nimic dacă încercăm.

Cremene căzuse pe gânduri. Se frământa şi el de întrebări fără răspuns. Acolo, în Retezat, întâlnise Forţa Rece care-i dăruise puterea de a hipnotiza, de a face salturi în timp şi spaţiu şi a lovi cu fulgerul albastru, o armă psi de temut. După câtva timp, a dezvăluit sursa nedumeririi sale:

— Ceauşescu se simţea atras de aceeaşi zonă. Unii din ucigaşii săi, la fel. Ce se întâmplă acolo?

— Nu rezolvăm nimic prin gândire. Trebuie să ajungem acolo, să cercetăm locul, să discutăm cu exploratorul cunoscut.

Sosirea lui Arbore ne-a întrerupt discuţia. Bătrânul spai identificase poziţia. Ne aflam la circa o sută de kilometri de Novgorod. Puteam străbate distanţa pe timpul zilei, prin salturi succesive. Aşa am procedat. Către seară ne odihneam într-un hotel de la periferia Novgorodului. Un gest de curaj din partea noastră. Gest impus de necesitate: trebuia să ne spălăm, să ne radem, să redevenim oamenii civilizaţi. N-am întâmpinat nici cea mai mică dificultate.

A doua zi, am plecat către Pskov, cu trenul. Necunoaşterea limbii ruse nu constituia o problemă. În urma sovietizării, Rusia devenise un fel de turn Babel. În tren se vorbeau câteva limbi, cu glas tare, în mod firesc. N-am discutat între noi româneşte, deoarece suspicionam faptul că am putea fi daţi de gol de vreun moldovean plimbăreţ. Amestecul nostru de engleză şi franceză ne situa în poziţia pe care o pretindeam: turişti străini în călătorie către ţările baltice.

Seara târziu ne-am aşezat să luăm o cină serioasă la un restaurant din Pskov. În timp ce mâneam, prin restaurant a trecut o patrulă de poliţie. Controla prin sondaj documentele celor din local. Probabil, urmăreau traficanţi de armament sau stupefiante. După perestroikă, astfel de activităţi erau foarte obişnuite în Rusia. Noi am trecut neobservaţi, fapt ce ne-a dat siguranţa că hăituiala

se terminase. Cu starea de spirit mult mai bună, ne-am pregătit să trecem frontiera în Letonia. În acest scop, am şterpelit un Mercedes strălucitor şi am întins-o către frontieră. Conştiinţa se făcea că plouă. Ne explica originea nu tocmai cinstită a autoturismului. De la hoţi nu-i păcat să furi, mai ales dacă eşti la strâmtoare.

Am făcut un scurt popas la Ale, să ne dezmorţim. Circulasem cam înghesuiţi dar cu astfel de chestii eram învăţaţi. Am ezitat un timp, dacă să ne cazăm sau nu. Am optat pentru un somn în aer liber, departe de ochii primejdioşi. Nu mai aveam grabă, aşa că am dormit până târziu, către prânz. Ultima seară ne-a găsit în Riga, pe deplin relaxaţi: scăpasem din ghearele celui mai temut serviciu secret, FSB-ul. În aceeaşi noapte, am părăsit Riga cu destinaţia Polonia. Încet şi sigur ne apropiam de România.

Când, în prima zi a lunii iunie, am zărit grănicerii români, am răsuflat uşurat. Puteau să ne aresteze. Nu mai avea importanţă. Eram acasă, printre ai noştri. Am trecut însă fără probleme frontiera şi, cu trenul, am ajuns la Bucureşti.

*

* * *

Câteva zile am trândăvit. La propriu. Ne refăceam după încleştarea din Rusia. M-am plimbat cu Omena prin parcuri, am văzut filme laolaltă cu puştimea, am tras o fugă până la munte. Cremene se retrăsese în singurătatea sa şi studia documentele sustrase de la ruşi. Mai mult ca sigur, creiona planul de contracarare a diversiunilor puse la cale de ruşi. Nu mă aşteptam la prea multă pace în lunile următoare. România era înghesuită pe neobservate din toate părţile. Fiecare venea să ia ceva, să ceară ceva. Nimeni, să dea, să ofere un sprijin dezinteresat. Era timpul să se ivească Omul capabil să înţeleagă complexitatea situaţiei planetare şi să găsească soluţiile de scoatere a ţării din impasul în care se zbătea de aproape opt ani. Nu mai era vreme de pierdut. Cursul evenimentelor era din ce în ce mai primejdios pentru viitorul României şi al

românilor. Toate astea le cugetam, în timp ce mă odihneam împreună cu Omena. Vremea lupilor singuratici se terminase. Venise vremea OMULUI. A OMULUI şi-a oamenilor. Pământul tânjea după ordinea pe care numai Legea OMULUI o putea impune.

După trei zile, m-a convocat Cremene. Am plecat ca gândul şi ca vântul. Ştiam de ce mă chema. Enigma din Retezat îl frământa şi pe dânsul la fel de tare. Venise timpul să ne apropiem de ea. S-o înţelegem cât de cât. Îi venise rândul. Zdrobisem vraja semito-hamită, înţelegeam mult mai multe decât la începutul luptei. Puteam înţelege enigma din Retezat.

În biroul lui Cremene l-am găsit pe Cernescu. Fuma gânditor, cu privirile într-un document. Studia sinteza explorării din Retezat şi îşi făcea note. Mi se părea normal să fi fost invitat şi el. Avea largi cunoştinţe în domeniul astronomiei, istoriei şi vechilor religii. Putea fi de folos.

— Ce faci, frate? l-am trezit eu din studiu.

— Îmi pun întrebări şi încep să înţeleg răspunsurile. Ţi se pare normal să existe întrebări fără răspuns?

— Unele întrebări nu-şi vor găsi răspuns în perioada vieţii noastre. Aşa e de când lumea. Fiecare generaţie află nişte răspunsuri, dar ridică alte întrebări. Drumul cunoaşterii omeneşti e fără sfârşit.

— Ne e scris, oare, să găsim răspunsul la întrebările principale?

— Vom trăi şi vom vedea. Are vreun rost să anticipăm?

— Doar ca să ne dezmorţim minţile. Să clarificăm cât mai exact problemele pe care trebuie să le lămurim în această expediţie.

— De acord! Prima întrebare ar fi: Care sunt cauzele conflictului planetar – de vreme ce bubulii au fost înfrânţi şi excluşi din sistemul solar?

— Bună. Am scris-o. Ar mai fi una: Care sunt adevăratele relaţii dintre elementele componente ale viului planetar?

— Interesantă şi asta, Cernescule!

— Am scris-o. Ne mai interesează adevărata istorie a omenirii pământene. Cum au apărut rasele, care au fost centrele de civilizaţie extraterestră şi cum pot fi împăcate ele.

— Da, cauzele conflictelor dintre rasele primordiale trebuie eliminate. Noi purtăm povara inconştientă a unor conflicte străvechi, care ne opreşte să evoluăm într-un mod corespunzător.

— Ce ar mai trebui să „întrebăm?

Intrarea lui Cremene ne-a întrerupt discuţia. Comandantul a luat loc la birou, ne-a zâmbit şi a întrebat:

— Ei, aţi pus ţara la cale?

— Am fixat întrebările pe care intenţionăm să le punem extratereştrilor din Retezat.

— Daaa? Zamolxe mi-a spus că nu e cazul să ne frământăm atât. Cunoaşte răspunsurile la întrebările noastre. Putem merge la dânsul.

Intervenţia lui Cremene ne-a descumpănit. Extraterestrul din Retezat ne spusese că veghea în munţii noştri de multe milenii. Încă dinaintea naşterii lui Zamolxe.

— Trebuie să respectăm ierarhiile, a subliniat Cremene apăsat, să înţelegem că nu suntem de capul nostru.

— Atunci…

— Mergem împreună. Toţi trei. Fiecare are ceva de întrebat, nu-i aşa?

— Avem. Cum procedăm?

— Mâine dimineaţă, plecăm împreună. E bine?

— Foarte bine!

Am mai fumat o ţigară împreună, apoi ne-am despărţit să ne pregătim de drum.

*

* * *

Muntele Sacru nu-şi schimbase cu nimic înfăţişarea. La fel de singuratic şi, în aparenţă, banal. Cine ar fi bănuit că în adâncurile sale era ascunsă o centrală a exploratorilor extratereştri? Am aşteptat cuminţi să se deschidă poarta şi am pornit prin tunelul străjuit de

exploratori zegetini. Din centrală se auzeau voci omeneşti, semn că Zamolxe nu era singur. Am intrat şi ne-am prezentat regulamentar. Zamolxe ne-a răspuns cu o înclinare a capului şi a continuat să discute cu oamenii săi. După vreun minut, i-a expediat cu un semn din mână şi ne-a invitat să luăm loc. Ne-am aşezat în cerc, în jurul pupitrului centralei de comandă.

— Ce vreţi să ştiţi, oamenilor?

A răspuns Cremene:

— Multe întrebări fără răspuns ne frământă. Prima este stringentă: De ce nu apar modificările pozitive planificate? Viaţa românilor nu evoluează deloc favorabil.

— Viaţa oamenilor evoluează exact cum trebuie. Rămăşiţeje trecutului se elimină treptat, în cadrul unor confruntări. În fiecare creier omenesc există puternice reminiscenţe ale mecanismului de gândire mistic, bazat pe sfera mistică şi religii. Curăţarea creierelor de aceste legături inconştiente durează mult. Vrem să salvăm cât mai mulţi oameni.

— Mecanismul destinului a fost sfărâmat. Nu mai există. Nu era normal să scăpăm de influenţele sale nefaste?

— Eliberarea creierelor de legăturile astrale false durează. Nu vă grăbiţi, căci oameni nu sunt maşini sau calculatoare! Nu le putem şterge programele involutive în mod brusc, căci ar fi dezorientaţi. Înlocuim treptat legăturile mistice cu legături ştiinţifice, adevărate. Viaţa omenească evoluează pe direcţia sănătoasă. Vom merge undeva pentru a vă explica situaţia actuală.

Ne-am ridicat şi am pornit pe urmele dânsului. Culoarul înclinat îmi era cunoscut. Ducea către camera marii stele. Lumina s-a aprins odată cu intrarea noastră. Camera în care bătrânul Demian mă făcuse om era luminată ca ziua. În centrul ei, nu mai era nimic. Dispăruse misterios număr n. Asta am şi spus:

— A dispărut constanta n.

— Era normal să dispară. Pe baza lui, se construiau sferele mistice. Universul adevărat, însă, nu e format din

sfere ori alte figuri geometrice. Viaţa omenească nu evoluează după formule geometrice, matematice sau litrice.

— Înţeleg, Zamolxe. Înseamnă că de aici se conducea una din sferele mistice. În loc de răspuns, Zamolxe mi-a arătat cele 13 scaune de piatră.

— Îmi amintesc, Zamolxe. Erau patru bărbaţi şi o femeie, simbolizând constelaţiile umane. Femeia m-a trimis în frontiera dintre viaţă şi moarte, să-mi aflu strămoşii. De ce s-a purtat rău cu mine?

— Pentru că nu făceai parte din niciuna din rasele cunoscute. Potrivit vechiului zodiac, Gemenii reprezentau cele două rase europene, profund metisate. Femeia sau Fecioara reprezenta rasa roşie. Săgetătorul, rasa neagră şi Vărsătorul, rasa galbenă. Cei vechi nu cunoşteau existenţa rasei din care te-ai născut tu, deoarece foloseau criterii formale de împărţire a pământenilor. Nu observaseră că toţi pământenii sunt făcut după acelaşi model. Strămoşii tăi au fost dintr-o expediţia secretă, necunoscută de urmaşii sălbăticiţi ai expediţiilor precedente.

— Înseamnă că una din cauzele conflictului planetar se găseşte în lupta dintre urmaşii expediţionarilor?

— Exact. Veţi afla o mare taină. Unii dintre expediţionari au adus pe această planetă plantele, astfel că sunt în relaţii foarte bune cu viul vegetal. Alţii au adus animalele, din instinctele cărora îşi trag puterea. E uşor de identificat cine-şi sprijină puterea pe vegetaţie şi cine, pe animale. Desigur, există destui care au relaţii invizibile cu obiectele inanimate, fetişizând neviul. *Deasupra tuturor, însă, se ridică Omul înzestrai cu conştiinţă şi voinţă. El a asigurat progresul tuturor, în ciuda frânelor puse de cei căzuţi în vraja inanimată, verde sau animală. El a şterse constanta n şi raza prin care se construia sfera mistică.*

— O încercare de nivelare a Universului observabil?

Zamolxe m-a privit scurt. Mi-a citit şi restul întrebării. Şi a răspuns:

— Vă puteţi imagina Pământul ca o sferă perfectă? Ce s-ar întâmpla cu viaţa omenească? Ar dispărea sub

valurile oceanului. Tot aşa, nu poate exista o sferă cerească, nu poate exista boltă cerească. Stelele din care rebelii mistici au închipuit constelaţii sunt la distanţe diferite de Pământ. Cum ar fi putut pământenii să poruncească Universului? Sfera şi bolta cerească au fost simple convenţii umane, cărora misticii au vrut să dea tărie de lege.

— Zamolxe, acum înţeleg de ce m-au trimis în frontieră, să-mi găsesc strămoşii. Nu încăpeam în sfera mistică şi în cercul zodiacal.

— Cercul zodiacal a fost o altă tendinţă rebelă de a regulariza şi tipiza realitatea universală... Vă daţi seama de eroare? în loc să studieze realitatea universală şi să se adapteze ei, rebelii pământeni au încercat s-o recreeze după mintea lor, împărţind elipsa zodiacală în 12 părţi egale. În realitate, elipsa zodiacală trece printr-un număr foarte mare de stele, grupate convenţional în 13 constelaţii, situate la distanţe inegale unele de altele. Din această cauză, lunile şi zodiile nu corespund realităţii universale. Lunile nu trebuie privite altfel decât ca unităţi convenţionale de timp iar zodiile, invenţii mistice. Voi ştiţi că orice convenţie are puterea numai între părţile care o încheie sau o acceptă. Voi nu sunteţi oameni convenţionali, astfel că nu sunteţi supuşi convenţiei babiloniano-ibrite sau altora care au întocmit zodiace şi horoscoape. Voi trăiţi după legea vieţii omeneşti adevărate.

— Înseamnă că de aici se determina mersul lumii pe baza vechiului zodiac.

— Varain, nu numai de aici. În Retezat exista un mecanism similar, bazat pe vraja verde, vegetală şi pe lucruri inanimate. Acum înţelegeţi cine l-a inspirat pe Jules Verne când a scris *Raza verde* şi *Castelul din Carpaţi*. După cum vedeţi, în cele două zodiace, Omului i se oferea un loc minor, astfel că unii oameni treceau prin viaţă sub influenţa forţei nevii sau vegetale, alţii, prin a celei animale. Foarte puţini descendenţi ai vechilor extratereştri au reuşit să rămână oameni dotaţi cu conştiinţă neviciată de magia inanimato-vegetato-animală şi cu voinţă

puternică, capabilă să asigure supremaţia Omului pe această planetă. Voi sunteţi primii dezrobiţi din magia naturală şi artificială. După voi, va merge întreaga omenire.

— Înseamnă că cei care au construit horoscopul erau căzuţi în vraja naturală?

— Numai parţial. Din această cauză, au pus în zodiace cinci persoane, simbolizând cele cinci rase şi cei cinci „îngeri ai domnului" pomeniţi de cartea lui Enoh: Duhu, Mihael, Rafael, Uriel şi Gabriel. Vă daţi seama că, în această variantă, unul din ei era femeie. Foarte probabil, era vorba de Duhu, căci întregul panteon ibri era dominat de Haw-wah (Eva). Prin derivare de la ea s-au format YHWH, Elohim sau Homiel (zei), Hadam (Adam).

— Care a fost încurcătura?

— Cei care au creat religia ibri, din care au derivat mozaismul, creştinismul şi islamismul, s-au trezit într-un impas. În primul rând, au descoperit că pe Pământ trăiesc „oameni asemenea zeilor" născuţi din alte popoare decât cele cunoscute de ei. În plus, elipsa zodiacală le arăta şi al şaselea Om, îmblânzitorul de şerpi.

— De asta spunea Sah Po din jungla thailandeză că nu mai credea să întâlnească oameni vii din rasa mea?

— În marile bătălii dintre grupările de extratereştri, fiecare a urmărit exterminarea celeilalte şi a metişilor astralo-pământeni. Gruparea de la care s-a inspirat ibri, sirusanii, credea că eliminase din competiţia pentru viaţă orice altă grupare şi descendent al ei. Cât timp omenirea a zăcut în primitivism, fără posibilităţi de informare rapidă, s-au legănat în visele de dominaţie mondială. Au introdus particulele lor sacre în limbile la care au avut acces şi au creat artificial cuvinte, în acelaşi scop: dominarea oamenilor prin cuvânt şi simbol, precum şi prin zodiacele în care introduseseră aceste cuvinte. După al doilea război mondial, preocuparea pentru falsificarea cuvintelor şi impunerea miturilor ibri s-a accentuat, cu sprijin american.

— Zamolxe, ce interes aveau americanii să intre în această acţiune nesăbuită?

— În ciuda religiozităţii afişate, francmasonii americani şi evrei cred că Universul e dominat de un mecanism semăntico-cifric. Din această concepţie, a rezultat şi ideea că iniţiaţii ar putea domina şi influenţa acest mecanism astral. Nu uitaţică americanii folosesc un steag cu stele şi dungi!

— Înseamnă că ei au răspândit legendele despre oamenii peşti, îi considerând că în denumirea „providenţială”, american, apăreau legături astrale de tipulri (peşte) can (câine sau trestie). Asta explică şi apropierea lor de ibri.

— Da, din păcate, americanii au jucat un rol important în acest circ astral, de formare a unei sfere mistice favorabile lor şi evreilor. Ei au pus în circulaţie legenda dogonilor închinători la steaua Sirius B, prin francmasoni din Franţa. Tot francmasonii evrei au răspândit legendele zeului peşte, Oanes şi a oamenilor peşti, îi. Vă daţi seara că urmăreau confuzionarea pământenilor care ar fi crezut că fiecare cuvânt care conţinea particulari provenea de la zodia peştilor, zodie în care evreii au dominat prin înşelăciune religioasă. Inclusiv în numele lui Christos apărea particulari. De un singur fenomen se temeau manipulatorii.

— De OM!

— Exact, Cremene. Din vechile scrieri, rezulta că primul civilizator al planetei a fost Omul independent de vraja minerală, vegetală sau animală. Pentru a induce oamenii în eroare, ibri şi alţi mistici au rebotezat constelaţiile potrivindu-le cu miturile lor. Nu-şi dădeau seama că erau influenţaţi de mecanismul selenaro-pământean de involuţie a omenirii.

— Din această cauză m-a pus Zenadirt să schimb denumirile constelaţiilor, precum şi a zenitului-şi nadirului?

— Da, Varain. Trecerea omenirii de la gândirea mistică, vegetalo-animală, către gândirea omenească se face prin sfera vieţii omeneşti pe care ai imaginat-o. Această operaţie va dura câţiva ani, până ce pământenii se

vor deprinde cu ideea că nu sunt închişi în cercul zodiacal şi sfera mistică, căci sunt cetăţeni ai Universului.

— Cum putem deosebi oamenii-oameni de cei influenţaţi de viul vegetal sau animal?

— Simplu, Varain. Cei influenţaţi de vraja verde sunt vegetativi, trăiesc lent, nu consumă carne, sunt în relaţii de influenţă reciprocă instinctuală cu vegetaţia. Ei au răspândit legendele omuleţilor verzi, deşi niciun extraterestru nu e de culoare verde. Cei influenţaţi de viaţa animală acţionează instinctual, consumă carne, iubesc animalele, sunt pasionaţi de lupte şi vânători, indisciplinaţi, cu o conştiinţă şi voinţă redusă. Adevăraţii oameni întreţin relaţii bune cu ambele regnuri, vegetal şi animal, consumă vegetale şi carne, au centrul personalităţii în logică, cunoaştere, conştiinţă şi voinţă, dominându-şi bine instinctele influenţate, prin inconştient, de vraja mineralo-vegetalo-animală. Deocamdată, voi sunteţi primii oameni eliberaţi total din lanţul instinctual vegetaloaninial. Şi din cel inanimat.

În timp ce Zamolxe explica, prin mintea mea fulgerau imagini. Înţelegea procedeul prin care bătrânul preot Demian mă transformase în om. Mă trecuse prin toate: prin mineral, prin vegetal, prin animal şi mă scosese, în final, om viu. Zamolxe mi-a citit gândul şi m-a completat:

— Demian a făcut ceea ce credea el că trebuia să facă pentru a te împăca cu vraja vegetalo-animală şi cu radiaţiile mineralelor.

— De ce să mă împace? Doar m-am născut pe această planetă?

— În conştiinţa şi voinţa ta există elemente extraterestre, pe care viul pământean le-a „citit fără greş. În acel moment, a început concurenţa între cele patru grupări: adoratorii inanimatului, vrăjitorii de influenţă verde, magii animalieri şi. oamenii. Aceste patru elemente compun Forţa Vie. Fiecare în parte vrea să conducă celelalte elemente, să creeze soarta tuturor. *Au învins oamenii. Ei te-au sustras din mrejele inanimatului şi ale vrăjii vegetalo-animaliere. Cândva, cu mult timp în urmă,*

am trecut prin aceleaşi încercări. Din această cauză, mi s-a spus Zamolxe Omul.

— Înseamnă că n-ai fost mag?

— Am fost extraterestru, venit în expediţie şi căzut în vraja viului pământean. M-au salvat cei din Retezat, am plecat înapoi pe planeta mea şi am cerut să conduc o expediţie de eliberare a oamenilor din robia mineralo-vegetalo-animală. Treptat, spiritul animalo-vegetalo-mineral se va linişti şi va asculta de gândul Omului. Învăţaţi-i pe pământeni să rostească acest cuvânt – OM! Vor ieşi din robie, căci toţi sunt oameni. Culoarea pielii nu spune nimic. Modelul după care au fost creaţi este unic. Aceasta v-o poate confirma medicina.

— De ce a durat atât de mult?

— Varain, ne-au trebuit secole să înţelegem că aveam de a face cu o planetă vie, cu un spirit propriu. Timp de un secol, am experimentat pe creierele omeneşti, să verificăm dacă pot acţiona din poziţia supremă. Dacă se pot elibera în mare parte de influenţele mineralo-vegetalo-animalice. Când am descoperit că religiile pământene menţineau starea de decădere în mreaja mineralo-vegetalo-animală, am pornit lupta deschisă împotriva lor. Le-am studiat modul de acţiune şi de influenţă asupra minţilor omeneşti şi a celorlalte elemente din viul pământena. Am căutat soluţia de dezrobire şi am aplicat-o pe câţiva pământeni. N-au rezistat toţi. Unii au murit, căci erau prea dependenţi de vraja mineralo-vegetalo-animalică.

— Magia culorilor a derivat din această vrajă?

— Sigur, Cremene. N-aţi fi ajuns la mine, dacă n-aţi fi spart vraja culorilor.

— Ne-aţi influenţat de la distanţă, prin gânduri.

— Aşa am procedat. Nu uitaţi, însă, că şi radiaţiile emise de minerale, plante şi animale sunt invizibile, exact ca şi gândurile oamenilor! Nu recepţionaţi orice şi de la oricine! Folosiţi creierul de om pentru a găsi explicaţia fiecărui fenomen!

Comportaţi-vă civilizat, faceţi fapte gândite îndelung, apreciaţi oamenii după criterii logice şi nu după

presentimente!

— Care sunt criteriile de apreciere ale oamenilor, Zamolxe?

— Competenţa generală şi profesională, experienţa de viaţă, generală şi profesională, comportamentul faţă de alţi cetăţeni şi faptele real săvârşite.

— Înseamnă că eliberarea omenirii pământene începe din România?

— Da, de aici a început, căci aici şi-au concentrat vrăjitorii şi magii mineralo-vegetalo-animalici toate forţele. De exemplu, Noul Ierusalim vrea să vă supună vrăjii animalice-inanimate, având la bază cultul câinelui, al alfabetului „sacru”, folosit de ruşi şi evrei şi al totemului astral Câinele Mare, cu stele cunoscute – Mirzâm, Sirius şi Adhara. În jurul acestora s-au grupat evreii, americanii, ruşii, unii africani, Vaticanul şi unii yoghini, adoratori ai stelei Adhara.

— Acestea le intuisem. Introducerea în circuitul public financiar a unor particule din ibri, cum ar fi bir, caier, şirues, tva, Malta, euro şi altele, viza cuprinderea românilor în sfera de influenţă a magiei primitive ibri.

— Exact. De exemplu, pluralul de la euro e euri, care ar vrea să însemne eu – peşte sau zeul ibrit, Uriel. Aţi înţeles că magii şi vrăjitorii n-au respectat ierarhiile Universului, încercând să facă legături între elemente din structuri diferite, animate şi inanimate, spirituale şi materiale. Un alt-exemplu, din cauza căreia oamenii din România au suferit. Întâlnirea din insula Malta, formată din două insule, Gozo şi Comino, viza impunerea unei formule de magie ibri de tip alef-tav (prima şi ultima literă din alfabetul ibri), litere cuprinse şi în numele capitalei La Valetta. Această întâlnire a fost planificată de comun acord, de Vatican şi Francmasonerie, împotriva lumii ortodoxe. Ibri nu se închină la un Dumnezeu-Om, ci la particula aţa, căci sunt căzuţi în vraja mineralo-vegetalo-animalică. Din această cauză, dau atâta importanţă lucrurilor inanimate, în special aurului şi banilor. Adevărata putere, însă, izvorăşte din viaţa omenească. Ei

ştiau aceasta dar au încercat să răstoarne ordinea universală. Vor suferi.

— Cine-i va pedepsi?

— Viaţa! Ordinea pe care voiau s-o impună afecta oamenii, animalele, vegetalele şi planeta. Urmăriţi ce se va întâmpla cu ei în următorii ani! Vor face eforturi disperate pentru a-şi cârpi sistemul sfâşiat dar nu-l vor mai putea ascunde faţă de oameni. Omul a prăbuşit circul mistico-religios, omul a prăbuşit Noul Ierusalim planificat a fi creat în România. *Atât timp cât această planetă va dăinui*, *Omul va conduce viaţa omenească şi planetară*. *Aceasta este Legea Universului*! Fiecare om este un original, creat separat, pentru a trăi conform legilor vieţii omeneşti!

v

Stăteam şi mă minunam de câte îmi fusese dat să trăiesc şi să învăţ. Cine ar fi putut bănui că voi ajunge să cunosc extratereştri în carne şi oase? Să particip direct la războiul extratereştrilor de dezrobire a pământenilor? Cine ar fi putut bănui?

legea vieţii omeneşti

Zamolxe mi-a surprins privirea gânditoare. Mi-a citit şi gândul:

— Ştiu ce te frământă, Varain. Introducerea formulelor ibri în religia românească, prin formule de tip: Aşa să-mi ajute Dumnezeu! E o încercare disperată a ibrilor de a face o echivalare mecanicistă, de tip t = ş, în care şi ibrit se scrie în formă de W şi are valoarea 300. În realitate, românii înţeleg prin aşa, astfel, în acest mod, nu aţa (tată, în limba ebraică). Nu v-am dezvăluit în zadar tainele Kabalei. Vă puteţi apăra neamul de infiltrarea ibrită, inclusiv prin schimbarea denumirii SRI.

O ipoteză cumplită mi-a fulgerat prin minte. I-am dat drumul:

— Zamolxe, înseamnă că, prin ridicarea la putere a unor lideri robiţi magiei semantico-cifrice sau mineralo-vegetaloanimaliere, întreaga naţiune suferă.

— Exact, Varain! Aceştia acţionează instinctual şi-şi adună în jur persoane de acelaşi fel, indiferent dacă

posedă sau nu calităţi, cunoştinţe şi experienţă pentru funcţiile în care sunt numiţi. Modul în care ei organizează şi conduc societatea afectează cetăţenii din celelalte categorii. O duc bine numai cei de acelaşi tip „magic" cu liderul. Aşa a fost până ce am venit noi. Acum, magii şi vrăjitorii se întreabă de ce nu le mai ies pasienţele. *E timpul Omului*. Liderii robiţi magiei de orice fel se vor prăbuşi în următorii ani. Toţi, până la unul. Se vor înălţa conducători din rândul oamenilor-oameni, astfel că viaţa omenească va lua cu curs ascendent iar viul pământean va fi ocrotit.

Inima mea bună şi caldă s-a strâns la gândul că unii pământeni vor muri din cauza ştergerii legăturilor ancestrale, mineralo-vegetalo-animaliere. Zamolxe m-a simţit şi mi-a răspuns imediat:

— Îţi înţelege îngrijorarea, Varain dar nu este întemeiată. Toţi vor să trăiască şi au drept să trăiască, deoarece nu sunt vinovaţi de legăturile magiei primitive. Vă voi dezvălui cea mai cumplită dintre ele – zaua ne viului mineral, cu cele derivate din ea, legăturile cu lucrurile inanimate, cum ar fi semnele scrise sau desenate, icoanele, talismanele, amuletele şi altele.

— De ce ar fi această za mai puternică decât celelalte?

— Deoarece mineralele de pe această planetă au înscris în cristale o parte din istoria omenirii. Persoanele care intră în rezonanţă cu mineralul, recepţionează informaţii vechi şi au tendinţa de a le actualiza. Acelaşi fenomen se întâmplă şi cu fetişurile inanimate de tip talisman, icoană, amuletă, semn scris sau desenat. Persoanele care cred în ele le hrănesc cu energia psihică proprie, le imprimă în inconştientul lor şi le răspândesc prin telepatie inconştientă.

— E atât de grav?

— Foarte grav. Pe baza acestor toteme inanimate, din care nu lipsesc totemele astrale şi alfabetare, s-au creat zodiace şi horoscoape, din care au derivat cuvinte folosite de oameni. De exemplu, din expresia horoscop mineral a

rezultat cuvântul homin, din horoscop vegetalo-animal, hovea sau iehova. Din astfel de combinaţii, unii pământeni au tras concluzia că s-au născut din minerale, vegetale şi animale, conform evoluţiei darwiniste. În realitate, oamenii au fost creaţi de Om, de exploratori oameni veniţi din alte planete ale Universului. Creaţia originală n-a avut loc pe Pământ şi, oricât v-aţi strădui, nu veţi afla cum au fost creaţi creatorii voştri. Creierele voastre nu sunt suficient de dezvoltate pentru a înţelege această operaţie. Deocamdată, trebuie să vă mulţumiţi cu această informaţie exactă: aţi fost creaţi de Om, de exploratori oameni venit [din alte planete.

— Înseamnă că o mare parte din cuvintele omeneşti au derivat din combinarea celor trei zodiace şi a totemelor astrale pe care se bazau?

— Nu numai. Adepţii fetişurilor inanimate au evoluat către sanctificarea semnelor desenate sau scrise, făurindu-şi nume

„Zeieşti”, prin combinarea formulelor din cuvintele zodiac, horoscop, mineral, vegetal, animal precum şi din numele stelelor. Prin asta, sperau să domine timpul, viaţa omenească, alţi oameni. În această direcţie, au plecat de la o realitate psihologică: fiecare om are înscris în inconştient cel puţin numele şi pronumele său, dacă nu şi numele familiilor paterne şi materne. Vă daţi seama că, dacă în numele respectiv apăreau toteme inanimate sau vegetalo-animaliere, oamenii se „legeau” inconştient de acestea, participând involuntar la circul mistic. Psihologii au descoperit această regulă, însă câţiva oameni bogaţi, interesaţi să domine pământenii, le-au cumpărat tăcerea. În continuare, această grupare iudeo-masonică a folosit capacitatea calculatorului de a face mii de combinaţii între particulele „sacre”, imaginând un sistem de dominarea omenirii prin influenţele inanimate, vegetale şi animale. În prima fază, au încercat dominarea prin inanimat, deoarece era mai vechi şi prezenta mai multe informaţii despre evoluţia omului. Pe de altă parte, inanimatul mineral sau sub formă de semne, fetişuri, talismane, bancnote le oferea

şi ceea ce doreau ei cel mai mult: averea materială.

— Asta explică de ce mulţi ibri şi-au luat nume de minerale (gold, stein etc.) de culori sau de stele?

— *Da, aceasta este explicaţia. Stelele sunt inanimate, cuvintele sunt inanimate, aurul nu luminează şi nu încălzeşte, banii nu pot crea viaţă. Asta trebuie să înţeleagă oamenii: viaţa omenească este cel mai preţios dar al Universului, fapt pentru care nu trebuie robită lucrurilor şi viului inferior. Viaţa omenească este suprema creaţie pe această planetă.*

— Cum se face că iudeo-masonii au dat greş?

— Cunoştinţele la care aveau acces erau limitate. Ritualul de identificare cu neviul şi viul vegetalo-animal, prezentat în evanghelie, constituia maximul cunoaşterii lor. Dincolo de această limită, puterile lor s-au terminat, căci Omul i-a depăşit. *Omul înzestrat cu voinţă şi conştiinţă neviciate de magia inanimată şi de vraja vegetalo-animală.*

— Înseamnă că unele stele şi constelaţii au fost botezate înadins pentru a păstra supremaţia neviului şi a vrăjii vegetalo-animale?

— Da. De exemplu, steaua Vega din constelaţia Lyra a fost botezată astfel sub influenţa magiei culorilor verde şi galben, inspirate de vegetaţie. Românii au denumit însă constelaţia Lyra printr-un om, cioban şi prin turma sa de oi iar Vega, Luceafărul Mare. Mult mai apropiaţi de înţelegerea omenească, românii au botezat foarte multe constelaţii cu nume omeneşti, cum ar fi: Omul, Fecioara, Văcarul, Fata cu cobiliţa, Porcarul, Vizitiul, Gemenii…

— Înseamnă că că vechile scrieri ibri n-au fost inspirate de Om şi viaţa omenească?

— Nu, aceste scrieri nu au fost inspirate de viaţa omenească normală, ci de influenţele nefaste ale neviului şi vrăjii vegetalo-animalice. Asta în ciuda faptului că zeul creator suprem al evreilor era din rasa Om, numindu-se Elohim-Homiel. Ele au un caracter primitiv şi au provocat omenirii mult rău, inclusiv evreilor. Până şi unii gânditori evrei au descoperit acest adevăr, luând poziţie împotriva încercărilor de evreizare a altor popoare.

— Asta înseamnă că nu există un singur izvor de inspiraţie omenească?

— Acesta este adevărul pe care ei l-au ascuns şi au încercat să-l şteargă din minţile omeneşti. Rabinii ibri au considerat că pot ocupa şi evreiza întreaga omenire, prin religiile inventate de ei, mozaismul, creştinismul şi islamismul, impunând, prin înşelăciune sau cu forţa, totemele inanimate ibrice, încifrate în alfabetul folosit de ei. S-au înşelat groaznic.

— Credeau că lumea evoluează între alef şi tav, între 1 şi 400?

— Da, aceasta a fost tiparul magic pe care au vrut să-l impună omenirii. Au acţionat în special împotriva românilor, deoarece ştiau că sunt oameni născuţi din Oameni creaţi de OM. Construcţia ibrilor s-a dărâmat din temelii. Încet, încet, efectele dezastruoase ale experienţei făcute de ibri cu ajutorul americanilor şi ruşilor vor dispărea.

— Putem grăbi vindecarea omenirii?

— Cu cât mai mulţi oameni vor cunoaşte adevărul cu privire la această experienţă dezumanizantă, cu atât mai repede se va evapora magia ibrică. Îndemnaţi oamenii să-şi întărească conştiinţa şi voinţa, să reprime instinctele rele, inspirate de inanimat sau de vraja vegetalo-animală! îndemnaţi-i să trateze alţi oameni, indiferent de rasă ori naţie, după criteriile pe care vi le-am enumerat! Astfel, în câţiva ani, ultima rămăşiţă de magie ibri va dispărea din viaţa omenească. Dumnezeul Om a distrus zeul câine – pejte – şarpe şi ceilalţi zei la care se închina omenirea vrăjită. *În această clipă, au murit zeii inanimaţi, vegetaţi şi animalici. Omul a distrus zeii jivani pregătiţi de ruşi. Omul şi-a dezrobit fiii şi fiicele*!

— Ce alte pericole pândesc omenirea vie?

— Pericolul robiei tehnice. Ştiinţa a pus la îndemâna omenirii multe descoperiri, în scop de a uşura viaţa oamenilor, nicidecum pentru a-i face dependenţi de ele. Din păcate, multe popoare civilizate au devenit prea dependente de tehnică, pierzând complet legătura cu

celelalte elemente ale viului Pământean. Folosirea excesivă a calculatoarelor duce la blocarea unor circuite din creierul omenesc, înlănţuind omul de maşină. Voi aţi scăpat şi de această primejdie dar ceilalţi oameni sunt în pericol. Avertizaţi-i! *Extratereştri sunt mai puternici decât maşinile pe care le folosesc. Dezvoltaţi-vă puterea creierului şi veţi descoperi că puteţi renunţa la multe maşini complicate şi poluante*! De exemplu, în viitor, toţi oamenii se vor putea deplasa prin salturi spaţiale, vor putea ridica greutăţi cu energia psi, vor putea influenţa clima şi fenomenele naturii cu forţele psi.

— Ce ne opreşte să facem acum toate acestea?

— Urmele mecanismului mistico-semantic, care vă legau de semne inanimate. Americanii şi evreii sunt cei mai robiţi de acest sistem. Din această cauză, pun în circulaţie tot felul de cuvinte inventate, în care apar legături de toteme astrale sau din „alfabetul sacru”. De exemplu, pentru a evita cuvântul sărăcie, care ar fi afectat prin radiere particula CIA, (în vechea egipteană însemna spirit) au inventat cuvântul austeritate. Acesta trimitea la Piscis Austrinus şi la ri-peşti. Românii au însă cuvinte directe pentru a defini respectivul fenomen:

sărăcie şi, după caz, cumpătare.

— Înseamnă că următoarea generaţie se va putea bucura de toate avantajele unei vieţi omeneşti?

— Viitorul omenesc al generaţiei următoare depinde de generaţia prezentă. Vă voi dezvălui un secret pe care psihologii numai îl bănuie: părinţii şi persoanele din mediul de viaţă al copilului îi programează acestuia în bună măsură viaţa. Învăţaţi oamenii să nu-şi blesteme şi să nu-şi sugestioneze negativ copii! Blestemele şi sugestiile negative pătrund în inconştient şi tind să se realizeze cu ajutorul factorilor din mediul natural! Desigur, zestrea genetică joacă şi ea un rol; dacă e de proastă calitate, va recepţiona imediat sugestiile negative şi blestemele. Dacă e puternică, va lupta cu blestemele şi sugestiile negative până ce le va învinge sau va fi învinsă. Mai simplu e să nu introduceţi în creierele copiilor niciun fel de condiţionări

negative, nici prin cuvânt, nici prin imagine. Astfel să procedaţi!

— Zamolxe, cam în cât timp vom avea suficient de mulţi oameni-oameni pentru a reeduca întreaga omenire?

— În câţiva ani. Procesul poate fi grăbit prin distrugerea tuturor maşinilor de influenţare mistico-semantică.

— Dar le-am distrus!

— Numai pe cele din Lună şi din Munţii Scorpiei. N-aţi înţeles că ruşii, americanii şi evreii folosesc maşini inspirate de zeul-maşină? Inclusiv yoghinii şi paranormalii sunt influenţaţi de ele.

— Am bănuit noi ceva.

— Renunţaţi la bănuieli! Bazaţi-vă pe certitudini! Pe informaţii exacte! Ruşii, americanii, evreii şi aliaţii lor au vrut să pună în aplicare o sferă mistică străveche, ale cărui efecte le puteau controla în mare parte. În acest scop, au folosit emiţătoare de unde alfa instalate pe sateliţi şi staţii orbitale.

— Chinezii nu s-au amestecat în această acţiune?

— Nu. Ei studiază informaţiile rămase de la vechile civilizaţii astrale, în scop de a-şi impune dominaţia fără tehnică. Au informaţii multe, căci în zona lor au vieţuit urmaşii exploratorilor dropa. Ruşii s-au inspirat din acele informaţii, în faza iniţială, când comuniştii chinezi nu ştiau ce urmăreau tovarăşii lor, ruşii.

O idee generată de informaţiile lui Zamolxe mi-a fulgerat prin creier. Mi-a citit-o imediat şi mi-a răspuns:

— Ştiu ce te frământă, Varain. Civilizaţia roşie cunoştea mai multă astronomie decât unii contemporani dar nu folosea roata. E atât de simplu! „Zeii” lor se deplasau în zbor, pătrundeau în locuinţe prin uşi practicate în acoperişuri. Dacă exploratorii astrali nu foloseau vehicule cu roţi, cum ar fi putut să le inventeze sălbaticii lor supuşi?

— Extratereştrii respectivi erau din Orion?

— De unde această idee?

— Una din strămoaşele cereşti ale rasei roşii se

numea Orejona, puterea era desemnată prin cuvântul orenda.

— Varain, aceste denumiri au fost falsificate de francmasoni, în urmă cu câteva secole, în scop de a impune cultul constelaţiei Orion şi Orient, denumire prin care masonii îşi desemnează organizaţia. N-ai recunoscut particulari în aceste denumiri? Nu te-au alertat mulţime de organizaţii inventate de ibri, cum ar fi sion, joint, saian, zion şi altele, construite tot după mistica vechiului alfabet „sacru” şi vizând dominarea unităţii de timp pământean, anul?

— Atunci, care sunt adevăraţii strămoşi ai rasei roşii?

— Cei cunoscuţi de noi veneau din steaua Ardusia a constelaţiei Ardol.

— Din zona Ophiucus sau Ophioncos?

— Şi această denumire de constelaţie a fost falsificată. Pe baza ei, specialiştii americani în război imagologic au răspândit ideea unei expediţii extraterestre din cea de-a treisprezecea constelaţie zodiacală, pe care au rebotezat-o Alfonius. E uşor de recunoscut modul în care au creat cuvântul respectiv: alef, prima literă din alfabetul ibri şi grec, on – înainte, în limba engleză, iusa, pronunţia engleză a USA. Aceşti specialişti folosesc intens mijloacele cinematografiei şi telepatiei prin imaginaţie pentru a crea senzaţia că sunt o putere extraterestră. Singurii extratereştri în viaţă de pe această planetă suntem noi şi cei din Retezat.

— Asta înseamnă război?

— Un fel de război. Primitivii pământeni încearcă să instige Forţa Vie împotriva noastră, deşi noi am venit s-o salvăm de nesăbuinţa lor. De asemenea, vor să-şi creeze zei după vechiul procedeu prezentat în alfabetul ibri, prin echivalarea incorectă a 23 de secole scurse de la compilarea bibliei cu mileniile al doilea şi al treilea, astfel că iniţialele secolelor şi mileniilor să dea particula sm. În mintea lor primitivă, confuzia dintre numeralele cardinale şi ordinale e evidentă. Combinaţiile de tip 23 şi 32 vizează menţinerea în funcţiune a magiei ibri şi a celor derivate

din ea, în special ideea treimii sacre formate din toteme astrale sau din particule ale alfabetuli ibri.

— Sunt foarte orgolioşi. Îşi închipuie că ei îl pot crea pe Dumnezeu, influenţând după vrerea lor viaţa pământeană.

— Da, Varain, aceasta îşi închipuie ibri şi aliaţii lor. Noi le-am aflat sistemul de joc prin aruncarea voastră între ei, cu nume dintre cele dorite de „noua ordine”. Am modificat până şi denumirea constelaţiei din care venim, astfel încât să intre în jocul nesăbuit al creatorilor de zei – jivani. În ea am încifrat particule din zenit şi nadir, aşa cum am încifrat în numele lui Zenadirt. Rebelii şi-au scos imediat colţii, crezând că arma semantico-imagologică poate fi opusă extratereştrirlor. Nu le convine ordinea extraterestră dar le-o vom impune!

— Vechea întrebare, Zamolxe: Dumnezeu a greşit când a creat ibrii sau ibrii au greşit când şi-au creat zei?

— N-au greşit numai ei. Aproape toate popoarele primitive şi-au creat zei, instigate fiind de mecanismele de manipulare semantică instalate pe Lună şi Pământ. Îi putem ierta pentru greşeala neştiinţei, căci *oamenii răspund numai pentru faptele săvârşite cu conştiinţă şi voinţă*, neviciate de doi, eroare sau constrângere psihofizică. Nu-i putem ierta pe cei care au acţionat conştient împotriva vieţii omeneşti, constrângând-o să intre în tiparul mistic, zodiacal, horoscopic, semantico-cifric sau de alt tip.

— Înseamnă că veţi decima o parte din omenire?

— *Numai pe vinovaţi. Răspunderea este individuală, astfel că nu vom lovi întreaga omenire, nicio anumită rasă ori naţiune. Vom lovi indivizii vinovaţi de pregătirea New Age. I-am avertizat şi nu s-au supus. Nu credeţi că e timpul să lovim capii rebeliunii*?

— Sigur. Aceasta ar fi cea mai potrivită soluţie. Lipsiţi de instigatori, oamenii vor înţelege şi vor accepta legea vieţii omeneşti.

— *Atunci, în următoarele zile, vom lovi liderii răscoalei*. I-am avertizat prin voi să repare răul făcut, însă

nu ne-au dat ascultare. Se pare că nu cunosc altă lege decât forţa şi ne cred *i inferiori*. *Să le arătăm ce înseamnă Legea Omului, Legea Vieţii Omeneşti*!

Cu un singur gest, Zamolxe a umplut fotoliile de piatră din cameră cu fiinţe omeneşti, bărbaţi, femei şi copii, create din energie. În centrul cercului, stătea un bărbat înalt, creat tot din energie. După această creaţie, s-a întors către noi:

— Dacă vor să se joace de-a zodiacele, horoscoapele şi sfera mistică, le oferim noi posibilitatea. Să vedem ce vor spune peştii, câinii, şerpii, racii şi celelalte animale sau vegetale la care se închină „noua ordine”! Să vedem ce se va alege de totemele lor inanimate! Să vedem ce se va întâmpla cu aparatele lor de explorare şi spionare a cosmosului!

— Ce se va întâmpla, Zamolxe?

— Urmăriţi evenimentele din următoarele zile şi veţi afla!

— E un ultim avertisment dat rebelilor?

— Ultimul!

— Ce să înţeleagă din el?

— *Să înceteze circul mistico-religios pregătit pentru anul 2000*! *Să stopeze măsurile aflate deja în derulare*! *Să nu mai ameninţe omenirea cu judecata de apoi, apocalipsa, sfârşitul lumii*! *Să înceteze îndoctrinarea religioasă a omenirii, căci ne crează probleme în salvarea ei*! *Să nu mai iniţieze niciun fel de acţiuni împotriva României şi românilor, nici împotriva altor popoare şi naţiuni*! *Să nu mai încerce niciun fel de stratagemă împotriva noastră, căci răbdarea noastră s-a terminat*!

Vocea lui Zamolxe devenise aspră, tăioasă. În mod sigur, intenţiona să-şi pună în aplicare cele promise. A continuat:

— *Să nu mai facă experienţe pe oameni*! *Nu i-au creat ei, nu au dreptul să-i chinuie în scop de a afla secrete ale vieţii universale*!

Nu-l văzusem niciodată atât de pornit împotriva celor care atentau la viaţa omenirii. Îi înţelegeam supărarea. În

prima expediţie, căzuse în mrejele viului pământean şi suferise aproape tot ce sufereau oamenii. Ştia ce chinuri provocau magii inanimatului şi vrăjitorii vegetalo-animalici. Îl înţelegeam dar mă întrebam câţi pământeni îl puteau înţelege. Drumul cunoaşterii mele fusese lung şi greu, presărat cu suferinţe şi dureri.

— Ce mai vreţi să ştiţi, oamenilor?

— Ce se va întâmpla în următorul secol şi mileniu?

— *Mileniul al treilea e mileniul Omului eliberat de povara mistică. Vă pregătim pentru a popula alte planete din alte sisteme solare. Nu vom muta întreaga omenire. O mare parte din oameni vor rămâne pe această planetă, asigurând viaţa sănătoasă. În acest scop, va învăţa de la noi regulile de convieţuire paşnică cu forţele inanimate, vegetale şi animale. Se va crea o ştiinţă specială în acest scop, ştiinţa vieţii.*

— Zamolxe, unii savanţi au prognozat că omenirea nu are şanse de a supravieţui în mileniul următor, datorită firii războinice, poluării, polarizării bogăţiei-sărăciei.

— Într-adevăr, omenirea se află în faţa acestor pericole. Din această cauză, intervenim în viaţa oamenilor şi a planetei. Să-i salvăm de la dezastru.

— Veţi constitui o conducere unică pentru toată omenirea?

— Ce crezi, Varain, că noi, extratereştrii, avem mentalităţi feudale? Vom învăţa pământenii cum să trăiască normal şi vom pedepsi răzvrătiţii. Vom accelera procesul de amestec al populaţiilor pământene, în scop de a forma o naţiune unică. Acest proces va dura însă mult timp. Nu ne permitem să pierdem nicio viaţă de om, din cauza frânei mistice sau din cauza unei viteze de metisare prea mari.

— Majoritatea asiaticilor nu sunt metisabili. Ce veţi face cu ei?

— Asiaticii sunt şi ei oameni. Vor înţelege legea vieţii. Nu se pot izola la nesfârşit.

— Cine va conduce lumea viitoare?

— Oamenii. Noi nu ne vom amesteca în viaţa lor

decât atunci când vor fi în pericol de a greşi grav.

Cernescu tăcuse tot timpul. Probabil, memora conştiincios cele expuse de Zamolxe. În fine, a intervenit:

— Zamolxe* de multe ori ni s-a promis o istorie adevărată a omenirii pământene. Nu ni s-a dat niciun material relevant. Am vrea să ştim adevărul despre formarea raselor omeneşti şi evoluţia lor istorică.

Pusese marea întrebare care frământa întreaga omenire. În mod vădit, nu ne făcuseră zeii elohim, cum susţinea Vechiul Testament. Nu erau semne sigure că am fi evoluat din animale superioare, cum presupusesse Darwin. Salturile în evoluţia şi cunoaşterea Omenească nepermiseseră să emitem ipoteza unei intervenţii extraterestre. Venirea extratereştrilor confirmase ipoteza, însă nu elucidase enigma finală: Cine pe cine crease? Care erau adevăraţii strămoşi ai fiecărei rase sau ai întregii omeniri? Din acest punct de vedere, eram modeşti în pretenţii. Nu doream să aflăm cum s-a format Universul, căci ştiam că nu puteam să ne imaginăm decât un Univers infinit, fără început şi fără sfârşit. Noi ne mulţumeam să aflăm cum începuse viaţa omenească pe planeta noastră. Zamolxe stătea în cumpănă. Ne citea gândurile. A răspuns într-un mod surprinzător:

— Apoi mă veţi întreba ce e dincolo de viaţă, nu-i aşa?

— Nu, nu ne interesează viaţa de după moarte. Vom afla aceasta, când vom muri. Pe noi ne interesează originea vieţii omeneşti.

— Extraterestră. Sunteţi un experiment al mai multor civilizaţii extraterestre. Planeta n-a născut zei sau oameni, căci nu e făcută pentru aşa ceva. Nu vă pot spune mai mult. Adevărul n-ar servi pacificării omenirii, ci ar isca interminabile discuţii între descendenţii vechilor extratereştri. Abia i-am liniştit şi i-am adus la ascultare. Vreţi să se încaiere din nou?

— Nu vrem război, vrem pace! Dacă adevărul nu poate pacifica…

— Cernescule, unele adevăruri pot dezbina omenirea.

E mai bine să fie trecute sub tăcere de către cei care le cunosc ori le află. Asta nu înseamnă că vă îndemn să spuneţi minciuni. Şi aşa avem probleme grele cu eliminarea minciunilor mistice, filosofice sau literare cu care s-a deprins lumea.

— Niciodată nu vom afla?

— Niciodată! începem de unde v-am găsit. Am distrus universul magic, vă ofer câteva adevăruri aplicabile în viaţa omenească, apoi voi pleca în altă expediţie. Ceea ce este important se va înfăptui în următorii ani. Din toată discuţia noastră, aţi înţeles că viaţa nu mai este coordonată de un mecanism cognoscibil şi exploatabil de către iniţiaţi.

Am părăsit camera stelei, revenind în centrala de conducere a expediţiei extraterestre. Zamolxe ne-a invitat să ne ocupăm locurile. Voia să ne mai spună ceva sau să ne întrebe ceva. A pornit aparatul cunoscut din alte întâlniri şi a deschis poarta către Universul adevărat. Lumile stelare se întindeau în faţa noastră, începând cu lumea Soarelui.

— Aceasta e lumea voastră, oamenilor! Una dintre cele mai frumoase lumi pe care le-am văzut în expediţiile mele. Mă întreb uneori de ce nu înţelegeţi că aţi fost norocoşi. Puteaţi nimeri pe o planetă înfiorătoare sau pustie, în care să trăiţi în colonii subterane, dependenţi de hrana primită prin navele de transport. Aveţi de toate pe Pământ şi din această cauză nu sunteţi conştienţi de lipsă. Nu posedaţi suficientă fantezie pentru a imagina planeta voastră fără apă, fără vegetaţie, fără animale. Închipuiţi-vă o astfel de situaţie! Ea vă va ajuta să ajungeţi la gânduri mai bune, să deveniţi mai înţelepţi, mai concilianţi între voi, mai grijulii cu viul planetar.

— Putem vedea şi alte planete? Zaris ne-a arătat câteva, însă curiozitatea noastră nu este satisfăcută.

— Vă pot arăta câteva planete din sisteme solare diferite. Veţi învăţa prin comparaţii să vă iubiţi şi apăraţi Pământul, susţinătorul vieţii voastre. Să iubiţi Soarele, astrul vieţii pământene.

Un scurt declic şi imaginea din ecran a pornit să

gonească cu viteză. Prin ea pătrundeam în lumile necunoscute, minunatele lumi ale infinitului Univers. Imaginea a tremurat o clipă, apoi s-a fixat pe o planetă roşietică. Zamolxe a reglat luminozitatea şi vizititatea a crescut. Aveam o imagine panoramică a planetei roşii. Roci goale, roase de vânturi şi nisip fin, roşietic. Nicio urmă de viaţă.

— Aici a dus adorarea inanimatului mineral şi sub formă de lucruri. Cândva, cu milioane de ani în urmă, această planetă fremăta de viaţă. Ambiţia şi lăcomia au adus-o în această stare.

— Cum s-a întâmplat?

— O revoluţie împotriva celor care deţineau bogăţia şi puterea. Ambele părţi au folosit arme atomice şi cu radiaţii. Războiul a fost crâncen. Orice urmă de vegetaţie a dispărut. Viaţa animală a dispărut. N-au fost supravieţuitori. Numai victime fără morminte. Înţelegeţi de ce am devenit atât de sever?

N-am răspuns imediat. O tristeţe adâncă ne încerca. Şi un început de teamă. Ceea ce văzusem se putea produce oricând pe Pământ. Ne puteam culca seara, fără nicio grijă iar, peste noapte, puteam dispărea. A vorbit Cremene: 156

— Averea, gloria, mărimea nu înseamnă nimic în faţa vieţii. Ce facem cu belicoşii de pe Pământ?

— Le oferim un film făcut „pe viu”, pe o planetă în care viaţa a fost distrusă. Să înţeleagă că Pământul nu e un teren de experimentare a jucăriilor lor pocnitoare. Să-i trezim la realitate.

Imaginea din ecran a dispărut. Şi iarăşi a început goana printre stele. Am aşteptat câteva minute, până ce Zamolxe a focalizat imaginea pe o nouă planetă. Era minunată. Munţii semeţi, brăzdaţi de râuri curgând în cascade ameţitoare. Vegetaţia abundentă, de un verde sănătos. Valurile oceanului planetar mugeau furioase. O tornadă smulgea tot ce-i stătea în cale. Nu se zărea nicio urmă de animale.

— N-am putut aclimatiza niciun animal cunoscut. Un fenomen straniu se produce la apariţia noastră. O forţă

asemănătoare Forţei Vii pământene învăluie orice formă de viaţă nou venită. Şi-o sufocă. Abia am recuperat câţiva exploratori muribunzi. Nu ne permitem s-o studiem, căci sacrificiile sunt prea mari. E o planetă îngrozitoare. Cine se apropie de ea are puţin sorţi de a scăpa ctfviaţă. Ce spuneţi de aceasta?

Tăceam şi gândeam, aşa cum fusesem sfătuit, prin comparaţie.

ardeţi minciunile lumii!

În acea noapte am dormit-toţi trei în Muntele Sacru. Am dormit somn uşor, fără vise. Întâlnirea cu Zamolxe-Omul ne scăpase de incredibila povară pe care o târâsem cu noi atâta 1 timp. M-am trezit primul, m-am îmbrăcat şi am plecat să fac \ un tur al centralei de comandă extraterestre. Nimeni nu ne stabilise nicio interdicţie, astfel că am vizitat pe rând toate compartimentele. Unele erau de nerecunoscut. Zegetinii instalaseră aparate dintre cele mai puţin imaginabile. Oricât 1 mi-am forţat fantezia, n-am putut ghici destinaţia fiecăruia. Când am revenit în camera noastră, Cernescu şi Cremene stăteau la discuţie. Analizau cele aflate de la Zamolxe şi-şi fixau noi întrebări de clarificat.

În jurul orei zece, eram din nou în centrală, în aceeaşi formaţie: în semicerc, în faţa comandantului expediţiei extraterestre. Zamolxe ne privea calm, cu ochii săi albaştri, senini.

— Ce mai vreţi să ştiţi, oamenilor?

— Ce se va întâmpla cu produsele ideatice false ori contrare vieţii omeneşti? a întrebat Cernescu, specialistul în relaţiile dintre psihicul omenesc şi latura ideală a lumii.

Zegetinul a cugetat câteva clipe. Înţelesese perfect întrebarea dar nu se grăbea cu răspunsul. A completat spusele lui Cernescu cu o întrebare:

— Te referi la imaginile mistico-energetice lansate în spaţiul ideal, de creierele pământenilor îndoctrinaţi religios?

— Da, Zamolxe, la aceasta m-am referit. Minţile primitive au produs un imens panteon de zei răi, demoni,

diavoli, monştri etc. pe care credincioşii îl hrănesc cu energia lor spirituală. Vrând, nevrând, orice pământean care gândeşte, întâlneşte în vis sau reverie aceşti monştri. Cum îi scăpăm de ei?

— Simplu, Cernescule! *Viaţa e un foc veşnic, bazat pe arderi văzute şi nevăzute*. Vom elibera împreună omenirea din această capcană inconştientă. Vă rog să vă pregătiţi pentru o operaţiune foarte importantă: arderea iadului imaginat de pământeni!

Zamolxe a manevrat câteva manete din panoul de comandă, apoi ne-a îndemnat să privim peretele ecran:

— Priviţi şi aflaţi cine chinuie lumea voastră!

În faţa ochilor noştri apăruseră imagini de coşmar. Imaginea invizibilă a spaţiului ideal fusese făcută vizibilă printr-un procedeu pe care numai Zamolxe îl cunoştea. Monştrii mitologici se vedeau ca nişte umbre, deoarece erau creaţi din energia psihică a pământenilor care şi-i imaginau. Erau mulţi, prea mulţi pentru sănătatea omenirii.

— Ardeţi iadul lumii! Ardeţi infernul şi purgatoriul!

Priveam nedumeriţi. Cum să ardem noi iadul lumii?

Zamolxe ne-a explicat:

— Pot rezolva această problemă de unul singur. Vă implic şi pe voi, în scop de a vă dezvolta responsabilitatea pentru viaţa oamenilor. Concentraţi-vă asupra imaginii şi declanşaţi din voi focul vieţii omeneşti!

Am respirat adânc şi mi-am fixat privirile pe imaginile de coşmar produse de mistici sau de literaţi dereglaţi mintal. Cu coada ochiului, zăream figura lui Cremene. Îi curgea transpiraţia pe faţă, semn că se concentra puternic. Imaginea înfricoşătoare a fost cuprinsă de flăcări din toate direcţiile. Nu-mi explicam cum se producea acest fenomen. Flăcările lacome înghiţeau demonii, diavolii, dracii, spiritele rele, zeii şi alte personaje negative imaginate de pământenii îndobitociţi de misticism. Pentru o fracţiune de secundă, m-am întrebat cum se producea combustia spiritelor rele. Focul a pâlpâit, scăzând în intensitate. M-am concentrat din nou, focul a

ţâşnit vioi, plin de forţă. Simţeam efectiv cum din mine porneau şuvoaie de energie. Nu ştiam cum s-o definesc, căci oamenii n-au inventat încă un cuvânt pentru focul viu, focul vieţii omeneşti.

Arderea imaginilor de iad, infern şi purgatoriu a durat circa zece minute. În final, în faţa noastră se întindea un spaţiu curat, lipsit de culoare, asemenea aerului. M-am lăsat să cad în fotoliu căci, fără să vreau, mă ridicasem în picioare.

— Imaginile de coşmar nu vor mai afecta creierele oamenilor din nicio rasă sau religie, ne-a explicat Zamolxe. N-am terminat însă. Minţile omeneşti sunt poluate şi cu alt gen de imagini mistice: imaginea paradisului şi raiului. Acolo trăiesc alţi zei, la fel de nocivi pentru viaţa omenească ca şi primii. Prin ei, zeul dual, inventat de ibri, menţinea viaţa omenească în limita formulei doi-trei. După cum vedeţi, trei era reprezentat de rău şi doi, de bine. În realitate, viaţa omenească nu cunoaşte limite imaginative, cifrice sau litrice. Concentraţi-vă!

Peretele ecran s-a luminat din nou. Imagini caraghioase, de zei naivi, pluteau printr-o ceaţă azurie. Zamolxe a comandat cu voce sigură:

— Ardeţi paradisul şi raiul imaginate de minţi primitive sau dereglate! Curăţaţi latura ideală a lumii voastre de imaginile primitive care sug energia psihică a pământenilor fără a le oferi nimic în loc! Ardeţi iluziile, zeii-nume, totemele semantice sau astrale, zeii şi sfinţii imaginaţi de rebelii mistici! Redaţi lumea oamenilor, aşa cum a ordonat Dumnezeul Om! Fără niciun fel de poveri mistice! Lumea oamenilor e complexă. Învăţaţi s-o cunoaşteţi aşa cum e în realitate şi nu cum şi-au imaginat-o primitivii! Cunoaşteţi-i legile de organizare, funcţionare şi evoluţie! *Veţi descoperi că misticii au greşit profund când au afirmat că între elementele componente ale lumii există o legătură supremă. Nu există aşa ceva*!

— Cum nu există?

— Simplu, Varain. Viaţa omenească se poate afla faţă de neviul pământean şi viul vegetalo-animalic în trei poziţii

diferite: în relaţii legice şi cognoscibile, în relaţii întâmplătoare, care de fapt sunt relaţii legice necunoscute la un moment dat şi în niciun fel de relaţii. Nu încercaţi să faceţi legături între elemente disparate din realitatea pământeană şi viaţa omenească, căci aţi greşi, aţi cădea în robia inanimatului sau a viului vegetalo-animalic! Concentraţi-vă să ardem şi cealaltă latură a capcanei imagologice!

— OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM!... murmuram eu în gând, în aşteptarea acţiunii de curăţare a imaginii de tip paradis-rai.

— Ardeţi paradisul şi raiul imaginat de mistici! a ordonat Zamolxe la fel de impasibil.

În aceeaşi clipă, focul a cuprins câmpul imaginativ al misticii primitive, arzându-l cu totul, de jur-împrejur. Această imagine era mai puţin densă, astfel că arderea a durat foarte puţin.

— Oamenii au scăpat din robia imaginilor primitive lansate în spaţiul ideal. Cine va mai încerca să creeze şi să introducă în spaţiul ideal imagini contrare vieţii omeneşti, nu va reuşi, căci de strajă la limita dintre ideal şi material stă focul viu al vieţii. Orice creaţie contrară vieţii va fi distrusă înainte de a căpăta forţă spirituală.

— Zamolxe, înseamnă că niciodată în viitor nu vom mai întâlni astfel de monştri?

— Nu. împreună, am ars minciunile lumii în care v-aţi născut, am ars imaginile false, nocive pentru viaţa oamenilor. Aceasta a fost a doua fază a eliberării omenirii din robia inanimatului şi viului inferior. Cu aceasta, am răspuns şi la întrebarea voastră: Cum curăţăm creierele omeneşti de povara mistică? Le-am curăţat, însă numai după ce am distrus sfera mistică. Aceasta este ordinea în care trebuia efectuată dezrobirea omenirii.

Ne-am relaxat câteva clipe, apoi şirul întrebărilor a reînceput!

— Zamolxe, ce limbi vor vorbi oamenii viitorului? Va exista o limbă unică pe întreaga planetă?

— Limbă unică? Asta se exclude de la bun început!

Universul se caracterizează prin diversitate. Nu avem voie s-o afectăm. Au existat nişte încercări de formare a unor limbi artificiale, însă acestea au eşuat. O altă idee, limbajul banilor, a avut aceeaşi soartă. Viaţa este mai presus de limbaj şi bani!

— Cum arăta limba artificială?

— Au fost mai multe încercări în acest sens, din partea unor persoane binevoitoare dar necunoscătoare ale legilor vieţii sau dominate de magia semantică. Ei presupuneau că principala cauză a dezbinării dintre oameni ar fi limba. Realitatea ne arată că nu este aşa. Creierul omenesc poate însuşi multe limbi fără a fi afectat în niciun fel. De altfel, noi vorbim zeci de limbi, din galaxiile prin care trecem. O altă încercare în acest sens, purificarea limbii, în scop de a obţine o limbă unică şi „sacră" a fost întreruptă de noi. Era un experiment oribil, de excludere a sinonimelor şi antonimelor, de sărăcire a limbii. Toate aceste încercări au eşuat şi nu vor mai putea fi reluate. Sinonimele şi antonimele joacă un rol important în formarea unui limbaj planetar comun. Acest proces însă va dura foarte mult timp, poate câteva mii de ani.

— Asta înseamnă că nicio rasă nu va domina Pământul? Că pericolul dominaţiei rasei galbene e o simplă poveste?

— *Pământenii vor fi conduşi de cei mai inteligenţi, mai bine pregătiţi, mai cinstiţi şi mai activi cetăţeni ai planetei, indiferent de rasa ori naţiunea din care provin*. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru viaţa viitoare. Există câte un loc sub Soare pentru fiecare. Într-un timp relativ scurt, vom dezbăra pământenii de gândirea egoistă şi violentă.

— Dacă ne-ar auzi liderii lumii vechi, ar spune că suntem utopici.

Zamolxe a zâmbit sigur de sine:

— *Noi avem mijloacele necesare instaurării „utopiei" noastre republicane mondiale*.

— Va fi neapărat republică?

— *Republica. e singura formă de organizare*

sănătoasă a unei naţiuni sau planete. Ea exclude din start accederea la putere a unor indivizi lipsiţi de calităţile de Om. În niciuna din planetele civilizate de noi nu există monarhii. Ele au fost instaurate de rebelii mistici şi, alături de religie, au produs mari suferinţe oamenilor. N-aţi simţit că noi acţionăm insesizabil dar constant pentru eliminarea monarhiilor din viaţa pământenilor? A monarhiilor şi a oricăror altor forme de dictatură a unor persoane mai puţin înzestrate asupra altora mai bine pregătite pentru viaţa normală.

— Zamolxe, în cât timp îşi va face efect acţiunea noastră de curăţare a spaţiului ideal? După cât timp vor simţi oamenii schimbări fundamentale şi pozitive în vieţile lor?

— Voi, începând de astăzi. Ceilalţi, în următoarele zile, săptămâni şi luni. Depind de zestrea fiecăruia. Unii sunt mai puţin afectaţi de moştenirea sălbatică, alţii, mai mult. Legea junglei, puternic înrădăcinată în aceştia din urmă, se va risipi într-o perioadă mai lungă de timp. Cunoaşteţi imaginea lor despre viaţă: viaţa ca o luptă, ca o concurenţă fără limită, asemeni vieţii vegetale sau animale. *Omul-om transformă lupta în competiţie a inteligenţelor*, *reducându-i caracterul agresiv*, *nemilos*, *sălbatic*.

— Zamolxe, mulţi gânditori au încercat să definească viaţa fără a reuşi. Cum trebuie s-o privim noi?

— *Viaţa omenească este un fenomen mult prea complex pentru a putea fi definită în câteva cuvinte*. Toate ştiinţele lumii luate la un loc nu pot defini decânt unele laturi ale vieţii, în orice caz, voi trebuie să ţineţi cont de faptul că viaţa omenească presupune gândire şi cunoaşterea omenească, simţire omenească, fantezie omenească. Toate acestea constituie suportul vorbirii şi activităţii omeneşti. Cine nu gândeşte profund, pe bază de cunoştinţe ştiinţifice, nu poate vorbi temeinic şi nu poate înfăptui ceva de calitate.

— Zamolxe, alături de mistică, lumea noastră este afectată de violenţă, necinste, alcoolism, alienare, sărăcie.

Cum scăpăm de toate aceste racili?

— *Ordinea şi creaţia sunt leacurile pentru bubele de care-mi vorbiţi. Voi trebuie să impuneţi modelul de ordine, cinste şi creaţie într-o societate bulversată de misticism şi instincte primitive nereprimate încă. Severitatea legii şi forţa educaţiei sănătoase sunt mijloace cu care veţi învinge răul din oameni şi din societatea omenească. Modelul de ordine experimentat de noi în alte planete sălbăticite vă va fi de un real folos. La timpul potrivit, îl vom prezenta celor care conduc*.

În timp ce Zamolxe îşi expunea planul de ridicare a omenirii către următoarea treaptă a evoluţiei, prin minte mi-a trecut imaginea părintelui Demian. Nu-l mai văzusem pe tânărul preot Demian. Zamolxe mi-a citit gândul şi a răspuns:

— Tânărul preot Demian nu mai există. A plecat definitiv. Ştiinţa lui nu mai poate fi folosită în timpul modern. Ar fi fost o frână pentru următoarele generaţii. Ţi-ar plăcea, Varaine, ca şi alţi tineri să treacă prin ordaliile religioase prin care ai trecut tu, sub supravegherea bătrânului Demian?

— Nu, nu mi-ar plăcea. Normal e ca tinerii să plece în viaţă neschilodiţi. Să înveţe să trăiască viaţa din plin, să-şi facă datoria faţă de naţiunea lor prin mijloacele moderne.

— Ai sintetizat exact situaţia, Varaine. *Din această clipă, cultul lupului, şarpelui, dragonului şi a celorlalte animale în care au fost crescuţi luptătorii aceste ţări, încetează şi-i dispar efectele. În locul lui, vom institui cultul vieţii omeneşti, cultul Omului*.

— Ce se va întâmpla cu cultul totemelor inanimate, în special astrale?

— *Cultul totemelor astrale şi al zeilor-ani şi-au încetat efectele în momentul distrugerii sferei mistice*. Religiile vor continua să-i invoce, căci toate religiile din zona voastră practică un cult al zeului – an şi al formulelor inanimate extrase din vechile alfabete. Vor invoca în zadar zeii primitivi ai iotei, cifrei sau anului, căci Omul i-a inventat şi Omul i-a distrus! Nu era normal ca omul să fie

sclavul propriilor creaţii. Generaţiile ce se nasc nu vor mai trebui să treacă prin ritualul de recreere, prin mineral, vegetal şi animal. Copiii viitorului se vor naşte liberi de povară moştenirii primitive, cu creierele programate pentru explorările astrale planificate de noi.

— Cumplită epocă, am traversat noi, Zamolxe!

— Da, cumplită. Încleştările mistice sau armate au determinat pierderea unei mari părţi din potenţialul uman pe care contam pentru explorări şi colonizări, be asemenea, sărăcia şi bolile. împotriva acestor duşmani ai vieţii omeneşti trebuie să luptaţi voi, cei pregătiţi în acest sens.

O idee care mă frământa de mult timp, atinsă tangenţial de Zamolxe, m-a determinat să întreb:

— Zamolxe, ai spus că întâmplările sunt fenomene ale căror cauze nu ne sunt încă cunoscute. Nu s-ar putea să le cunoaştem, în vederea evitării ghinioanelor şi folosirii oportune a norocului?

Exploratorul zegetin m-a privit câteva clipe. Cântărea întrebarea mea pe toate părţile şi se întreba până unde bătea, în fine, a răspuns:

— Întâmplările sunt de mai multe feluri, Varain. Din punct de vedere al efectelor produse asupra vieţii omeneşti, ele pot fi fericite, neplăcute sau neutre. Desigur, voi vreţi să aflaţi cum puteţi obţine numai întâmplări fericite, evitând la maxim pe cele neplăcute.

— Da, asta vrem să-i învăţăm pe oameni. Să evite ghinioanele şi să obţină cât mai des norocul sau alte întâmplări fericite, limitând la maxim incertitudinile.

— Bine, a grăit Zamolxe. În vederea atingerii acestui scop, trebuie să ştiţi că, după originea lor, întâmplările pot fi provocate de voi sau alţi oameni, de elemente din viul planetar, de forţele naturii pământene şi de forţele invizibile şi necunoscute din spaţiul ideal. *Dacă vreţi să nu fiţi loviţi de întâmplări neplăcute*, *forţaţi-vă să faceţi conştient numai fapte bune*, *căci ele vor determina din partea altor oameni o reacţie de acelaşi tip*! *Acesta este marele secret*: *folosirea conştiinţei şi voinţei împotriva*

tendinţelor retrograde din inconştient. Ştiţi cine acţionează din inconştient: zestrea sălbatică, influenţată de toteme inanimate sau vegetalo-animalice. Chiar dacă în mod inconştient nu vă place o persoană, semn că sunteţi din spiţe diferite, forţaţi conştientul şi voinţa să o aprecieze după criteriile pe care vi le-am enunţat: competenţa, experienţa de viaţă, comportamentul şi faptele. Astfel veţi distruge sistemul de război mistic, bazat pe semne inanimate, în special pe zeii nume astrale şi semnele prin care se scrie numele unei persoane. Vă daţi seama ce voiau rebelii „noii ordini”? Să stabilească pe calculator soarta fiecărui om, pe baza unui număr redus de informaţii. Această operaţie constituie rebeliune împotriva vieţii omeneşti, deoarece omul poate fi definit prin câteva mii de însuşiri de personalitate, în care numele şi prenumele, data şi locul naşterii, profesia, studiile ocupă un loc periferic. În de nu sunt înscrise competenţe, experienţa de viaţă, comportamentul şi faptele omului respectiv. *Mai ales, în ele nu sunt înscrise forţa indefinibilă şi programul secret de evoluţie al fiecărui cetăţean, stabilite de Dumnezeul Om*.

— Am înţeles, Zamolxe. Cu ce măsură dăm, cu aceea vom primi. Asta e valabil în cazul oamenilor. Ce ne facem cu elementele din viul planetar, cu animalele şi vegetalele?

— Regula e valabilă şi în acest caz. *Nu afectaţi fără rost viul planetar căci se răzbună în mod insesizabil*. Animalele şi plantele au fost un fel de conştiinţă, diferită de a oamenilor, prin care înţeleg cine îi agresează. În răspuns, animalele şi vegetalele, trimit impulsuri informativ-energetice în inconştientul oamenilor, determinându-le întâmplări nefericite.

— Foarte interesant!

— Interesant sau nu, aceasta e realitatea. Multe din necazurile omenirii sunt provocate de elementele viului planetar agresate inutil de oameni. Materia vie din care sunt făcute plantele şi animalele posedă acea inteligenţă de care v-am vorbit, lovind, în replică, oamenii vinovaţi de suferinţele ei. Acesta a fost cel mai mare mister pentru

expediţia noastră: capcana şi armele viului planetar neomenesc. Ştiţi cum să le evitaţi pe amândouă.

— Zamolxe, nu se poate! Nu-mi pot imagina o conspiraţie a spiritului animal şi vegetal împotriva conştiinţei omeneşti!

— Nu-ţi poţi imagina dar e o regulă de viaţă planetară. Nu uita că plantele şi animalele nu acţionează direct, ci prin oameni robiţi lor, prin cei căzuţi în vraja verde sau dominaţi de instincte animalice!

— Dar asta ar însemna că şi neviul ne loveşte în mod insesizabil!

— Da, aceasta e realitatea, deşi e neplăcută. Elementele neviului plantar vă lovesc destul de des, în forme variate. Cele mai cunoscute sunt totemele astrale, semnele inventate de om, obiectele „sacre" şi monedele din care unii au făcut adevărate icoane. Cultul banilor şi hârtiilor de valoare a cauzat mari suferinţe pământenilor. De asemeni, cultul metalelor şi obiectelor de valoare. Datorită acestui cult, s-au săvârşit infracţiuni, s-au sărăcit populaţii întregi, s-a divizat omenirea în tabere adverse. Voi trebuie să înlocuiţi acest cult cu cultul vieţii. Voi trebuie să le aduceţi aminte oamenilor că oamenii au creat obiectele de valoare, astfel că nu e cazul să devină robii lor. Voi trebuie să le amintiţi oamenilor că ei au inventat semnele şi documentele, în scop de a-şi rezolva nevoi şi nu pentru a se robi lor! *Birocraţia trebuie distrusă din temelii*! *Lumea cu adevărat civilizată foloseşte un număr redus de hârtii şi documente*.

Zamolxe grăia înainte. Eu nu-l mai ascultam. Vedeam în faţa ochilor mei cumplita capcană pe care pământenii şi-o făcuseră din ignoranţă şi sub influenţele neviului. Se întrebau oamenii timpului meu de ce sufereau. Era atât de simplu! Oamenii îşi complicaseră viaţa inutil, se cheltuiau în lupta pentru obţinerea unor valori îndoielnice, uitând să-şi trăiască viaţa omeneşte, să se bucure de adevăratele ei plăceri. Lăcomia de avere şi glorie îi desprinsese pe mulţi de viaţa normală. Această tendinţă, accentuată în ultimii ani ai României, îmi dădea de gândit. Instigaţi de oamenii –

câini, unii români, destui de mulţi, porniseră pe o cale greşită. Trebuia să-i readucem către direcţia vieţii omeneşti. Să le amintim că erau oameni, că aveau o singură viaţă pe care trebuiau s-o trăiască omeneşte – Zamolxe continuă:

— În fine, există întâmplări fericite sau neplăcute ale căror cauze nu le puteţi încă cunoaşte. Fiecare generaţie va cunoaşte un număr de cauze ale întâmplărilor, luându-le în stăpânire conştientă, dar nu veţi putea cunoaşte niciodată toate cauzele întâmplărilor pământene.

Precizarea sa a născut o nouă întrebare:

— Zamolxe, o mare parte din întâmplările nefericite sunt cauzate de forţele naturii. În faţa lor, oamenii au dezvoltat strategiile de apărare, însă nu le pot domina. Am dori o soluţie extraordinară pentru stăpânirea, cel puţin parţială, a forţelor naturii pământene.

Din nou, solul Zegetinei a tăcut. Chibzuia cât şi cum să ne spună. În mod vizibil, cunoştea mai multe, dar era hotărât să ne dezvăluie numai atât cât trebuia la momentul dat.

— Varain, ce s-a întâmplat când părintele Demian te-a trecut prin ritualul de înfrăţire cu mineralul, vegetalul şi animalul pământean?

— S-a cutremurat lanţul muntos şi-au izbucnit vijelii puternice.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Deoarece, prin acest ritual, părintele Demian urmărea să-ţi schimbe soarta, să-ţi impună alt program de viaţă decât cel primit în momentul naşterii.

— Dumnezeule! De asta mi-a spus părintele Demian că voi aflat răul făcut?

— Răul făcut de Demian l-am reparat eu, Varain. Nu e vinovat, căci nu ştia multe din legile vieţii omeneşti. Principala sa greşeală a constat în faptul că nu te-a avertizat ce voia să facă şi nu ţi-a cerut consimţământul. *Aceasta e o lege omenească şi extraterestră*: *Nu ai voie să dispui de viaţa oamenilor fără a-i informa exact cu ceea ce*

vrei să faci din ea şi să le ceri consimţământul. Dictatorii politici, religioşi şi militari au încălcat în mod repetat această regulă, fapt pentru care vor fi pedepsiţi.

— În concret, ce voia să facă părintele Demian?

Zamolxe-Omul m-a privit gânditor. Stătea în cumpănă dacă să-mi dezvăluie sau nu un element al sorţii mele. S-a decis:

— Demian fusese instruit în vechile culte bazate pe toteme astrale din cele cunoscute de voi: Draco (Balaurul, Dragonul), Cefeu, Orion. Particula min din numele său trimitea la stelele Etamin din Draco, Alderamin din Cefeu şi Mintaka din Orion. După cum bine ştii, creştinismul a incriminat adoratorii constelaţiei Draco sub numele de draci, dar nu le-a putut şterge memoria ancestrală, manifestată până în zilele noastre, prin cuvinte cum ar fi drag, daragoi, Draculea, Dragu, Eminescu, Eminovici, eminent, Draga, draconic, draconitic, dragon, dragoman, eminenţă, eminamente, lumină, minte şi altele, derivate de la stelele Etamin, Tais şi Alwaid din această constelaţie.

— Draco a fost totem astral al strămoşilor geto-daci?

— Numai a unora dintre ei. Urmaşii lor suferă şi acum din cauza ostracizării şi insultării strămoşilor. Aşa se întâmplă ori de câte ori o nouă religie se suprapune, cu forţa ori prin înşelăciune, peste alta veche: o îngroapă adânc în inconştient, de unde produce cuvinte prin care îşi prelungeşte existenţa. Creştinismul n-a putut distruge integral moştenirea ancestrală şi acesta e un fapt îmbucurător. Pe baza lui, am putut reface istoria nescrisă a neamurilor acestui pământ şi a credinţelor dintr-o anumită perioadă.

— *Prin rebotezarea constelaţiilor cu denumiri ideatice pozitive, am pus capăt războiului nevăzut şi inconştient dintre urmaşii adoratorilor diferitelor constelaţii*?

— *Exact*! *Nimeni nu mai este insultat, toţi oamenii sunt influenţaţi pozitiv*. Să revenim însă la relaţiile dintre oameni şi forţele naturii. Aţi înţeles că anumite persoane pot rezona cu forţele naturii pământene, provocând, în

mod inconştient, cutremure, furtuni, ploi, timp însorit, ninsori, tornade şi altele?

Dezamăgirea tindea să mă cuprindă. Studiasem efectele produse inconştient de urmaşii vechilor zei astrali sau pământeni. Din păcate, Zamolxe îmi confirma o concluzie la care ajunsesem: le produceau inconştient, fără posibilităţi de control conştient, fără posibilităţi de a le produce la libera voinţă. Zegetinul m-a uimit însă:

— *Cu această problemă ne ocupăm în prezent*: *învăţăm persoanele dotate cu puteri extraordinare să şi le cunoască şi folosească în mod conştient, în vederea producerii unor fenomene ale naturii dorite de ei ori pentru stăpânirea celor declanşate de alte persoane cu puteri similare*. *Vă interesează subiectul*?

— Cum să nu ne intereseze?!

— Bine, dacă vă interesează, vă voi informa cu stadiul cercetărilor întreprinse de noi. În primul rând, trebuie să aflaţi că marile puteri, în special SUA, Rusia, China, cunosc despre existenţa persoanelor înzestrate cu puteri extraordinare, capabile să determine anumite fenomene ale naturii, printr-un mecanism psihic încă insuficient cunoscut de psihologi. O mare parte din cei care au aflat adevărul au apucat-o pe o cale profund greşită: s-au hotărât să extermine persoanele care rezonează cu forţele naturii, crezând că, odată cu dispariţia acestora, vor înceta toate fenomenele pe care ei le provoacă, în realitate, Forţa Vie a Terrei produce în mod continuu astfel de persoane, implicându-le în viaţa fenomenelor naturale. Atenţie mare! în toate rasele şi naţiunile se nasc astfel de persoane, fapt ce indică o lipsă de discriminare din partea Forţei Vii. Ce spuneţi de aceasta?

— Forţa Vie a pregătit evoluţia omului până la nivelul actual?

— Nu numai. L-a şi implicat în tot ce se întâmplă pe planetă, creând un fel de tot viu, în continuă mişcare şi transformare.

— *Înseamnă că toate fenomenele naturii sunt*

produse de oamenii extraordinari?

— Nu. O parte însemnată din ele se produc după reguli descoperite de fizică. Din această cauză, oamenii pot influenţa fenomenele naturii dar nu le pot stăpâni în totalitate. În orice caz, persoanele care pot influenţa forţele naturii trebuie identificate şi pregătite cu mare grijă. Aceasta e una din sarcinile voastre.

— Cum îi identificăm?

— Studiind evenimentele planetare. Dacă într-un loc s-a produs un cutremur fără cauză prognozabilă ştiinţific, cel care l-a provocat trebuie să fie prin preajmă, pe o rază de maxim câteva sute de kilometri. Regula e valabilă şi pentru ploile apărute din senin, pentru furtunile izbucnite fără elementele prealabile ale unei furtuni…

Zamolxe vorbea înainte. În mine se năştea o certitudine, bazată pe fapte reale. În mai multe rânduri, provocasem instinctiv, în faţa adversarilor, furtuni, ploi şi alte fenomene naturale. Relatările lui Zamolxe mă determinaseră să analizez cauza lor. N-o puteam identifica. Pur şi simplu spuneam câteva cuvinte şi fenomenul se producea. Cutremurul de care amintise, provocat de intervenţia părintelui Demian, avusese o cauză mai profundă: durerea. Suferisem cumplit pe timpul ritualului. Probabil, invizibila Forţă Vie îmi simţise durerea şi reacţionase aşa cum credea Ea de cuviinţă. Zamolxe vorbea înainte iar eu gândeam cum trebuia să-mi controlez inconştientul în scop de a folosi cât mai bine forţele naturii pământene.

soarele vieţii omeneşti

Zamolxe s-a ridicat şi ne-a invitat să-l urmăm. Am trecut prin culuarele cunoscute, am urcat în pantă către creasta muntelui şi am pătruns în hangarul în care extratereştrii îşi ţineau nava de explorare. Câteva persoane din echipaj trebăluiau în jurul ei. Zamolxe nu le-a dat nicio atenţie. S-a oprit în faţa unui panou de comandă, a manevrat câteva comenzi, apoi s-a întors către noi, arătându-ne imensa cupolă de deasupra. Aceasta luneca lin, dezvăluind Cerul liber, curat, de iunie. Ne-a făcut semn

să-l urmăm, pe o scară spiralată. În scurt timp, eram pe creasta Muntelui Sacru. Deasupra noastră strălucea Soarele tânăr şi aprins, de vară. Zamolxe s-a aşezat pe un colţ de stâncă şi ne-a invitat să luăm loc în jurul său. Ne-am aşezat în aceeaşi formaţie.

— Vă voi dezvălui secretul din Muntele Retezat, secret care a influenţat viaţa multor pământeni. Înainte de aceasta, vă rog să-mi răspundeţi la o întrebare: Ce *s-ar întâmpla cu viaţa omenească dacă Soarele ar înceta să lumineze*?

A răspuns Cremene:

— Toată omenirea ar pieri, indiferent de rasă, naţiune, religie, nume personal sau totem astral invocat. *Stelele sunt prea departe să furnizeze lumina şi căldura necesară vieţii*.

— Aşa este. Orice urmă de viaţă ar dispărea de pe această planetă. Acest adevăr trebuie înţeles de persoanele aflate în confruntare de toteme astrale: *Soarele asigură viaţa tuturor oamenilor pământeni*. Misticii, însă, se bat între ei pentru a stabili cine domină Soarele, care constelaţie influenţează viaţa oamenilor prin Soare sau prin Pământ.

— Acestea sunt simple închipuiri, fără corespondent în viaţa reală! Soarele nu e dominat de alte stele, ci îşi efectuează programul de evoluţie universală, conform unor legi necunoscute de omenire.

Izbucnisem fără să-mi dau seama. Mă supărase foarte tare dezbinarea mistică, bazată de diferenţa de denumiri astrale. Avea vreo importanţă faptul că Soarele se numea Soare, sole, sun, solnţe, Sonne? Mecanismul de gândire primitivă, mistică, tindea să facă această deosebire, prin încercarea de eliminare a sinonimelor. Avea vreo importanţă faptul că undele electromagnetice emise de Soare se numeau lumină, light, Licht sau cum se mai numeau în alte limbi pământene? Efectele lor erau aceleaşi pentru toţi oamenii Pământului: le asigurau viaţa. Şi le-o va asigura în continuare, timp de miliarde de ani. Zamolxe continua explicaţiile:

— Minţile reduse ale misticilor au încercat să supună până şi Soarele unor convenţii semantice inventate de ei. De exemplu, cuvântul lumină trimitea la toteme astrale de tip Leu, Etamin, Alderamin, Mintaka, respectiv, la constelaţiile Leul, Dragonul, Cefeu şi Orion. Pe o astfel de „treime" astrală, Etamin, Alderamin şi Mintaka, legată de constelaţia zodiacală Leul, s-a format cultele asiatice care folosesc particula *amin* în rugăciuni. Pe această formulă s-au bazat cei care îşi spuneau fiii lumini. După cum vedeţi, nu erau fiii luminii spirituale, ci simpli manipulaţi, printr-o formulă astrală mistică, încifrată de vechii zodieri. Zeul Eli, căruia se închina Iisus Cristos, nu reprezenta altceva decât anagrama cuvântului lei şi a zeului el – iota, adică a literei i, cu valoare cifrică zece. Eli a derivat din separarea forţată a vechilor zei ibrici, Homeli (Elohim, Homiel) în două părţi – horn şi eli. Unele neamuri europene l-au numit pe mântuitor Jesus sau Jesu, practicând aceeaşi operaţie: Sus zece i s-au Sus zece j. Cu alte cuvinte, i s-au ar fi reprezentat al zecelea Cer, resgectiv, zenitul. Voi ştiţi, însă, că Universul nu e format din ceruri suprapuse, cum gândeau misticii, ci e un continuu infinit, nesupus convenţiilor omeneşti. Cer, Univers şi Cosmos sunt sinonime.

— Înseamnă că primitivii mistici creau zei funcţie de literele i şi j, cărora le adăugau diferite toteme astrale sau particule „sacre"?

— Exact. Eli a derivat din numele zeului ibrit el şi litera i, Jiří a derivat de la litera şi i, echivalate de creştini, cărora li s-a adăugat particulari care, în ibrit, înseamnă peşte. Vechii evrei se considerau oameni-peşti, oamenii care vor domina epoca peştilor. Din această cauză au renunţat la zeul Hom, păstrând numai pe Eli-Eri. După cum se vede, n-au prea dominat „epoca peştilor", căci Omul e mai puternic decât orice animal. Funcţie de literele i s-au puse în faţa denumirilor constelaţiilor zodiacale, s-au născut tot soiul de zei semantici, cum ar fi lei, tauri, raci etc.

— Zamolxe, ne-ai promis că vei dezvălui secretul din

Muntele Retezat.

— Vi-l dezvălui. La rădăcina cuvintelor vrăjite, care au con fuzionat lumea, se află racul, plasat de mistici în iulie-august. Formula rac-leu, specifică lunii iulie, destramă secretul lui Jules Verne. În numele apei care curge din Retezat, Jiu, se adunaseră cele două iote „sacre” şi i, precum şi litera u. Dominat de magia semantică, Jules Verne şi-a simţit completarea totemului inanimat, litric, în momentul în care a citit cuvântul Jiu: a devenit un fel de Jesu sau Iisus, prognozând, sub influenţa raculuI, distrugerea Omului. Nu ştia, săracul de Jules Verne, că Omul inventase toate cuvintele şi semnele. Aţi înţeles că, în Retezat, locuia şi locuieşte Omul care cunoaşte cele trei tipuri de zodiace şi horoscoape, precum şi majoritatea alfabetelor „sacre”. De acolo, de pe culmea retezată în scop de a asigura aterizarea uşoară a navelor extraterestre, Oamenii au studiat cu interes isprăvile misticilor din alte grupări astrale.

— Şi ce-au constatat?

— Unele popoare au fost mai mult influenţate de mistica iotei, impusă de exploratorii din Câinele Mare, al cărui mecanism mistico-semantic l-aţi distrus voi. De exemplu, anglo-saxonii şi-au botezat zeii cu denumiri din Câinele Mare (dog-god) iar valoarea supremă, viaţa, cu life sau laif, cuvânt în care descoperiţi prima literă din alfabetul „câinesc”, alef, eli (zeul iota), if (3 acă în engleză), iii (dacă, în rusă), fila (fiu, în latină, împlinit, în engleză), faeli, adică, om din soiul i. În limba engleză, i se scrie I şi înseamnă eu. În franceză, apare cea de-a doua formă J, iar în italiană, cea de-a treia, io. Veneţienii au avut şi ei o funcţie „câinească”, doge.

— Asta înseamnă că majoritatea popoarelor europene s-au închinat la iota.

— Cu mici excepţii. De exemplu, ruşii au folosit ambele forme ale iotei, şi i, pentru a desemna valoarea supremă, viaţa, prin cuvântul jizni, în care recunoaşteţi formula j-zenit şi i-zenit, prescurtată în verbul jiti (a trăi). Mai direct spus, ruşii au definit viaţa prin plasarea iotei

sau jodei în zenit, considerând că viaţa este produsul literei j, cu valoare cifrică 10. Prin echivalare forţată dintre cifre şi litere, cifra 10 se citea în oglindă, ca litere, sub forma omo, astfel că rezulta tipul de oameni iomo şi jomo, cu trimitere la planeta Jupiter (Joe), a cincea planetă de la Soare şi la cuvântul pater (tată) sau Piter (Petru, Petre). Aţi înţeles cum stătea înşelătoria cu a cincea rasă, jupiteriană, dominată de Petru? Aţi înţeles de ce ibri şi-au luat şi denumirea jew (ju)? în realitate, planetele n-au produs niciodată zei sau oameni. Extratereştrii v-au adus pe această planetă, să formaţi o-nouă populaţie, prin încrucişarea dintre rasele primordiale. În zenitul sferei cereşti nu' mai domină iota, ci viaţa omenească complexă, imposibil de închis în tiparul litrico-cifric.

— Zamolxe, cum se face că formula a produs efecte, atât de clare în cazul lui Jules Verne, jupiterian şi el?

Zamolxe a zâmbit:

— Doar nu credeţi că a produs efecte prin simpla enunţare a formulei?! Minţile omeneşti îmbâcsite cu formulele mistice şi zodiacale i-au furnizat formulei informaţii şi energie. Primitivii se rugau la jus, ius, Iisus, eli, trimiţând energia lor psihică şi informaţiile lor către inconştientul lui Jules Verne. Orice psiholog inteligent vă poate explica acest mecanism, deja cunoscut de dictatori. Aţi înţelesde ce dictatorii îşi pun supuşii să le divinizeze numele şi imaginile fotografiate sau filmate? Pentru a hrăni inconştientul lor cu energie şi informaţie, prin mecanismul iodei şi al imaginii. De acum încolo, fiecare va arăta ce poate pe cont propriu, individual, nu prin furtul energiei şi informaţiilor de la alte persoane, mai puţin cunoscătoare.

Creierul meu frământa gânduri şi informaţii. O ipoteză uluitoare se năştea în mintea mea. Am expus-o direct:

— Zamolxe, înseamnă că, prin acest mecanism, s-au influenţat şi marile rase asiatice, cum ar fi chinezii. De exemplu, ascensiunea lui Jiang Zemin se poate explica foarte bine prin mecanismul iotei (j şi îl, al zeului an-g (g

de la gimel), al zenitului (zen) şi al stelelor cu particulele emin sau min, invocate de creştini prin formula amin (Etamin, Alderamin, Mintaka).

— Da, aceasta este explicaţia corectă. Mecanismul iotei şi sferei mistice a funcţionat sute de ani, cunoscut fiind de un număr redus de iniţiaţi, care formau numele celor aleşi de ei pentru a deveni „zei astrali”. Desigur, întâmplător, se năşteau copii care purtau totemele iotei, cifrei sau astrelor în numele lor, fără a şti ce puteri căpătau prin aceasta.

— Zamolxe, viaţa omenească şi Omul nu apar în sfera mistică şi în magia iotei-cifrei!

— E şi normal. Omul a cunoscut mecanismul respectiv şi l-a evitat. Latinii, însă, denumeau valoarea supremă prin vita, anagrama ultimei litere din alfabetul „sacru”, tav şi a iotei i. Vatican înseamnă vitacani, adică viaţă de câine. Asta înseamnă că anglo-saxonii şi latinii aveau cele două capete ale alfabetului, alef (life, laif) şi tav (vita) unite în punctul comun i, j, iota sau joda, cu valoare cifrică 10.

Prin minte mi-a fulgerat o idee:

— Zamolxe, de ce ai spus că la rădăcina cuvintele vrăjite se află racul sau cancerul?

— Pentru că a patra particulă min apărea în steaua Tegmine din Rac (Cancer). Prin aceasta, mistici adoratori ai totemelor Dragonului (Etamin), Cefeu (Alderamin), Orion (Mintaka) şi Rac (Tegmine) încercau să se agaţe de o constelaţie omenească, Gemenii. Omul le-a arătat că nu au nicio şansă, prin cuvântul mineral, care desemna cele patru stele enumerate, plus iniţialele constelaţiilor rac şi leu. Spiritul mineral, inanimat, ca şi semnele nu pot domina viaţa omenească. Asta trebuie să înţelegeţi. *Să învăţaţi oamenii să nu mai adore şi să nu mai invoce toteme inanimate, astrale sau litrico-cifrice, nici vegetalo-animalice*! *Să-i învăţaţi să divinizeze viaţa omenească şi Omul*! *Dacă vor să adore corpuri cereşti, să adore Soarele vieţii omeneşti şi Pământul, planeta vieţii omeneşti*!

Încet şi sigur, Zamolxe descâlcea complicata poveste

astrală în care se zbătuse omenirea. Înţelegeam din ce în ce mai mult mişelia misticilor. Alfabetul lor fusese creat artificial, după inventarea spontană a limbilor omeneşti. Prin acest alfabet capcană, ibrii urmăriseră să închidă în semne inanimate viaţa europenilor anglo-saxoni şi latini, s-o domine după bunul plac. Misticii ibri meritau pedeapsa vieţii, pedeapsă pe care le-o anunţase Zamolxe. Exploratorul din Zegetina continuă:

— Când am descoperit că magii ibri tindeau să impună sistemul lor de manipulare tuturor pământenilor, prin implimentarea lui în creierele liderilor naţionali, am fost nevoiţi să intervenim. Ineficienta activităţii multor lideri se explică prin faptul că, în loc să folosească criterii ştiinţifice de selecţionare şi promovare a persoanelor în diferite funcţii, folosesc criteriile mistice. *Decăderea accentuată a României a fost produsă prin astfel de metode, în care creaţia superioară de pe această planetă, oamenii, sunt trataţi ca nişte obiecte necuvântătoare, desemnate printr-un număr redus de date formale*. Rareori s-au luat în considerare competenţa şi alte însuşiri de personalitate, pe care psihologii le-ar putea evidenţia. Sentimentele omeneşti, total diferite de cele animale, erau din ce în ce mai pervertite. Direcţia acţiunii mistice era clară: animalizarea oamenilor, întoarcerea acestora în robia vegetalo-animalică şi inanimată.

— Zamolxe, până şi cei care au gândit sistemul suferă. Ce-i determină să continue aplicarea lui?

— În primul rând, teama de necunoscutul viitor, reprezentat de voi. În al doilea rând, teama de ordinea extraterestră, care le-ar răpi privilegiile. În fine, unii reprezentanţi ai „noii ordini”, la fel ca şi cei ai „vechii ordini”, au fost mânaţi de obsesia puterii fără limită şi a nemuririi. Nici unii nu şi-au pus problema care este ordinea adevărată, ordinea vieţii omeneşti sănătoase, ca parte a ordinii vieţii universale. În loc să studieze viaţa omenească, să-i afle legile şi să le respecte, ei au încercat să inventeze alte legi. Asta să spuneţi oamenilor: *Ştiinţele vieţii omeneşti vă arată ce înseamnă viaţă normală. Magia*

şi misticismul înseamnă abateri de la ea.

— Ce rol au jucat ruşii în această mascaradă planetară? Din câte se observă, unii lideri de-ai lor au fost selecţionaţi după aceleaşi criterii.

— Ruşii au avut preocupări mistice încă din perioada precomunistă. V-am arătat influenţele stelelor din sfera mistică şi a formulelor litrico-cifrice din alfabetul „sacru" asupra formării limbii ruse. Aceasta, însă, nu e totul. Dacă prima grupare de mistici tindeau să impună particula min, din cele patru stele amintite, ruşii tindeau să impună particula mir (pace şi lume, în limba rusă), prin stelele Mira din Cetus-Balena, Mârzan din Câinele Mare, Mirfak din Perseu, Mirach din Andromeda şi Mizar din Ursa Mare, precum şi prin cuvinte „sacre" cum ar fi sfântul mir, mire, mireasă. Omul le-a dejucat planurile ambelor tabere, unindu-le particulele „sacre" în cuvântul miner. Prin aceasta, am vrut să arătăm celor care încercau să se cocoaţe în Cer, să domine Universul, că locul lor e sub pământ, în întuneric. Acolo, pot săpa cât doresc, pot încifra treimi, pătrimi şi alte asemenea particule sacre. *Odată cu distrugerea ultimelor misticisme, cruciade împotriva României şi Românilor a încetat. Omul i-a pus capăt. Să ţineţi minte acest adevăr: oricâte particule mistice ar intercala rebelii printre cuvintele folosite de oameni, efectul lor este neglijabil. Voinţa şi conştiinţa omenească le-a învins şi le va învinge mereu. Orice este inventat de un creier de om poate fi dezlegat de alt creier de om*. Cu atât mai mult puteţi dezlega misterele create de minţi primitive, deoarece aveţi creiere de oameni moderni, superiori.

— Ce se va întâmpla în continuare, Zamolxe?

— *De la un capăt la altul al lumii, oamenii vor învăţa să rostească cu simpatie şi respect cuvintele Om şi Viaţă*. Prin ele, oamenii vor ajunge să înţeleagă că Cerul, Universul sau Cosmosul este deschis în toate direcţiile. Că nu există mai multe ceruri, locuite de fiinţe fantastice, zei sau demoni. Această capcană primitivă, introdusă de mistici în creierele omeneşti, trebuie să dispară de îndată!

— Am bănuit noi că ni s-au introdus în creiere anumite limitări, pentru a nu cunoaşte toate realităţile universale şi a crede în modelul imaginat de rebelii mistici.

— *Nimeni nu poate înrobi creierul unui Om întreg*! Limitele simbolice sau imagologice pot fi şi au fost penetrate. Oamenii vor gândi din ce în ce mai liber şi mai realist, găsind soluţii pentru rezolvarea problemelor vieţii. *Cu aceasta*, *războiul stelelor a luat sfârşit*. *A fost câştigat de singura stea care ne oferă viaţă*, *Soarele*. Dintr-un punct de vedere, strămoşii acestui popor avea dreptate: Soarele este tatăl întregii omeniri iar Terra, mama. Fără Soare şi Pământ, viaţa omenească n-ar fi posibilă. Nu trebuie să fii savant pentru a înţelege acest adevăr negat de misticii adoratori ai totemelor astrale şi altor obiecte inanimate.

Cu aceasta, Zamolxe şi-a încheiat expunerea şi ne-a invitat să ne întoarcem în centrală. Am coborât pe scara spiralată, către hangarul de păstrare a navelor extraterestre. M-am oprit lângă aeronava cu care fusesem pe Lună şi am întrebat:

— Zamolxe, cam în cât timp vor putea pământenii să făurească aşa ceva?

— Varain, unii pământeni, cum ar fi ruşii, americanii şi chinezii au construit nave de această formă dar cu performanţe inferioare. Fiecare parte păstrează secretul descoperirilor, folosindu-l numai în acţiuni de spionaj sau de manipulare planetară. Noi însă le cunoaştem bazele ascunse sub pământ şi ne amuzăm de visul lor secret de a ne înfrunta.

— Într-o eventuală confruntare, nu au sorţi de izbândă?

— *Nu*, *Varain*! *Vor trece sute de ani până ce omenirea pământeană va ajunge la un nivel asemănător celui atins de noi*. *Şi asta*, *numai cu ajutorul nostru*.

— Atât de mult?

— Atât de mult, Varain. Nu ştiţi ce eforturi au făcut specialiştii noştri în comunicare pentru a ne informa cu datele necesare intrării în contact cu oamenii. Vă rog să nu

vă simţiţi jigniţi, dar am învăţat să fim primitivi, să ne coborâm la nivelul vostru de gândire şi înţelegere, pentru a putea comunica. De la acest nivel, vă vom ridica treptat, vă vom învăţa limba noastră, a exploratorilor astrali, vă vom oferi cunoştinţele noastre ştiinţifice, pe măsură ce creierele voastre vor fi capabile să le înţeleagă.

— Zamolxe, vrând-nevrând, ne-aţi învăţat şi vechiul limbaj „astral", folosit de mistici pentru a supune omenirea. De ce aţi făcut-o?

— *V-am curăţat creierele de informaţiile inconştiente, care vă robeau inanimatului sau viului vegetalo-animalic*. Am determinat informaţiile din adâncurile creierului să iasă către conştient, să fie „citite" şi înţelese de voi, astfel încât să vă *dezrobiţi*. *Conştientizarea este o operaţie psihologică prin care se poate curăţa zestrea ancestrală*. *Vom aplica-o la nivelul întregii omeniri, deoarece succesul vostru ne-a convins că nu e periculoasă*".

Am atins cu mâna corpul navei extraterestre. Îmi aminteam de cumplita încercare din Lună, când înfrânsesem calculatorul selenar. Începeam să înţeleg ce ar fi urmat dacă nu l-am fi învins şi n-am fi impus programul evolutiv ascendent.

— Zamolxe, dacă nu reprogramam calculatorul din Lună, omenirea ar fi fost secerată pe capete, indiferent de rasă, religie, origine primară.

— Exact. După faza evolutivă, urma faze involutivă, de restrângere a omenirii către un număr redus de indivizi, slab pregătiţi cultural, incapabili să înţeleagă ce se întâmpla cu ei. Desigur, aceştia ar fi fost dominaţi de „zeii" care cunoşteau mecanismul semantic şi al sferei mistice.

— Mecanismul era reglat să elimine diversitatea umană, nu-i aşa? Să atingă dezideratul unor religii, de tip „o singură turmă, cu un singur păstor"?

— Da, mecanismul selenar era reglat să elimine deosebirile lingvistice într-un timp scurt şi în mod radical, prin eliminarea fizică a exemplarelor umane care nu se adaptau limbajului – artificial, creat pentru următorul ciclu de evoluţie. Era îndreptat în special împotriva rasei albe,

europene, creatoarea civilizaţiei logice şi pragmatice, descendentă din OM. Dacă n-am fi intervenit, progresul ştiinţific şi tehnic al omeniri ar fi fost frânat treptat, până la oprire şi căderea în primitivism. Semne clare ale acestei tendinţe pot fi văzute pe întreaga planetă.

— Mai putem merge odată acolo, pe Lună, să studiez cu ochii limpezi şi cu creierul curăţat de informaţii false aparatul lăsat de civilizaţia stinsă?

— Putem, cum să nu! E preferabil, însă, să plecăm pe timp de noapte, să nu atragem atenţia prea multor pământeni. Şi aşa sunt speriaţi de zvonurile privind omuleţii verzi din Marte.

— De unde le-o fi venit această idee?

Zamolxe ne-a făcut semn să continuăm călătoria, răspunzându-mi din mers:

— De la o formulă de război imagologic experimentată de americani pe proprii cetăţeni. Specialiştii americani au imaginat omuleţi verzi, i-au desenat şi lansat către creiereje compatrioţilor prin procedeele filmului de desene animate. În concret, au folosit telepaţi care vizionau filmele şi radiau imaginile către cetăţenii receptori. Astaexplică imaginile caricaturizate văzute de unii americani. În realitate, extratereştrii veniţi în explorare pe Pământ sunt din acelaşi tip cu voi, oamenii albi. E o problemă de strategie. Dacă am.fi fost foarte diferiţi, oamenii s-ar fi speriat de noi şi ar fi evitat contactul ori l-ar fi îngreunat.

Când am ajuns în centrală, Zamolxe a pornit aparatul de sondare a lumilor galactice şi ne-a lăsat să studiem pe îndelete viaţa altor cetăţeni ai Universului. Am petrecut câteva ore foarte agreabile, satisfăcându-mi curiozitatea de om. O mare greutate s-a desprins de pe inima mea: nu eram singuri în Univers, nu eram pândiţi de extratereştri cu intenţii ostile. Cerul nu ascundea zei cruzi, răzbunători şi nedrepţi, aşa cum imaginaseră misticii primitivi.

*

* * *

La prânz ne-am odihnit în camera în care începusem.

ucenicia de octogonar. Multe se întâmplaseră din acea zi de toamnă, în care Bătrânul mă adusese la învăţătura părintelui Demian. Cel mai important îl constituia dispariţia Octogonului. Unitatea de simulare şi atragere a adversarilor mistici nu-şi mai avea rostul. Viaţa omenească învinsese magia simbolică a semenelor inanimate. Încet şi sigur, sub privirile neputincioase ale inamicilor, devenisem o unitate de exploratori şi civilizatori astrali, conduşi direct de către extratereştri. În faţa noastră se afla o sarcină grea: înarmarea cetăţenilor planetei cu adevăratele legi de organizare şi funcţionare a vieţii omeneşti. Din această cauză, ne ţinea Zamolxe atât de mult timp alături de dânsul. Voia să fie sigur că înţelegeam bine situaţia, voia să evite orice greşeală care ar fi afectat viaţa pământenilor.

După-amiază, Zamolxe ne-a invitat din nou să-l urmăm. Am pornit pe direcţia camerei în care fusese marea stea, însă am depăşit-o şi am coborât pe o scară spiralată. Vizitasem acel loc cu altă ocazie. Era o încăpere de mari dimensiuni de formă circulară, cu tavanul boltit. Semăna întrucâtva cu un planetariu. Pe timpul precedentei vizite, constatasem că era plină cu aparate, unele despachetate, altele, ambalate. Vechii exploratori astrali o părăsiseră în grabă, din cauze necunoscute mie. Când am ajuns în ea, am scăpat o exclamaţie de uimire. În centrul camerei, pe un piedestal de marmură neagră, trona un imens creier omenesc, asemănător celui văzut pe Lună. Zamolxe mi-a simţit starea de spirit şi a început să explice:

— Invenţia astralilor reptiloizi de pe Lună ne-a dat o idee: să curăţăm creierele oamenilor prin simpatie, cu ajutorul unui creier confecţionat după model uman. În primul rând, cu acest creier, trebuie să ştergem cât mai rapid cu putinţă programul de invazie a rasei galbene asupra Europei. Programul de invazie a fost implimentat în creierele pământenilor chiar de cei care se tem de el: ibrii. Fără voia lor, manipulaţi de mecanismul iodei, au pregătit terenul pentru trezirea Dragonului. Vă daţi seama unde e pericolul?

Ştiam şi nu am ezitat să răspund:

— Da, Zamolxe! Prin folosirea particulei amin, introdusă prin religia iudeo-grecească, fiecare creştin invocă steaua Etamin din Dragonul şi celelalte stele pe care-şi bazează „dragonii" puterea. Dragonul galben s-a trezit şi l-a scos la iveală pe Jiang Zemin. Toate particulele sacre ale religiei creştine îl susţin: amin, j, i, an, zen. Asta înseamnă că trezirea lui s-a făcut sub influenţa zodiacului inanimat care funcţiona în Retezat şi a invocărilor creştine.

— Aşa s-a întâmplat. Acum, exact ca în poveştile româneşti, Făt-Frumos trebuie să învingă zmeul, zmeini, a cărui za astrală este amin. De data asta, însă, trebuie să înfrângă şi monstrul acvatic Mirmir, reprezentat de slavii sălbăticiţi, adoratori ai totemelor astrale Mira, Mârzan, Mirfak, Mirach şi Mizar. Cum va proceda Făt-Frumosul modern în această situaţie? Nu uita că propria naţiune, sălbăticită prin religie, invocă cu disperare zmeii şi mir?

Spiritul de dreptate şi-a spus cuvântul:

— Zamolxe, românii nu sunt vinovaţi de invocare totemelor ruso-chineze! Ei au fost pregătiţi psihic pentru aceasta, secole de-a rândul. Prin mitul biblic, inspirat de zeul-câine, li s-a spus că vor fi invadaţi de rasa galbenă. E un exemplu tipic de pregătire psihologică pentru a accepta cu resemnare o ocupaţie decisă, chipurile, dumnezeiește. Magia neagră şi magia galbenă i-a inspirat pe ibri să prezică sfârşitul lor şi al rasei albe.

— Aceasta este realitatea de necontestat. Cum rezolvăm problema? Cum salvăm rasa albă, rasa oamenilor, din pericolul cotropirii de rasa neagră şi galbenă?

Am închis ochii. Scena din faţa ochilor se petrecuse cândva, cu circa 5.000 de ani în urmă. Krişna, marele civilizator al rasei albe, om din neamul OM, stătea nemişcat la umbra unui copac înalt. În jurul său, arcaşi cu feţe negre şi galbene, gata să-l săgeteze. Nepăsător de moarte, Krişna le grăia cu simplitate: *Eu nu sunt Dumnezeu, căci Dumnezeu e infinitul. Eu nu l-am înţeles în întregime.pe Dumnezeu, căci numai infinitul poate*

înţelege infinitul, numai Dumnezeu îl poate înţelege pe Dumnezeu. Mă voi întoarce, atunci când va fi timpul, şi voi elibera neamul Om din robia voastră.

Am deschis ochii lent şi l-am privit pe Zamolxe direct în faţă. În sufletul meu creştea Floarea de Foc a Soarelui nostru.

— Ştiu, Zamolxe, cum trebuie să înfrângem invadatorii min şi mir! Introducem informaţiile adevărate în «acest creier şi-l determinăm să radieze pe întreaga planetă. Toate persoanele din neamul OM se vor trezi la viaţă. Vor scutura lanţul robiei inanimate, min, şi vegetalo-animalice, mir, trezindu-se la viaţă de OM. Noi, oamenii, suntem primii colonizatori ai acestei planete. Suntem răspândiţi pe toate continentele lumii. Putem învinge! Ne putem ridica la poziţia de OM.

— Varain, procedeul sugerat de tine a fost pus în aplicare. În acest scop, am făurit acest creier. Ştii ce am descoperit pe timpul construirii lui?

— Nu.

— *Toţi cetăţenii planetei sunt oameni, construiţi după modelul OM cu sânge cald. Diferite grupări rasiale şi etnice au fost robite de magia minerală, vegetală sau animală, astfel că unitatea lumii omeneşti a fost sfărâmată. E timpul s-o refacem, în jurul omului complex, modern, înzestrat cu calităţi cu adevărat omeneşti. Noi patru vom face această faptă care va marca intrarea omenirii pământene în era Omului. Ne vom concentra foarte puternic, exact cum am procedat în expediţia de pe Lună şi vom transfera informaţiile omeneşti în circuitele creierului. Vom sparge totemele astrale contrare vieţii omeneşti superioare. Vă rog să vă ocupaţi locurile, în jurul creierului, în cele patru puncte cardinale*!

Ne-am aşezat în cerc, în jurul creierului. Zamolxe, cu spatele la nord, Cremene, către sud, Cernescu, către est iar eu, către vest. Modelul de creier omenesc pulsa ca şi când ar fi fost viu. Neîndoielnic, extratereştrii zegetini făcuseră o treabă foarte bună, perfectă, chiar. Zamolxe a ridicat mâinile şi a început să murmure. L-am imitat de

îndată:

— OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM!…

Simţeam cum din mine pleca energia şi informaţia direct în creier. Mă bucuram că ceilalţi oameni ai planetei nu vor mai suferi ritualul de transformare în Om pe care îl suferisem eu. Ei vor deveni oameni fără să ştie când şi cum.

— OM! OM! OM! OM! OM! OM!…

Auzeam distinct cum pârâia zaua min şi zaua mir, prin care românii fuseseră legaţi de inanimat şi vegetalo-animal. Cu un trosnet îngrozitor, zaua neagră-galbenă-verde, zaua şarpelui, a plesnit din încheieturi. Am dat să mă opresc, însă Zamolxe a poruncit calm:

— Încă nu, Varain! Continuaţi!

— OM! OM! OM! OM! OM! OM!…

— Încă, încă! murmură Zamolxe.

Pârâiau încă trei zale. Am înţeles că reprezentau legăturile iotei, 10 n, 10 i şi 10 j. M-am concentrat cu putere asupra imaginii care începuse să se formeze în creierul meu: *OMUL din infinit, care ne făcuse oameni şi ne trimisese* pe Pământ pentru a elibera omenirea din zalele inanimate, vegetale şi animalice.

— OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM! … OM! OM! OM! OM! OM!…

Întreaga omenire se zguduia fără să ştie din ce cauză. Lanţul robiei inanimato-vegetalo-animalice crăpa încet şi sigur. Îi simţeam tăria dar nu mă mai interesa. Puteam să mor în această operaţiune. În urma mea, omenirea ar fi fost liberă. Complet liberă.

— OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM!…

A

Un pocnet, urmat de încă două, ne-au dat de veste că zalele iotei, 10-j, 10-i, 10-n, fuseseră sfărâmate. Am încercat să mă relaxez, în mod instinctiv.

— Încă nu, Varain! a ordonat solul Zegetinei. Continuă!

— OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM!…

Creierul din faţa mea pulsa plin de viaţă. Transmite

oamenilor informaţiile exacte, necesare dezrobirii. Înţelegeam din ce în ce mai bine ce alte legături magice, transmite prin inanimat ori prin viul animalo-vegetal, trebuiau distruse.

— OM! OM! OM!…

— Zang!

Acesta a fost sunetul scos de plesnirea zalei inanimate cu acelaşi nume. Dacă ar fi ştiut oamenii pământului cum le fusese exploatată credinţa lor în angeli-îngeri! Nu ştiau dar aflau în mod inconştient, prin radiaţia creierului făurit de zegetini. Creierul pulsa plin de viaţă omenească. Pe întreaga suprafaţă a Pământului, oamenii se smulgeau din legăturile magice străvechi, revenind la viaţa omenească inteligentă. Mă simţeam epuizat, însă continuam să rostesc împreună cu Zamolxe şi cei doi camarazi:

— OM! OM! OM! OM! OM!…

— Trosc!

— A crăpat zaua cana, zaua câinilor, a anunţat Zamolxe. Aţi scăpat de robia catolică. Şi voi, şi cei care erau îndoctrinaţi cu ea.

zamolxe omul

Tensiunea creştea din ce în ce mai mult. Observam efortul pe feţele celorlalţi parteneri de acţiune. Rezistenţa pe care o întâmpinam era foarte mare. Creierele pământenilor erau conectate, fără ştirea lor, la câteva sute de toteme astrale, de nume de stele şi constelaţii. O reţea invizibilă de nume stelare se insinuase prin magie în creierele omeneşti şi le ghida viaţa după mecanismul de manipulare imaginat de rebelii mistici.

— Încă, încă, încă… şoptea Zamolxe. OM! OM! OM! OM!… Soare, Soare, Soare… Una câte una, plesneau zalele stelelor, aştrilor, starurilor fabricate şi botezate de misticii astrali.

— S-a spart zaua triplă a Vegăi din constelaţia Lyra, ne-a anunţat Zamolxe. Nu mai există zvezda, ruşii şi-au găsit un loc sub Soare. Cu aceasta, s-a spart zaua triplă a banilor, în toate limbile cunoscute pe acest Pământ.

Oamenii nu vor mai fi dominaţi de bani şi bănci, nu vor mai idolatriza banii, money, denghi, geld. Nici în formă de bancnote, nici sub formă de metale preţioase.

Am rezistat mai mult de o oră. Rând pe rând, reţeaua astrală a numelor de stele şi planete se destrăma, crăpa sub influenţa focului Soarelui şi al vieţii. Odată cu ea, plesneau zalele vorbelor inventate de mistici pentru a închide omenirea într-o falsă istorie: elohim, haw-wah, hadam, ham, shem, yahwe, noah, eli, iota, j, i… Odată cu aceasta, cădeau persoanele a căror soartă fusese „fabricată” prin mijloacele magiei semantice. Se ridica Omul, Omul complex, plin de calităţi omeneşti, liber de orice za mistică sau astrală. Omul dintre Pământ şi Soare.

— Suficient pentru astăzi! a spus Zamolxe. Trebuie să vă mai explic câteva reguli de viaţă omenească normală.

Ne-am relaxat şi ne-am apropiat de dânsul. Zamolxe a început explicaţia a ceea ce fusese destin, soartă, karma, sudiba, fate:

— Până în prezent, viaţa omului a fost dominată în special de informaţiile din inconştient, prin care, cică, vorbeau zeii făurari ai destinului. Psihologii moderni au stabilit despre ce era vorba.

— Influenţa viului şi al inanimatului pământean?

— Nu numai. Niciun calculator nu poate acumula atâtea informaţii câte acumulează creierul o pienesc. În partea sa inconştientă sau subconştientă se adunau următoarele categorii de informaţii: programul de specie omenească, programul de familie rasială şi individuală, programul individual de evoluţie, toate fiind înscrise în gene. Acest program stabilea, în linii mari, drumul în viaţă al fiecărui individ. În linii mari, căci programul era influenţat de o multitudine de factori interni şi externi, pe care nu e greu să-i identificaţi. Poţi, Varain?

Am cugetat câteva clipe. Discuţiile cu Cernescu, marele amator de psihologie umană mă ajutau să dau un răspuns cât de cât corect. Am răspuns:

— Programul brut era influenţat de următorii factori: educaţia şi instruirea familială şi socială, sugestiile

invizibile primite din mediul de viaţă în mod întâmplător, influenţele insesizabile ale inanimatului şi viului planetar. Acestea puteau fi pozitive sau negative, însă mecanismul lor intim nu putea fi controlat de om. *Din această cauză, am pus accent pe conştient şi voinţă. Oamenii sunt răspunzători în limita faptelor săvârşite conştient şi cu voinţă, fapt pentru care trebuie să se străduiască să-şi întărească conştientul şi voinţa.*

— Ce faceţi cu „terenul zeilor”, inconştientul şi subconştientul? Nu aveţi nicio putere asupra lui? Cernescule?

Cernescu a răspuns prompt:

— Am studiat această problemă, Zamolxe. Am dezvelit-o de aura de supranatural, cel puţin parţial. Putem interveni pe „terenul zeilor” încă din primii ani de viaţă ai copilului, influenţând programul de evoluţie în viaţă a acestora, prin sugestii pozitive concrete. Ceea ce introducem în adâncul creierului unui copil, în primii ani de viaţă, nu poate şters de evenimente întâmplătoare* ci numai de sugestii hipnotice foarte puternice, ceea ce se întâmplă foarte rar, De exemplu, dacă din momentul în care copilul începe să vorbească, îi repetăm zilnic o formulă de tipul: *Eşti om complex, sănătos, plin de viaţă şi energie, cu o voinţă puternică şi o conştiinţă extraordinară, calm, stăpân pe tine însuţi, cumpătat, capabil să înfrângi orice ispită şi să acţionezi exclusiv în favoarea vieţii sănătoase*, aceasta îşi va face efect, deşi copilul n-o înţelege încă. Efectul se va produce în timpul vieţii.

— Numai în această direcţie putem limita „terenul zeilor”?

— Nu, aceasta ar fi prea puţin. Copilul poate fi condiţionat pozitiv prin câteva sute de propoziţii simple, cuprinzând îndemnuri sau interdicţii concrete. Aceasta a fost greşeala religiei, din copilăria umanităţii: a folosit numai interdicţii, fără îndemnuri pozitive.

— Poţi exemplifica?

— *Sigur*! *Să nu furi*! *este o interdicţie bună, însă*

trebuie completată cu un îndemn Munceşte stăruitor pentru a obţine ce doreşti! *Să nu ucizi* (*omori*)! *este o interdicţie foarte bună dar insuficientă pentru omul modern*. *Ea trebuie completată cu un îndemn pozitiv*, *de tipul – Viaţa e valoarea supremă pe această planetă*, *fapt pentru care trebuie s-o aperi în toate ocaziile*, *fără excepţie*!

Zamolxe zâmbea mulţumit de rezultatele şcolii sale de vindecare a spiritului omenesc prin cunoaştere conştientă. Şi-a exteriorizat mulţumirea:

— De ce – nu sau zece – nu, cele zece interdicţii religioase înscrise în numele preotului geto-dac Deceneu, au fost depăşite de viaţa modernă. Pentru un primitiv, cele zece porunci negative (interdicţii) erau suficiente şi impuse prin religie. Viaţa modernă a depăşit însă stadiul primitiv, astfel că cere mai multe mii de interdicţii, înscrise în legi şi alte acte normative. Din păcate, juriştii n-au înţeles că interdicţiile trebuie însoţite de sfaturi mobilizatoare, de îndemnuri pozitive şi explicate. Psihologii trebuie să continue ceea ce a început religia. Ei trebuie să stabilească câteva sute de interdicţii moderne şi câteva sute de îndemnuri moderne, prin care să condiţioneze inconştientul uman încă din primii ani de viaţă. De exemplu, o interdicţie modernă de tipul *să nu falsifici informaţii în mod voit* şi cu *intenţii rele*! trebuie însoţită de un îndemn de tipul *în orice ocazie*, *să foloseşti informaţii adevărate*, *căci ele îţi fac viaţa mai uşoară*, *îţi asigură sănătate şi respect din partea persoanelor cu care te afli în relaţii*!

În continuare, am discutat câteva zeci de minute despre modul în care trebuie să programăm creierul din faţa noastră în scop de a influenţa pozitiv creierele oamenilor. Concluzia la care am ajuns priveşte fiecare cetăţean al planetei în parte: *Fiecare om al Pământului e obligat să înveţe programaiea pozitivă a creierului*, *să o aplice asupra creierului propriu şi asupra creierelor altor persoane*, *să se abţină de la sugestii negative îndreptate împotriva creierului său sau a altor creiere*. Radiaţia

pozitivă a marelui creier făcut de zegetini nu era suficientă pentru a determina un salt în evoluţia omului. Se impuneau eforturi mari din partea tuturor persoanelor conştiente, în scop de a influenţa pozitiv întreaga umanitate. După aceasta, am început dezbaterea celei mai grele părţi a lecţiei, formulate de Zamolxe astfel:

— Creierul omenesc este influenţat în mod insesizabil, prin sugestii întâmplătoare, din mediul înconjurător, cum ar fi: evenimentele văzute sau auzite şi sentimentele născute de acestea; sentimentele declanşate de alte persoane ori de factori din viul sau neviul planetar; idei şi formule verbale din cărţile citite, din filmele văzute, din discuţiile purtate cu alte persoane. Aceste sugestii întâmplătoare se imprimă în creier şi determină atitudini pozitive sau negative faţă de alte persoane, de propria persoană, de elementele viului şi neviului planetar. Funcţie de aceste atitudini, oamenii acţionează într-un mod sau altul, obţinând o viaţă mai bună sau mai rea. Cum procedăm pentru a elimina efectul nociv al întâmplărilor imprimate în creierul nostru?

N-a răspuns nimeni. Întâmplările despre care vorbea Zamolxe erau foarte multe, imposibil de controlat conştient, imposibil de inventariat la un moment dat din viaţa unui om. Ele îi determinau într-o anumită măsură soarta.

— Nimeni nu poate controla milioanele de întâmplări ale vieţii unui om, am apreciat eu, pe baza raţionamentului anterior.

Zamolxe m-a atenţionat că m-am grăbit să răspund înainte de a gândi suficient, apoi a explicat şi acest mister:

— Într-adevăr, nu putem controla totalitatea întâmplărilor din viaţa noastră. O mare parte din ele, însă, pot fi prognozate sau anticipate prin gândire matură, aşa cum am stabilit în discuţia anterioară. În plus, oamenii viitorului vor primi de la noi un mare dar: capacitatea de a conştientiza impulsurile venite din viitor, sub formă de premoniţii. Varain, cum simţi tu că urmează să se întâmple ceva neplăcut, că te paşte un pericol?

Nu m-am grăbit. Am analizat sutele de cazuri în care simţisem şi. conştientizasem pericolul, apoi am răspuns:

— În faza iniţială, simt un disconfort sau, dacă pericolul e mare, o stare de uşoară panică. Când mi se întâmplă aşa ceva, invoc OMUL şi aştept să mi se clarifice informaţiile. În faza următoare, văd cu ochii minţii scenele din viitor sau din spaţiu, din care izvorăşte pericolul. Cu acesta, elementele problemei sunt cunoscute. Analizez calm cum trebuie să procedez pentru a evita pericolul şi acţionez logic. În cele mai multe cazuri, evit pericolul înainte de a mă cuprinde.

— Exact acesta este procedeul pe care îl vom dezvolta în creierul fiecărui cetăţean al planetei. Premoniţiile vor deveni un mijloc real de evitare a pericolelor create de fenomenele naturii, oamenii primitivi, magie ori alte fenomene întâmplătoare. Desigur, discutăm de premoniţii ştiinţifice, bazate pe informaţii reale şi nu de premoniţii mistice, de tipul celor răspândite de mistici printre pământeni. Prin intermediul acestui creier, vom dezvolta capacitatea de premoniţie în fiecare pământean. *Premoniţiile, însă, nu exclud gândirea logică, proprie oamenilor superiori. Baza activităţii unui om modern este gândirea logică, ştiinţifică, care foloseşte legile cunoscute ale vieţii şi informaţiile furnizate de ştiinţe. Gândirea logică a ridicat omul din viul planetar şi i-a redus substanţial legăturile de influenţă cu inanimatul, vegetalele şi animalele.*

— Le-a redus numai?

În glasul meu se citea dezamăgirea. Zamolxe însă mi-a şters-o de îndată:

— Oamenii nu pot rupe toate legăturile cu viul pământean, deoarece unele dintre acestea sunt favorabile vieţii lui. Dacă le-ar rupe, ar pierde surse importante de energie vitală. Oamenii se hrănesc din energia viului pământean. Cum să renunţe la hrana vizibilă şi invizibilă, energetică? Am păstrat legăturile prin care oamenii obţin energia vitală din viul pământean, eliminând influenţele negative din această energie, adică impulsurile

instinctuale, inspirate de vegetaţie şi animale. *Omul are propriile legi de viaţă*.

— Aceasta înseamnă un nou echilibru între conştient şi inconştient?

— Da. Până acum, oamenii au fost dominaţi de inconştient, asemenea animalelor şi plantelor. De acum încolo, zestrea conştientă şi inconştientă se află în echilibru, influenţând în egală măsură viaţa omului. Înţelegi că oamenii au scăpat de o mare povară, povara dominaţiei inconştientului? Cu cât înaintează în viitor, oamenii vor reduce activitatea inconştientului la minimul necesar, dezvoltând activitatea conştientă.

— Aceasta înseamnă că nu vor mai avea sentimente?

— Cum să nu mai aibă? Vor avea sentimente frumoase, controlate destul de bine de conştient şi influenţate conştient, prin sugestie. Ceea ce v-a dispărea sunt emoţiile negative, necontrolate, cum ar fi teama, frica, mânia, ura, violenţa, cruzimea, laşitatea, lăcomia, panica. Ştiţi voi ce explozii afective crează tulburări în viaţa oamenilor. Prin acţiune conştientă, vom elimina treptat exploziile emoţionale şi tulburările create de ele, păstrând în oameni numai sentimentele pozitive, înălţătoare, mobilizatoare, creatoare, cum ar fi dragostea de viaţă, pasiunea creatoare, iubirea de oameni şi de elementele viului pământean, curajul, bunătatea…

— O transformare radicală a omului… am rostit eu gânditor.

— Da, a confirmat Zamolxe, o transformare radicală, în direcţia umanizării accentuate. Este impusă de evoluţia vieţii omeneşti de tip ascendent, pe care am stabilizat-o noi, prin reprogramarea creierului selenar. În următoarele sute de ani, oamenii vor evolua atât de mult, încât va fi greu să-i compараţi cu cei din prezent. *Dezvoltarea explozivă a ştiinţei trebuie să fie însoţită de o dezvoltare corespunzătoare a omului*. *Tendinţele de întoarcere a omenirii înapoi, în trecut, au fost înfrâne prin intervenţia noastră*. Oamenii au păşit în viitor, lăsând în urmă practicile mistico-magice, religioase, de tip medieval. Veţi

observa destul de curând mari transformări în poziţia oamenilor faţă de asemenea practici. Dezintoxicarea de mistică şi magie se va produce foarte rapid, în câţiva ani. Pentru aceasta, însă, trebuie să mai facem ceva: să distrugem cele şapte ceruri mistice, reprezentate de cele şapte zale ale Horionului şi cele şapte zale ale Ursei Mari. Veniţi mai aproape de mine!

Ne-am apropiat de Zamolxe. Am ridicat palmele şi am început invocarea:

— OM! OM! OM! OM!…

— Ardeţi zalele Horionului! Ardeţi zalele soarelui negru, care voia să ne ia Soarele, să ne întoarcă în trecutul primitiv!

Efortul era imens. În urmă cu câteva luni, la îndemnul lui Zenadirt, modificasem denumirile stelelor şi constelaţiilor, încetaşi sigur, noile denumiri începuseră să producă efecte asupra vieţii oamenilor. Frâna vechilor denumiri se simţea, însă. Zalele Horionului pârâiau groaznic, sub impactul săgeţilor spiritelor noastre. Un pocnet ca de armă ne-a vestit că una crăpase.

— S a spart zaua Betelgeusa, a anunţat Zamolxe. Odată cu ea, a crăpat zaua galbenă a Tibetului, Himalayei şi Ciomolungmei. Dinspre răsărit vom avea linişte şi pace!

Încă un pocnet, la fel de cumplit ca şi primul.

— A crăpat zaua Bellatrix, a anunţat Zamolxe liniştit. Concentraţi-vă!

Încă un pocnet şi încă unul.

— S-au spart zalele Rigel şi Saif, ne-a informat Zamolxe. A căzut legea salică, în baza căreia monarhiştii voiau să ridice o femeie pe tronul lui Decebal. Continuaţi pe direcţia celor trei rigi! Trebuie sparte, pentru a îndepărta de România pericolul monarhist şi a eradica monarhia din viaţa pământenilor.

Efortul era uriaş. Zalele Horionului, implantate prin magie, de iudeo-masoni rezistau. Omul însă avea în mintea şi inima sa legea vieţii şi focul vieţii.

— OM! OM! OM! OM!… OM! MANI…

Cu un tunet înfricoşător „ultimele trei zale ale

Horionului, Almitam, Almitak şi Mintaka au plesnit. Calm, ca şi cum ar fi discutat probleme obişnuite, Zamolxe a anunţat:

— A murit zeul-dual, imaginat de mistici pentru a închide omenirea în alfabet. S-a terminat dualismul, viaţa intră în legile ei fireşti, complexe, pluraliste. Odată cu zeul dual, a crăpat zeul-hual, căreia misticii îi spuneau duhu. Cu aceasta, omenirea a fost eliberată din povestea îngerilor, inventată de ibri pentru a-şi preamări valorilor lor vitale.

— Cum aşa, pentru a-şi preamări valorilor lor?

— Simplu, Varain. Căpetenia îngerilor „buni", duhu, nu era altul decât ihudu, sau ihuda, una din căpeteniile de trib ale ibrilor. Românii au suflet, nu duh! Mihael însemna, în ibri, zeul vieţii, Uriel, zeul luminii. Aţi înţeles că ibrii vă puneau să le ridicaţi în slăvi cuvintele lor, sugerând că ar fi zei, arhangheli sau sfinţi? Aţi înţeles de ce Mihai de Hohenzollern şi-a luat un ginere cu numele Duda, care trimite ihudu-ihuda? Aţi înţeles că unirea lor se făcea prin partidula în? Aţi înţeles ca iudeo-masonii, practicanţi ai cultelor astrale şi religiile pe care ei le domină vă îndeamnă să vă închinaţi la numele oamenilor, înscris, chipurile, în Cer, în loc să-i verificaţi, să stabiliţi dacă au calităţi omeneşti? Iată ce înseamnă magia formală! Odată cu Horionul, a crăpat magia formală, au crăpat cele „şapte ceruri" în care voiau să închidă omenirea! A crăpat şi zaua Uranusului cea de-a şaptea planetă!

Vocea lui Zamolxe devenise tăioasă şi rece. îl dureau suferinţele provocate omenirii de magii iudeo-masonici şi de religiile derivate din iudaism. A reluat cu o voce pe care nu i-o cunoaştem:

— OM! MANI! OM! OM! OM! OM! Sparge zaua neagră a Egiptului şi Judeei!

Pornise de unul singur! Lumea se cutremura din temelii. Simţeam fizic cum crăpau zalele vrăjii roşii-negre. Solul Zegetinei ştia ce făcea.

— OM! OM! MANI! OM! OM!...

Un cutremur cumplit se abătuse în lume. Zamolxe-

Omul, însă, era neclintit. Continua la fel de cutezător!

— OM! MANI! OM! OM! OM!…

O scurtă zguduitură, apoi s-a lăsat liniştea. Zamolxe a grăit:

— Ordinea Omului a fost restabilită pe această planetă. Zalele Egiptului, neagră şi a Anzilor, roşie, au fost sparte. Soarele şi Pământul sunt mai puternice decât legăturile astrale! Omul Soarelui şi Pământului a învins magia stelelor! Europa nu mai are de suferit din cauza magiei culorilor, nu mai are de suferit din cauza magiei semantice!

Ne-am odihnit câteva clipe. Fiecare cu gândurile lui. După aceasta, Zamolxe a vorbit din nou:

— Acum, vom smulge cele opt cuie prin care ibrii voiau să crucifice OMUL! Şapte sunt cunoscute de voi, sunt cele şapte stele din Ursa Mare. A opta, Alcor sau Saidac e mai puţin cunoscută. Cu aceasta, cele şapte ceruri de sus şi cele şapte ceruri de jos dispar din viaţa oamenilor. Cerul, Universul, Cosmosul e infinit şi nu poate fi închis în formule mistico-magice! Concentraţi-vă!

Ne-am strâns aproape de Zamolxe şi a început:

— OM! OM! OM! OM! MANI! OM! OM! OM!

De această dată, a fost mai uşor. Rând pe rând, au plesnit zalele stelelor Dubhe, Merak, Phegda, Megrez, Alioth, Mizar şi Benetnasch. Ultima a plesnit zaua Saidac-Alcor. Cu aceasta, Omul viu revenea la viaţă normală. Nu mai era confundat cu urs, bear, medvedi ori alte animale. Redevenise OM, aşa cum fusese la prima colonizare a Pământului. Începeam să înţeleg de ce fusesem minţit de primitivi, în momentul în care îmi amintisem că strămoşii mei veniseră din direcţia constelaţiei OM. L-am informat pe Zamolxe:

— În visele mele din pragul morţii, visam că strămoşii din OM fuseseră rebeli împotriva ordinii universale, pedepsiţi să trăiască pe această planetă împreună cu învingătorii lor din Lyra şi Cygnus (Lebăda, Crucea Nordului).

— Aşa am fost şi eu înşelat, la prima expediţie.

Urmaşii sălbăticiţi ai celor două expediţii anterioare, căzuţi în magia inanimată sau a viului planetar, m-au influenţat şi pe mine. Magia verde-galbenă a Vegăi, inspira viul vegetal şi cultele asiatice să zăpăcească spiritul invizibil al omului. Poate că unii dintre strămoşii tăi au fost vegani, căzuţi în vraja verdegalbenă.

— A fost unul, Incer. Nu dădea nicio şansă omenirii pământene. Mă îndemna s-o părăsesc, s-o las de izbelişte.

— Bine ai făcut că nu l-ai ascultat! înainte de toate, eşti OM gânditor şi creator! Nimic de pe această planetă nu se compară cu OMUL! Nici măcar Lebăda, căci Omul a inventat-o! Bine?

— Bine!

— Atunci, să eliberăm şi copilul Omului! Să-i smulgem cuiele stelare bătute de mistici în trupul lui! Ardeţi Kochab, Isis şi Polaris!

Ne-am concentrat puternic. N-am fost nevoie de un efort deosebit, căci legăturile astrale au plesnit fără nicio greutate. Zamolxe a coborât mâinile şi m-a atenţionat:

— Varain, când ai rebotezat stelele, ai uitat o constelaţie şi o stea. Nu le-ai dat nume noi. Ştii care?

— Ştiu. Constelaţia Vizitiul – Auriga cu steaua Capella. Nu pot spune de ce le-am trecut cu vederea.

— Această întâmplare are un tâlc, Varain. Pentru tine întâmplările sunt destul de clare.

— Zamolxe, Omul a vrut să uit această constelaţie?

— Tu ce crezi?

— Astfel cred. Să le botez acum?

— Nu e cazul! Le-am denumit eu, Foc şi Flacără, pentru a depăşi rugul aprins de mistici. Focul şi Flacăra vieţii omeneşti nu vor putea fi înţelese decât de cei care învaţă carte, Varain! Dacă n-aţi fi învăţat multă carte, n-aţi fi supravieţuit în confruntarea nemiloasă cu misticii iudeo-masoni!

Am stat câteva clipe fără a scoate un cuvânt. Priveam la marele creier construit de zegetini şi încercam să ghicesc cam în cât timp voi vedea omenirea scăpată de blestemul mistic. Zamolxe a spart tăcerea:

— Înainte, către viitor! De opt ani, România bate pasul pe loc sau merge înapoi. Ştiţi de ce?

— Zalele Maltei, am presupus eu.

— Exact! Să le distrugem una câte una. Începeţi!

— OM! OM! OM! OM! OM!…

Energia omenească curge în valuri din noi, către tainicele legături ale magilor ibri.

— Ardeţi zaua Gozo! Ardeţi zaua Comino! Ardeţi zaua min!

Mă concentram puternic. Începeam să înţeleg relaţia dintre dinastiile galbene, Min, şi jiomin invocat de unii creştini influenţaţi de prostia ibrică. Înţelegeam chiar de ce unii lideri ai Maltei se numiseră Mintoff. Prin fiinţa mea vuia furtuna mâniei. Două mii de ani fusesem dominaţi de magia galben-neagră iar religia fusese calul troian al invadatorilor. Ce ne-am fi făcut dacă n-ar fi revenit Zamolxe-Omul? Ar mai fi rămas ceva din civilizaţia albă, creatoare?

Un sunet abia perceptibil ne-a vestit că zalele prin care spiritul României fusese legat de cele două insule ale Maltei.

Gozo şi Comino, pocniseră. Am luat la rând, cu acelaşi foc, zaua La Valettei. În timp ce o ardeam cu focul spiritelor noastre, am început să înţeleg cât de simplă fusese maşina de manipulare semantică. Câteva semne, câteva sunete. O nimica toată faţă de complexitatea vieţii omeneşti. Şi totuşi, produsese efecte neplăcute, prin îndobitocirea liderilor pământeni, îmi părea rău că nu pot trece dincolo de hotarul morţii, să-l pedepsesc pe cel care inventase mecanismul semantic. Speram din tot sufletul că Dumnezeul-Om fi va plăti şi pe cealaltă lume pentru răul făcut omenirii pământene.

— Zalele întunericului spiritual şi ale regresului au fost sparte şi arse, ne-a anunţat Zamolxe. Omenirea reîncepe ascensiunea către viaţa normală. Efectele Maltei au încetat.

Am răsuflat uşurat. Nesfârşind drum al omenirii către deplina umanizare putea continua. În faţa noastră se

întindea numai infinitul, deloc ostil. Cu infinitul eram prieteni de multă vreme. Zamolxe a confirmat cele gândite de mine:

— S-au prăbuşit cele zece ceruri ale lui iota-joda. Au căzut cele şapte ceruri în care erau închişi oamenii şi cele trei din care dictau „zeii”. Magia alfabetului „sacru” a fost distrusă de OM! înainte, în infinitul Univers!

Tăceam şi gândeam. Mă întrebam, pe bună dreptate, de ce trebuise ca eu, un om modern, să învăţ magie primitivă, să studiez subiecte care nu mă atrăgeau deloc.

— Varain, a răspuns Zamolxe gândului meu, nu poţi combate ceea ce nu ştii. Din această cauză, l-am lăsat pe Demian să-ţi transmită toate informaţiile străbunilor, inclusiv cele mistice, false. Am verificat o ipoteză.

— Care?

— *Un om modern nu mai poate fi primitivizat decât dacă doreşte*. *Conştiinţa şi voinţa omului modern sunt mai puternice* decât *procedeele magice folosite de mistici*. *Aceasta este o mare uşurare*. *Putem elibera întreaga omenire din sclavia religiilor iudaice*. *Nu sunt puţini oameni robiţi de ele*. *Sunt mai mult de un miliard*.

— Zamolxe, cum vor mai şti oameni moderni care sunt cuvintele lor şi care au fost intercalate de mistici pentru a le crea probleme?

— Nu mai are importanţă, Varain. Limbajul omenesc şi-a pierdut sensul magic. Oamenii pricep şi înţeleg sensul comun, folositor comunicării dintre ei. Limbajul şi-a pierdut sensul tainic, ameninţător. Nu mai poate fi folosit ca armă. Războiul mistic şi războiul psihologic, din care făcea parte, au încetat.

— Asta înseamnă că şi extratereştrii înţeleg glumele?

Zamolxe a râs din toată inima, pentru prima dată de când îl ştiam:

— Până şi noi ştim să gustăm o glumă, Varain. Înţelegem vorbirea cu mai multe sensuri, cu mai multe înţelesuri. Ceilalţi, misticii pe care i-am înfrânt, nu cunoşteau gluma şi splendorile vieţii.

— Ştiu, Zamolxe. Am cunoscut o femeie din Creiba,

frumoasă cum alta nu era, dar nu cunoştea gluma. Pentru ea, toate aveau un singur sens, o singură semnificaţie.

— Tendinţă normală la un astral pornit pe uniâicarea lingvistică. În cazul nostru, nu se pun asemenea probleme. Limbile omeneşti vor fi folosite încă mult timp, până ce se vor amesteca de la sine. Nu e nevoie să forţăm acest proces, deşi unele puteri pământene şi-au propus şi această grozăvie. Mai cu moţ decât toţi au fost ibri, cu pretenţia lor de „alfabet astral”. Câte parale a făcut alfabetul lor, ştiţi. Europenii vor folosi în continuare alfabetul latin. Probabil, va fi adoptat de întreaga omenire, deoarece este mai complet şi mai comod decât toate celelalte.

Am părăsit camera marelui creier şi ne-am întors în centrală. Ne-am ocupat locurile şi am reluat discuţia. Zamolxe ne-a îndemnat:

— Spuneţi, ce aţi înţeles din studierea vieţii de pe alte planete, ale altor sisteme solare?

— Multe, a răspuns Cremene. De exemplu, că puţini cetăţeni ai Universului au fost atât de norocoşi ca noi. Am văzut planete mai bogate, însă, în care viul vegetalo-animal respinge specia noastră omenească. Am văzut planete aride, lipsite de condiţii de viaţă. Am văzut planete ultramoderne, în care separarea de elementele naturale e prea mare. Din punctul nostru de vedere, oamenii de acolo duc un trai artificial. Am văzut planete muribunde, cu stele în stingere, în pericol de a fi îngheţate ori cuprinse de întunericul etern. Am învăţat să iubim Pământul nostru şi Soarele nostru, cum nu mai iubim decât viaţa.

— *Aceasta am vrut să vă învăţ, oamenilor*! *Iubiţi Pământul căci e singura planetă de care depinde viaţa voastră*! *Puneţi-vă speranţele în Pământ, căci nu veţi greşi*! *Iubiţi Soarele vostru, căci e singura stea a vieţii voastre*! *Niciuna din stelele vizibile sau invizibile nu vă dă căldură şi lumină, nu vă întreţine viaţa*! *învăţaţi oamenii să nu mai divinizeze stele reci şi denumirile lor, căci ar ajunge nişte străini lipsiţi de ocrotirea Soarelui*! *Să nu mai divinizeze alte planete, căci niciuna din ele nu vă asigură viaţa*! *Aţi*

înţeles cum trebuie să arate săptămâna?

— Nu se mai poate numi săptămână, căci Soarele şi Pământul trebuie să-şi afle locul în unitatea convenţională de timp. Asta, însă, vor descoperi-o astronomii, în anii ce vin.

— Vor descoperi-o, a confirmat Zamolxe. Şi vor înţelege că oamenii trăiesc între Pământ şi Soare, fără legături în alte planete şi alte stele. Când vor înţelege aceasta, vor fi complet liberi şi vor trăi mult mai bine. Deocamdată, să ne bucurăm că am înfrânt rebeliunea mistică şi să ne pregătim pentru viaţa normală!

PARTEA A DOUA

dezlegări de mistere

Câţiva cititori mi-au sugerat să nu mai port eroii cărţilor mele prin Cer, în căutarea unor mistere de dezlegat. Nu i-am plimbat întâmplător. Cunoştinţele de astronomie şi psihologie mi-au permis să descopăr faptul că, în anumite limite, oamenii Pământului sunt manipulaţi prin formule mistico-semantice, în care sunt incluse numele stelelor, constelaţiilor, planetelor. E vorba de o condiţionare psihică simplă, prin cuvânt, pe care orice psiholog serios v-o poate explica. Pe scurt, situaţia este următoarea:

— Fiecare om reacţionează la anumiţi stimuli verbali, dacă. este învăţat în acest sens, dacă este făcut să creadă că respectivul stimul se referă la propria personalitate. De exemplu, dacă într-un grup de persoane ele profesii diferite, lansăm apelul domnule inginer! mai mult ca sigur toţi inginerii vor întoarse capetele, crezând că ei au fost apelaţi. De ce? Deoarece în conştientul şi inconştientul fiecăruia sunt înscrise sugestii simple, de tipul eşti inginer. Dintre multiplele însuşiri prin care e definită persoana respectivă, cuvânt – stimul folosit, inginer, este mai bine conştientizat şi întipărit, contribuind la identificare şi autoidentificare.

— Un alt cuvânt stimul la care oamenii reacţionează involuntar este format din numele de familie şi pronumele fiecăruia, cuvinte puternic implimentate în creier încă din

primii ani de şcoală, când copii sunt apelaţi la catalog.

Numele, pronumele şi profesia unei persoane sunt date de identificare superficiale, care nu ne spun nimic despre conţinutul calitativ al persoanei respective. De exemplu, nu ne spun nimic despre trăsăturile de personalitate pozitive şi negative, în număr de câteva mii, nu ne spun nimic de conştiinţa, voinţa, credinţele, idealurile, speranţele, experienţa de viaţa etc. a persoanei respective. Dacă nu mă credeţi, vă rog pe dumneavoastră, cititorii mei, să contactaţi persoane care nu mi-au citit nicio carte şi să le întrebaţi: Ce-ţi spune ţie numele Pavel Coruţ? Foarte sigur, nu le va spune nimic. Nici dumneavoastră nu vă spune mare lucru, deşi aţi citit multe cărţi scrise de mine. Nu ştiţi însă aproape nimic despre viaţa mea, despre calităţile mele personale, altele decât cele oglindite în cărţile scrise.

Sper că, până la acest punct, aţi înţeles faptul că un om nu poate fi definit nici măcar supenicial prin nume, pronume, profesie, vârstă. În ciuda acestui adevăr de viaţă, uşor de demonstrat, misticii mai vechi sau mai noi au încercat să determine soarta oamenilor funcţie de aceste elemente superficiale. Misticii vechi au ataşat oamenilor denumirea zodiei şi câteva trăsături de personalitate pe care ei, neştiutori ai psihologiei, le credeau specifice zodiei respective şi gata! Credeau că au definiţi Omul, fiinţa supremă de pe această planetă. Gata lor s-a dus de râpă, odată cu cele 12 triburi zodiacale în care voiau să împartă lumea. De ce s-au dus de râpă toate făcăturile zodierilor? Simplu:

— Copii născuţi în aceeaşi zi şi acelaşi loc nu au aceeaşi soartă, deşi au aceeaşi zodie, deoarece intervin o serie de factori ereditari şi economico-sociali cum ar fi: moştenirea genetică, diferenţa de trăsături de personalitate moştenite şi învăţate, starea economică şi socială a părinţilor etc. *Deci, o multitudine de factori personali, familiari şi sociali contrazic flagrant prezicerile zodiacale din ziua naşterii*.

— Prezicerile zodiacale nu iau în considerare

elemente fundamentale de viaţă umană, cum ar fi: rasa, naţionalitatea, vârsta, experienţa de viaţă, profesia, gradul de cultură, sentimente şi pasiuni, relaţiile cu alţi oameni (care ne influenţează în bine sau în rău), locul de muncă şi locul de trai etc.

Cu toate că ştiinţa a demonstrat că zodia e o încercare de a defini superficial o persoană şi a robotizat-o prin introducere într-un tipar, misticii n-au încetat să-şi impună sistemul. Mai nou, au apelat la calculatoare, în care, pe baza unui număr restrâns de date (nume, pronume, profesie, zodie, data şi locul naşterii) încearcă să determine soarta oamenilor complecşi, imposibil de determinat de către o fiinţă omenească sau extraterestră. În acest scop, au reintrodus în circuitul informaţional public zodiile şi le imprimă cu insistenţă în creierele copiilor şi a adulţilor mai slab pregătiţi. De data aceasta, cuvântul stimul prin care se face condiţionarea psihică este numele zodiei. Dacă nu mă credeţi, puteţi face următoarea experienţă: într-un grup de tineri îndoctrinaţi, strigaţi: Mă, berbecuie! Veţi constata că unele persoane, care cred că sunt berbeci, vor reacţiona. Asta înseamnă că au fost robotizaţi, că alături de elementele de identificare prezentate în prima parte a capitolului, au introdus şi denumirea zodiei. Când văd astfel de tineri, la spectacole televizate, afirmându-şi apartenenţa la o zodie, mă apucă mila de ei. Îmi vine să le strig: Tinere, nu-ţi dai seama că intri într-un tipar şi vei fi manipulat prin numele zodiei? Nu-şi dai seama că renunţi la trăsături omeneşti, în favoarea unor animale?! Eu scriu pentru cei care vor să ştie adevărul, să rămână oameni întregi, complecşi, imposibil de definit prin câteva cuvinte.

Care este scopul acestei manipulări, pregătite îndelung, pe calculator? *Simplu*: *robotizarea oamenilor prin condiţionare psihică, transformarea lor în mase amorfe, manipulabile prin câteva cuvinte*. Aceasta a făcut şi religia, deoarece aproape toate religiile s-au format pe baza horoscoapelor şi zodiacelor, precum şi a altor nume de constelaţii şi stele, pe care le voi explica în continuare.

În cărţile *A înflorit Speranţă* şi *Copii Speranţei* am descris pe larg sistenjul de formare a religiilor cu baze în cuvintele „sacre”, care defineau stelele, constelaţiile şi literele alfabetului ibrit (evreiesc).

Un sistem ceva mai complicat de manipulare prin condiţionare psihică, prin stimuli – cuvinte (nume de stele, planete, constelaţii) l-a constituit sfera mistică, adică sfera imaginară pe care se văd constelaţiile şi stelele cunoscute de noi, pământenii. Majoritatea constelaţiilor şi stelelor au primit nume mitologice, ceea ce nu era deloc vinovat în concepţia celor care le-au botezat iniţial. Persoanele din clasele sus-puse, mai ales din perioada feudală, şi-au însuşit unele nume de constelaţii sau stele, crezând că, prin aceasta, se vor înălţa la Cer. Nici măcar iniţiaţii care zeificau feudalii, regii, împăraţii nu cunoşteau mecanismul psihologic prin care „puterea stelelor” se transfera asupra acestora. În realitate, feudalii, regii, împăraţii respectivi se năşteau exact ca orice alt muritor, din femei, cu o zestre nativă determinată de părinţi, nu neapărat formidabilă. S-au cunoscut destule cazuri, inclusiv în ţara noastră, în care „unşii Domnului”, cu „sânge albastru” s-au născut cu handicapuri fizice sau psihice.

Cum se face că, totuşi, numele lor producea oarecare efecte, nu neapărat foarte mari şi nu asupra tuturor oamenilor? *Mecanismul psihologic al acestui efect trebuie căutat pe „terenul zeilor” inconştientul oamenilor, în care, în mii de ani, au fost înscrişi câteva sute de zei, inclusiv dintre cei astrali (nume de constelaţii şi stele)*. Când în numele sau în titlurile însuşite de un feudal (rege, împărat) cu ajutorul religiei se regăsea un nume de vechi zeu, cunoscut inconştient, descendenţii adoratorilor acestora tindeau să se supună în mod inconştient. Alături de exploatarea inconştientului, religia, instrumentul liderilor primitivi, impunea, prin credinţă, ideea că feudalul (regele, împăratul) era zeu sau uns al Domnului. Această concepţie primitivă mai poate fi întâlnită şi în zilele noastre, în special la monarhişti. E de mirare faptul că oameni cu înalte studii nu judecă corect, nu-şi pun cea mai simplă

problemă: Dacă regele este unsul Domnului, de ce nu are trăsături de personalitate excepţionale, de ce are handicapuri fizice sau psihice, de ce se îmbolnăveşte şi moare la fel ca orice alt muritor?

Faptul că particulele, cuvintele sau formulele „sacre" pot fi exploatate pentru a domina prin inconştient a fost exploatat de religii dar, în ultimul timp, şi de oamenii politici. În carte v-am explicat cum a evoluat Jiang Zemin, în al cărui nume găsim litere şi particule „sacre". În realitate, nicio literă sau particulă nu este sacră: ele sunt considerate sacre, invocate şi încărcate cu energia psi a invocatorilor, energie din care se hrăneşte norocosul care are în nume particulele respective sau iniţiatul care şi le pune în nume. Asta nu este însă valabil în toate cazurile. De exemplu, în ţara noastră, în care este invocat Iisus Cristos, nu toate persoanele care au numele Cristian şi Cristina au aceeaşi soartă, deşi toţi beneficiază de un aport energetic al credincioşilor. Evoluţia fiecărei persoane cu acest nume depinde de o mulţime de factori, cum ar fi: zestrea moştenită de la părinţi, cultura, experienţele şi preocupările de viaţă etc. *Cu alte cuvinte, invocarea cuvintelor sacre nu produce automat înălţarea celor care le poartă în nume*. S-ar putea chiar ca între nume şi zeii înscrişi în inconştient să existe contradicţii: de exemplu, în creierul unui român care îl divinizează pe Cristos s-ar putea să existe zeul Baal, incriminat de religia creştină, deoarece era babilonian. În acest caz, apare un disconfort psihic, pe care preoţii îl explică prin posedarea de demoni. *În realitate, avem de a face cu conflictul psihic dintre două cuvinte semnificative, cu putere de influenţă asupra individului*. Aşa se explică nefericirile din viaţa unor creştini fervenţi: ei cred şi se roagă conştient lui Iisus Cristos, însă în inconştientul lor, pe „terenul zeilor", se află înscrişi alţi zei, cu putere mai mare, dintre cei incriminaţi de creştinism. Lupta internă, în psihic, consumă energie şi dezorientează creştinul respectiv, astfel că rezultatele activităţii sale sunt slabe.

Soarta nefericită a românilor se explică, printre

altele, şi prin faptul că, prin creştinare, unii dintre noi s-au închinat la zei străini de viaţa proprie, importaţi din Judeea, cum ar fi: Mihael – zeul vieţii, Uriel – zeul luminii, Iisus – sus iod, Eli (Ui, Ilie) – zeul iod, Duhu-Yhudu sau Yuda, Abel – zeul leu etc. De la greci, prin care au primit creştinismul, românii au preluat zeul nika (NK), care, în limba greacă, însemna victorie; creştinii români primitivi, influenţaţi de magia semnelor, I-au suprapus peste numele lui Iisus Cristos şi i-au dedicat o zi din săptămână, duminica, prin asimilarea forţată dintre K şi ca Magia primitivă obişnuia să folosească locuri cu denumiri sacre pentru diferite operaţii. De exemplu, conciliul de la Nikeia a fost organizat în locul în care creştinii primitivi credeau că obţin de la Dumnezeu victoria (nika) asupra păgânismului. Nu ştiau, nefericiţii de ei, că vor aduce mari suferinţe asupra omenirii, prin impunerea zeilor ibrit şi elenici în conştientul şi inconştientul unor pământeni nevinovaţi. Aceste denumiri de zei străini de spiritualitatea geto-dacă au acţionat prin inconştientul celor care au fost îndoctrinaţi cu ei. De exemplu, marele romancier Mihail Sadoveanu, în romanul *Baltagul*, a ucis ritualic pe zeul cioban Nikefor (purtător de victorie, în limba greacă), lăsând în viaţă pe soţia acestuia Vitoria (victorie, în limba latină). Nu e greu să recunoaştem zeul Baal în denumirea uneltei cu care s-a săvârşit omorul, nici zeii slavo-semitici, Boga şi Ilie, înscrişi în numele ucigaşilor. Avem de a face cu o revoltă inconştientă împotriva verigei greceşti (Nikefor), prin care s-a primit creştinismul, revoltă determinată de spiritul zeilor vechi, Baal, Boga şi Ilie (Eli).

Acum veţi afla marele secret al vieţii fiecărui om: indiferent de religia actuală, pe care o însuşiţi şi o practicaţi cu fervoare, în inconştientul dumneavoastră există câteva sute de zei păgâni, anteriori creştinismului, la care s-au închinat strămoşii paterni şi materni, zei aflaţi în contradicţie cu zeul pe care îl invocaţi în prezent. Din această cauză, aveţi necazuri psihice sau în realitatea vieţii. Informaţiile anterioare, din inconştient, constituie o parte importantă a personalităţii dumneavoastră, prin care

rezonaţi cu neviul planetar şi cu elementele vitale vegetalo-animalice. Vechii zei sunt înscrişi în piatra muntelui şi apa izvoarelor, în cuvintele de bază ale limbii, atât materiale cât şi ideale, astfel că îi invocaţi inconştient şi firesc. Prin comportarea normală, lipsită de religiozitate, vechii zei din inconştient sunt într-un echilibru căpătat în mii de ani, astfel că vă armonizează relaţiile cu inanimatul şi viul pământean. În momentul în care introduceţi un zeu nou, apar contradicţii, care vă determină într-o măsură oarecare soarta. Am spus o măsură oarecare, deoarece omul superior e înzestrat cu voinţă şi conştiinţă, gândeşte şi analizează fiecare gest; astfel că nu e un pion în mâinile inanimatului şi viului pământean, cum sunt animalele. Cu cât vă dezvoltaţi gândirea, cunoaşterea, conştiinţa şi voinţa, cu atât vă sustrageţi din imperiul zeilor, vă limitaţi „terenul zeilor" din creier. Aceasta este explicaţia ştiinţifică a relaţiei dintre om şi zeii-cuvinte sau semne, adoraţi de strămoşii primitivi.

Iudaismul (din care a derivat creştinismul) a înţeles destul de devreme, instinctiv ori informat de psihologi, relaţia dintre cuvântul-stimul „zeiesc" şi puterea de influenţă a acestuia. Din această cauză, a introdus forţat particulele şi formulele lor „sacre" în tot ce puteau introduce: religie, ştiinţe, film, literatură etc. Puţin psihologi au urmărit această activitate pentru a-i înţelege efectele asupra psihicului pământenilor din alte rase şi naţiuni. În orice caz, efectele n-au fost favorabile, datorită contradicţiei dintre vechii zei europeni, implimentaţi în creierele europenilor, şi cuvintele sacre ale tribului ibn: Yhuda-Duhu, Mihael – zeul vieţii (ridicat de creştini la rangul de arhanghel), sion, shem, eli etc. Interesant e că zeii primordiali ai evreilor, Elohim – Homiel trimiteau tot la formula cunoscută, europeană: Om, Mani, Padme, Hum. Mai mult de o mie de ani, spiritul european, creator de valori pragmatice, a fost adormit de magia ibri propagată de religia creştină. *Explozia ştiinţifică din ultima sută de ani a pus însă capăt dominaţiei „sacre" a lui Iacob-Israel asupra Europei, astfel că neamul european, OM, a pornit*

din nou pe calea evolutivă. Această situaţie explică încrâncenarea misticilor evrei şi a religiilor derivate din iudaism în direcţia reimplimentării zeilor ibri în creierele europenilor. Asta explică îndârjirea cu care misticii încearcă să impună religia cu forţa, prin şcoli, armată sau, şi mai grav, prin sărăcirea populaţiilor (oamenii fericiţi nu au preocupări religioase). Interesant este faptul că semnalul eliberării europenilor din robia ibrită l-a dat un preot, Leo Taxil, care, în Biblia hazlie, a descris cu lux de amănunte toate greşelile de logică, istorie şi geografie din mitul biblic, precum şi toate faptele imorale (incest, fratricid, crime) săvârşite de „poporul ales". Apropo de poporul ales, prima şi ultima literă din alfabetul său sacru, alef şi tav, ne aminteşte de Yalta şi Malta. *Să nu credeţi că întâlnirile au fost organizate acolo pe baza voinţei dumnezeieşti ori a mecanismului de manipulare*! *Pur şi simplu au fost organizate, ca şi conciliul din Nikeia, într-un loc în care evreii credeau că vor obţine avantaje maxime, prin faptul că ţineau în mâini capetele alfabetului „sacru"*. Din această cauză, inspirat de Zamolxe-Omul, am distrus simbolic zalele (legăturile) pe care se baza puterea ibrită şi asiatică. Le-am arătat că un singur om, lipsit de informaţii adunate de misticii evrei în mii de ani, lipsit de mijloace moderne de calcul, lipsit de sprijinul moral al concetăţenilor săi, în mare parte robiţii cultelor religioase zodiacale, poate sfărâma robia ibrită şi asiatică, întâi, simbolic, apoi, în realitate. Ce putem face noi, toţi oamenii gânditori, doritori de o viaţă mai bună? Gândiţi răspunsul la această întrebare şi renunţaţi la tiparul religios de condiţionare psihică! Asiguraţi-vă un viitor omenesc, rezolvaţi-vă problemele vieţii şi, dacă simţiţi nevoia, rugaţi-vă cu propriile cuvinte (nu cu formulele de îndobitocire!), Dumnezeului Om, creatorul oamenilor!

greşeală sau diversiune?

Când am auzit de intenţia domnului Constantin Simirad de a înfiinţa un partid al moldovenilor, m-am cutremurat. Acest gest, insuficient gândit şi analizat, poate însemna începutul secesiunii, poate însemna sacrificarea

tuturor românilor, a celor care au căzut pentru Unire şi a celor care suntem încă în viaţă, dar ne simţim români şi mai puţin provinciali. Începuturile acestei greşeli sau diversiuni trebuie căutate mai în urmă, în distrugerea stemei naţionale unitare, care cuprindea cele două corpuri cereşti care ne asigură viaţa, Pământul şi Soarele, precum şi o singură stea zodiacală, steaua Spica din constelaţia Fecioarei. Stema nu avea nimic comunist ori socialist în ea. Era o stemă care distrugea ideea de provincie, de separare a românilor pe criteriile totemelor astrale folosite în vechime, simţite inconştient de fiecare român în parte.

Persoana care a imaginat stema actuală a României nu cunoştea psihologie, nu cunoştea efectele inconştientului omenesc, nu cunoştea faptul că un totem astral provincial (bourul, vulturul, peştii, leul etc.) poate trezi în inconştientul unor cetăţeni, destui de mulţi, amintirea separaţiei în provincii. Nu e vorba de magie, e vorba de psihologia inconştientului. Dacă nu mă credeţi, amintiţi-vă că, involuntar, am botezat pe eroul Bătrânul din seria Octogonul cu numele Boureanu. Dacă nici eu, care cunosc ceva psihologie şi posed o conştiinţă foarte puternică, n-am realizat sugestia inconştientă la separare provincială, cum o poate sesiza un simplu cetăţean neavizat? *Vă avertizez că stema actuală, bazată pe toteme astrale diferite, divinizate în urină cu câteva sute de ani de strămoşii moldoveni, ardeleni, munteni, dobrogeni şi bănăţeni, instigă în mod inconştient la dezbinare. Vă rog să susţineţi propunerea mea de a impune o stemă unitară, nouă, care să nu facă trimiterea la niciun fel de toteme astrale provinciale*! Vă rog să apelaţi pentru aceasta la parlamentarii pe care i-aţi ales, să le explicaţi în ce constă pericolul şi să le spuneţi dumneavoastră, Români de pe tot cuprinsul patriei, că nu vreţi să renunţaţi la Unire, că nu vreţi să reveniţi la statutul de provincii!

Părerea mea e că domnul Constantin Simirad a căzut în capcana secesionistă, deşi era mânat de intenţii nevinovate, de a rezolva unele probleme locale. Dânsul, însă, a căzut şi în capcana monarhistă, instingând pe fostul

monarh să revină şi să se stabilească în ţară. Cum a procedat fostul monarh, ştim şi vom incrimina în capitolul următor. În acesta, eu spun direct: un om politic care a căzut în două capcane (monarhistă şi secesionistă) nu se mai poate numi om politic şi ar trebui să-şi vadă de matematieile dânsului. *Să facă ceea ce se pricepe, să nu învenineze relaţiile dintre români*!

Nu credeţi că iniţiativa domnului Simirad ar putea avea urmări dintre cele mai neplăcute? Vă rog să vă folosiţi imaginaţia şi cunoştinţele de psihologie căpătate în şcoală ori prin studiu particular, pentru a analiza urmările posibile ale apariţiei partidului moldovenilor. Nu e niciun secret faptul că m-am născut şi am crescut în Moldova, astfel că voi spune lucrurilor pe nume. *Iată posibilele urmări ale apariţiei acestui partid*:

1. Aventurieri politici sau inconştienţi din alte provincii ar putea imita gestul domnului Simirad, formând partide ale bănăţenilor, ardelenilor, muntenilor, oltenilor, astfel că *confruntarea politică nu s-ar mai duce între ideologii, ci între persoane concrete, din fostele provincii*. Dezbinarea românilor pe criteriul teritorial ar fi cumplită.

2. Pe timpul confruntării politice, apar fricţiuni, slogane, lozinci, antipatii dintre cele mai diverse, mai cu seamă la acţiunile publice. Vă puteţi imagina ce sentimente ar trăi moldovenii din toată România în momentul când ar auzi Jos moldovenii! Huo! Ruşine moldovenilor!etc.? Foarte puţini ar rezista tentaţiei de a nu reacţiona violent la adresa ardelenilor, muntenilor, oltenilor, dobrogenilor, bănăţenilor. Cu aceasta, scânteia dezbinării ar deveni flacără. Până în prezent, duşmanii României şi românilor ne-au dezbinat pe criterii profesionale (securist), politice (comunist), etnice, religioase, ale formelor de organizare statale (republican – monarhist), economice. Ne mai lipseşte un motiv de dezbinare? Nu vedeţi că de-abia ne tragem sufletul?! Nu vedeţi că suntem în pragul dezmembrării, iar cei care au dezmembrat Jugoslavia acţionează? (în special ruşii, ungurii şi ucrainenii).

3. Nu cunosc situaţia din timpul guvernării dejiste, dar, în perioada guvernării ceauşiste, s-au făcut unele greşeli care au pus în pericol unitatea naţională. Prima şi cea mai gravă, promovarea persoanelor funcţie de locul naşterii, cu predilecţie olteni şi munteni, am simţit-o personal, în mod neplăcut. *Asta nu înseamnă că trebuie să preluăm greşeala lui Nicolae Ceauşescu*! *Noi, românii conştienţi şi doritori de o viaţă mai bună, trebuie să trecem peste greşeala lui Ceauşescu şi a altor persoane care au practicat discriminarea între români, să ne amintim că suntem oameni şi români, că suntem şi aşa destul de dezbinaţi* de *minoritari*! *Noi nu trebuie să facem jocul secesioniştilor*! întâmplător, în iniţialele CSI puteţi citi secesiune (formula 2 – 1 – 2 – 3). De acolo, din CSI, ne vin telepaţi care insinuează în creierele mai puţin pregătite idei secesioniste de tipul partidului moldovenesc.

Discriminarea românilor după locul de naştere, practicată de ceauşişti, a lăsat urme în toţi românii, moldoveni sau olteni, ardeleni sau munteni, bănăţeni sau dobrogeni. Nu m-am simţit deloc bine când unii bucureşteni foloseau cuvântul moldovean cu sens peiorativ, când se plângeau de „invazia” moldovenilor, când ne porecleau sârmari, danezi, portughezi etc. Conştiinţa, însă, a învins. În faţa noastră, a tuturor românilor moldoveni, stă pilda de sacrificiu a Măriei Sale Alexandru Cuza, domnul Unirii, care a renunţat la tron pentru a păstra Unirea. Noi, românii moldoveni, trebuie să dăm primii replica cea mai aspră tendinţelor secesioniste! E adevărat că ceauşiştii au discriminat economic zona noastră, e adevărat că suntem mai săraci decât restul fostelor provincii, deoarece investiţiile socialiste au fost mai puţine. Dacă, însă, ne vom dezbina şi vom cădea sub stăpânire rusească, vom trăi mai bine? *Mult mai înţelept e să depăşim greşelile ceauşiste şi să reparăm prin efortul nostru comun urmările acestora*.

4. Unul din motivele invocate de domnul Simirad pentru înfiinţarea partidului moldovenilor îl constituie pretinsa lipsă de reprezentare parlamentară a românilor

moldoveni. Cine a permis partidelor existente să propună în judeţele Moldovei candidaţi din alte zone sau din alte etnii? Filialele din Moldova! întrebaţi, domnule Simirad, pe membrii de partide din filialele Moldovei de ce au acceptat să-i reprezinte persoane din alte zone ori din alte etnii! întrebaţi cine a perpetuat sistemul ceauşist de a trimite candidaţi de la centru! *Nimeni nu-i opreşte pe românii moldoveni să-şi aleagă în funcţiile de putere şi administrative oameni din partea locului şi de naţionalitate română*. Pe timpul campaniei electorale din toamna anului 1996, i-am sfătuit pe ieşeni să procedeze astfel, în scop de a avea controlul parlamentărilor proprii. Mult mai înţelept ar fi din partea românilor moldoveni să-şi aleagă reprezentanţi din rândul lor, din partidele actuale sau din cele ce se vor înfiinţa pe bază de ideologii politice, nu pe bază de criterii teritoriale, respectiv, provinciale. *Orice referire la provincii trebuie făcută cu multă grijă, pentru a nu afecta Unitatea Naţională*.

Nimeni nu-l opreşte pe domnul Simirad să-şi împlinească bunele intenţii (sau ambiţiile politice?!*) în cadrul unui partid bazat pe o ideologie. Iniţiativa partidului moldovenilor, însă, este o gravă eroare sau o diversiune a unor servicii de spionaj (probabil, ruseşti şi ungureşti), cărora le-a căzut pradă domnul Simirad. Urmările înfiinţării unui astfel de partid ar fi foarte grave. Fac un apel către românii moldoveni să se abţină de a participa la această iniţiativă secesionistă, să se abţină de a călca pe sufletul şi sângele Măriei Sale Alexandru Cuza, martirul Unirii*!

Desigur, alături de Constantin Simirad trebuie să răspundă pentru această iniţiativă secesionistă şi partidul care l-a instruit, promovat şi propus pentru funcţia pe care o deţine în prezent. De la cochetarea eu monarhia şi până la o iniţiativă secesionistă, găsim urmele unei ideologii „elitiste”, elaborate de foşti privilegiaţi ai ceauşiştilor, care, în prezent, pozează în victime ale comunismului şi în judecători ai moralităţii naţiunii noastre. Vremea unor astfel de „dizidenţi” şi „elitişti” a expirat, însă. *Naţiunea*

română se află în pericol de a-şi pierde identitatea, demnitatea şi unitatea. E timpul luptătorilor profesionişti şi al adevăraţilor români, indiferent de originea lor, de profesie şi nivel de cultură, de convingeri politice sau religioase. Suntem uniţi în jurul idealurilor pentru care au luptat strămoşii noştri dintotdeauna: *unitate naţională, libertate, dreptate, omenie*!

ard-o focul monarhiei

Viaţa românilor n-a fost niciodată prea fericită. Poveştile despre fericirea interbelică se referă la un număr redus de oameni înstăriţi, căci majoritatea cetăţenilor români trăiau prost, în locuinţe mizerabile (din care au mai rămas şi în socialism), cu salarii mici, cu posibilităţi de culturalizare reduse, cu sănătatea „în pioneze”. Dacă nu mă credeţi, vă rog să consultaţi statisticile oficiale din perioada respectivă. Le puteţi găsi în marile biblioteci. Veţi constata că aproape jumătate din copiii născuţi vii mureau până la vârsta de 14 ani, că majoritatea bogaţilor erau străini (ca şi familia regală), că întregi ramuri ale economiei naţionale erau în mâinile unor trusturi străine, că nenorocirea corupţiei nu s-a născut în socialism, că…

După ce veţi constata cele de mai sus, din statistici întocmite chiar de liderii acelor vremi, vă puteţi pune întrebarea: *Dacă a fost rău, de ce atât efort pentru a ne duce în aceeaşi situaţie*? Răspunsul nu poate fi decât: *Pentru a ne face robi în propria ţară, lipsiţi de mijloace de producţie, lipsiţi de marea avuţie care, încet, încet, intră în mâinile unor trusturi şi persoane străine*. Dacă ne-ar fi ocupat o armată străină, n-ar fi îndrăznit să înstrăineze avuţia naţională către străini, cum au îndrăznit guvernările post-decembriste. S-ar fi temut de mânia populaţiei româneşti. Invadatorii economici au apelat la o stratagemă: au folosit români de-ai noştri pentru a ne deposedia de întreprinderi, fabrici, uzine, ferme, combinate etc. Mă întreb ce vor face acei români în momentul în care se va trezi poporul român. Cum vor justifica ei sărăcirea atât de accentuată a majorităţii, în favoarea unei minorităţi străine? *Asta nu înseamnă*

modernizare, ci o încercare disperată de a ne primitiviza, de a ne duce în preistorie.

Nu lipseşte niciun mijloc de primitivizare: misticism exacerbat, monarhie, infracţionalitate crescută, decădere morală… *Religia şi-a dat arama pe faţă*. În timp ce milioane de români flămânzesc şi nu au locuinţe, în timp ce spitalele se dărâmă peste bolnavi iar aceştia mor din lipsă de medicamente, în timp ce copiii se îmbolnăvesc şi nu mai pot urma cursurile şcolare, în timp ce tinerii nu mai au aripi să viseze, nu mai au curaj să-şi întemeieze familii, căci viitorul lor profesional este nesigur iar criza de locuinţe acută, în timp ce… religia şi-a datpoalele peste cap şi s-a pus pe revendicat terenuri, lăcaşuri de cult, bani pentru noi biserici şi catedrale, privilegii şi, cel mai grav, sprijin statal pentru a impune miturile iudaice în rândul unei populaţii sărăcite anume pentru a se gândi la Dumnezeu.

Nu e prima dată când religia nu manifestă nicio fărâmă de omenie faţă de oameni, faţă de cetăţenii obişnuiţi. Nu e singura dată când Biserica şi religia ajută, conştient sau nu, invadatorii străini, slăbind populaţia românească, dezbinând-o pe criterii religioase, storcându-i bani pentru a ridica monumente inutile. Bani cu care s-ar putea ridica locuinţe, fabrici, spitale. Nu e prima dată când slujitorii Bisericii fac rabat de la principiile de milă şi sărăcie prevăzute în cărţile lor „sacre”, dovedind că un preot nu se deosebeşte prin nimic de un tractorist, un inginer, un învăţător. *Să dea Dumnezeul cel Adevărat, OMUL, să fie pentru ultima dată*!

Printre marile păcate ale Bisericii se numără monarhia. Cea mai gravă încălcare a legilor vieţii omeneşti a fost sacralizarea unor monarhi în viaţă, în scop de a prosti mulţime de supuşi. Monarhia şi Biserica au făcut casă bună, religia a slujit mereu celor mai tari. Niciodată, nici măcar în socialism, religia n-a fost de partea învinşilor, ci mereu de partea privilegiaţilor, minţind mereu, răstălmăcind mereu scrierile lor „sacre”, care, în fapt, erau simple poveşti primitive, importate de la triburile iudaice.

Mecanismul exploatării credinţelor omeneşti a fost cunoscut de multe persoane, dar puţin s-au încumetat a spune că e cazul să fie distrus, în vederea eliberării Omului de povara jugului evreiesc şi grecesc.

Toate în această lume au, însă, timpul lor de naştere, ridicare şi apunere. Amurgul zeilor a sosit. A tuturor zeilor care au chinuit bieţii europeni timp de aproape două mii de ani. Odată cu aceasta, trebuie să cadă monarhiile, produsul direct al zeificării unor persoane. Avem ochi de văzut, urechi de auzit şi creiere pentru gândit. Putem judeca cinstit valoarea celor care se pretind monarhi cu sânge albastru, unşi de Dumnezeu. Nu s-au născut ei din femeie, ca şi orice alt cetăţean? *Sunt cu ceva superiori prin naştere*? *NU*! *Procedeele primitive de sanctificare a monarhilor vă sunt cunoscute din cărţile mele ori din alte cărţi. Nu mai au niciun efect, căci orice secret are putere atât timp cât este secret. Nu mai avem monarhi, regi, împăraţi. Au fost produsul unor epoci apuse, s-au stins şi nu mai trebuie să învie niciodată*.

Comportarea fostului rege al României, Mihai de Hohen zollern, vă este cunoscută din presă: încurajat de unele feţe bisericeşti şi de unii oameni politici, şi-a permis să creadă că România mai poate fi vreodată regat, dacă nu pentru dânsul, măcar pentru urmaşi. Şi-a permis să insinueze că legea noastră strămoşească e proastă, căci exclude de la tron icmeile, fapt pentru care ar trebui să fie schimbată. Şi-a permis să sugereze reinstaurarea monarhiei în ţara în care strămoşii săi nu i-au permis Măriei Sale Alexandru Cuza să vină să moară. Aţi citit vreodată scrisoarea Măriei Sale Cuza? Se află la castelul de la Ruginoasa. S-ar cuveni s-o citească domnul Constantinescu, pentru a înţelege cum trebuie trataţi foştii regi. Măria Sa Alexandru Cuza a cerut voie prinţului Carol I s-a intre în ţară pentru a-şi rezolva probleme personale dar a fost refuzat. *Un domn din neamul nostru românesc a fost refuzat de un străin*! Iar unii dintre noi oploşesc urmaşii străinului respectiv, când ar trebui să le interzică intrarea în ţară, aşa cum au procedat francezii şi italienii.

Cine sunteţi voi, românilor?! *Ocrotiţi străinii care vă ucid cei mai buni conducători. Mai sunteţi voi oameni, mai aveţi sânge de OM*!?

Cugetaţi puţin la această întrebare!

Cum s-a ajuns la situaţia în care fostul rege, într-o ceremonie oficială, în faţa unor reprezentanţi ai regimului republican, a încercat să se comporte de parcă ar fi suveran? Iudeo-masoneria şi teama de ea e răspunsul. *Iată-l detaliat*:

a) – în urmă cu câţiva ani, loja masonică de la Paris l-a decorat pe fostul rege cu medalia Alexandru Cuza Princeps.

Am protestat, la timpul respectiv, împotriva profanării memoriei luminatului domn român al Unirii. Gestul masonilor mă îndemna să cred că nepoţii lui Voican-Voiculescu vor fi decoraţi cu medalia Nicolae Ceauşescu Preşedinte.

b) – *Cu ocazia întocmirii prezentei Constituţii, feseniştii, în frunte cu Ion Iliescu, au omis intenţionat, din ce cauză nu se ştie, următoarele*:

— Stabilirea unei denumiri clare, republicane pentru ţara noastră, România. Aşa se face că în loc de Republica România, Constituţia prevede denumirea ambiguă România, care poate induce în eroare. E republică? E regat? Până să deschizi Constituţia şi să citeşti art. 1 alin. 2 nu afli că e republică. De ce au evitat feseniştii denumirea clară Republica România? Să ne răspundă clar! Vă asigur că ziariştii care vor aborda această problemă vor avea parte de mari surprize. Merită o anchetă, doamnelor şi domnilor ziarişti!

— Interzicerea intrării în ţară a fostului suveran şi a descendenţilor acestuia, după modelul italian şi francez.

— Incriminarea propagandei monarhiste.

De ce au procedat astfel feseniştii? De ce a acceptat această situaţie Ion Iliescu? Avea tot interesul să scape de stafia regală. De ce ri-a intervenit prin feseniştii majoritari în Parlament pentru introducerea în Constituţie a celor trei elemente clare: Republica România, interdicţia intrării în

ară a fostului monarh şi descendenţilor, incriminarea propagandei monarhice? Cine lămureşte această problemă misterioasă?

c) – *CDR, în frunte cu domnul Emil Constantinescu, a tolerat manifestările monarhiste în propria coaliţie, contribuind la dezvoltarea unui factor de instabilitate politică şi de dezbinare naţională – împărţirea cetăţenilor români în monarhişti şi republicani*. Cum credeau ei că pot guverna o ţară cu populaţia divizată, cum pot ei elogia politicienii care au contribuit la dezvoltarea curentului monarhic în România? Dacă până şi unii demnitari (parlamentari şi miniştri) ai CDR au instigat la schimbarea ordinii republicane, ce încredere să mai avem în această coaliţie? Sunt ei serioşi? Ştiu ce vor? Ne conduc către mai bine ori ne dezbină după cum le vine cheful?

Stârpirea monarhiei şi monarhiştilor trebuie să devină una din problemele prioritare ale naţiunii şi statului. Dacă domnul

Constantinescu va mai şovăi în această privinţă, va ajunge alături de fostul suveran, în exil. *Noi nu avem nevoie de regi de import, „zeificaţi" de masoni*! *Noi ne alegem preşedinţii din rândul celor mai oameni dintre oameni*. E timpul să se legifereze cele trei probleme: denumirea Republica România, interzicerea intrării în ţară a fostului rege şi a descendenţilor, incriminarea propagandei monarhiste. E timpul, căci situaţia politică instabilă din România ar putea evolua către o încercare de lovitură de stat monarhistă.

Domnilor conducători ai României, nu vă mai jucaţi cu focul! *Nu vă mai jucaţi cu monarhia şi religia, căci conduceţi o naţiune modernă, către viitor, nu către feudalism*! *Lăsaţi preoţii să-şi facă meseria faţă de cei care doresc, dar nu mai impuneţi religia cu forţa statului, căci greşiţi profund*! *Viitorul lumii nu e religios, căci religia a fost inventată de oameni primitivi, aşa cum am explicat în atâtea cărţi*! *Viitorul se bazează pe ştiinţă de carte. E timpul să vă faceţi datoria, să arătaţi că sunteţi bărbaţi înţelepţi din neamul Omului*! *E timpul*! *Republică laică,*

fără monarhi şi fără monarhişti! *Nu vedeţi ce s-a întâmplat în Turcia*? *Vreţi să intervină Armata Română, aşa cum au intervenit armata turcă, să apere statul republican şi laic*? *Fiţi siguri că, la nevoie, o va face*!

război împotriva hoţiei şi sărăciei!

Puţini români sunt mulţumiţi de starea în care a ajuns naţiunea română. Şi mai puţini sunt conştienţi de proporţiile dezastrului economic, produs prin deposedarea românilor de cele mai mari şi mai rentabile întreprinderi industriale, agricole sau de servicii. Îţi trebuie o doză mare de irresponsabilitate să afirmi că România trăieşte cea mai bună perioadă din istoria sa, că niciodată n-a fost România atât de cunoscută şi respectată peste hotare. Şi totuşi, am auzit astfel de afirmaţii din gurile unor lideri ai coaliţiei aflate la putere. Un timp, naţiunea dezbinată prin sloganuri diversioniste şi manipulată să se sfâşie din interior, precum câinii, a crezut în poveştile frumoase ale reformei care va aduce binele în fiecare casă. *Puţini şi-au pus următoarele probleme*:

— Dacă românii nu vor mai avea în proprietate aproape nimic, cum ar putea trăi mai bine decât străinii (persoane fizice sau juridice) care au cumpărat principalele mijloace de producţie, servicii, transporturi etc.?

— Vor plăti trusturile economice străine care au cumpărat şi cumpără obiectivele economice suficiente impozite şi taxe pentru susţinerea măcar a salariilor aparatului de stat, a pensiilor şi ajutoarelor de şomaj? Dacă nu vor plăti, din ce vom trăi, căci de produs nu mai producem? Cine ne va mai împrumuta atunci când nu vom mai avea obiective economice cu care să garantăm împrumutul?

— Cu ce vom susţine învăţământul, cultura, sănătatea, aparatul administrativ, pensiile şi ajutoarele de şomaj, după ce vom cheltui puţinii bani obţinuţi din vânzarea fabricilor, uzinelor, combinatelor, fermelor etc.?

— Ce garanţii avem că trusturile străine care au acaparat subramuri economice (de exemplu, producţia de

ciment) nu vor aplica politică de monopol şi nu vor închide întreprinderile cumpărate, lăsând fără loc de muncă sute de mii de români?

— Ce se întâmplă cu o naţiune care nu mai învaţă, nu mai gândeşte, nu mai crează, nu mai produce? Ce se întâmplă cu o naţiune care este instigată să facă toate acestea chiar de proprii lideri, îmbătaţi cu slogane reformiste, incapabili să organizeze şi desfăşoare activitatea economică în ţară?

— Nu ar fi fost mai normal ca guvernanţii să depună eforturi maxime pentru eficientizarea fiecărei întreprinderi proprietate de stat, în loc să le lichideze sau să le vadă? Nu ar fi fost mai normal ca privatizarea să se facă în favoarea majorităţii cetăţenilor români, prin împărţirea echitabilă a avuţiei naţionale? Desigur, numai a acelei părţi din avuţia naţională care era privatizabilă. *Marile întreprinderi trebuiau să rămână în proprietatea statului*.

— *Cine poate rezista concurenţei făcute de marile trusturi economice şi financiare străine, statul român sau micul producător, comerciant, prestator de servicii român*? *Desigur, statul putea ţine piept invaziei economice. Ar fi ţinut piept, dacă ar fi fost condus de oameni pricepuţi, înţelepţi, bine informaţi, ataşaţi de naţiunea română, sincer interesaţi de mai binele naţiunii*.

Limba română n-a inventat încă un cuvânt prin care să definim complet dezastrul economic şi social produs în România sub conducerea guvernărilor post-decembriste. Valuta naţională a scăzut de circa 800 de ori, preţurile la alimente şi alte produse necesare traiului au crescut exploziv, nivelul de trai nu se ridică nici măcar la jumătatea celui din socialism, construcţiile de locuinţe au stagnat, spitalele, grădiniţele, şcolile nu mai sunt nici măcar reparate, nu se mai construiesc fabrici, uzine, combinate, nu se mai crează locuri de muncă. Din contra, numărul locurilor de muncă s-a redus continuu şi, aşa cum aţi auzit, guvernanţii continuă să le reducă. *Tendinţa politicii post-decembriste e foarte clară*: *transformarea naţiunii române într-o naţiune de agricultori şi prestatori*

de servicii mărunte. Cine va domina industria, construcţiile, transporturile şi telecomunicaţiile, comerţul en-gros, comerţul exterior? Trusturile economice străine.

Planul de sărăcire şi decădere a naţiunii române se desfăşoară sub ochii noştri, cu sprijinul unora dintre noi. În opt ani, s-a furat, s-a risipit şi s-a distrus o mare parte din avuţia naţională, pentru care au muncit generaţii de cetăţeni români. Până când vom sta cu braţele încrucişate, până când vom crede în poveşti irealizabile? Până când ne vom lăsa minţiţi de liderii vânduţi falimentatorilor străini? Avem copii şi nepoţi, care, curând, ne vor întreba de ce am acceptat, de ce am stat cu mâinile în sân, de ce i-am lăsat săraci lipiţi pământului, de ce nu le-am asigurat proprietatea şi locurile de muncă.

Cine sunt persoanele care au dus România la dezastru? Securiştii? Nu mai puteau, căci nu mai lucrau în aparatul administrativ sau economic. Cine s-a îmbogăţit prin sărăcirea naţiunii? Securiştii? Nu puteau, căci erau mai puţin de zece mii, împrăştiaţi în toată ţara. S-au îmbogăţit ca prioritate privilegiaţii din „epoca de aur”, adevăraţii privilegiaţi ai socialismului. Nu ştiţi cum să-i identificaţi? Amintiţi-vă cine trăia bine în cepoca de aur! Sloganul invadatorilor nu e adevărat. Majoritatea securiştilor n-au fost privilegiaţi în „epoca de aur”. *Adevăraţii privilegiaţi se pot recunoaşte după următoarele criterii*:

— Au posedat vile şi locuinţe luxoase, în cartiere şi zone speciale.

— Au efectuat dese deplasări în străinătate, pe bani publici sau personali (de unde îi aveau?).

— Au lucrat în sectoare în care erau plătiţi în valută (externe, comerţ exterior, comerţ, turism etc.) ori obţineau venituri în valută, în mod ilegal.

— Au lucrat în funcţii care le permiteau primirea de foloase necuvenite (mită), cum ar fi: comerţ interior şi exterior, conduceri de întreprinderi industriale şi agricole, sănătate etc.

— Au furat din avutul obştesc, prin folosirea

funcţiilor pe care le aveau (fermieri, şefi de SMA, directori de întreprinderi, miniştri etc.).

Dacă veţi verifica om cu om îmbogăţiţii post decembrişti, veţi constata că ponderea o constituie cei care au avut cheag încă din socialism, că foştii privilegiaţi ai socialismului continuă să acţioneze împotriva intereselor generale ale naţiunii, direct sau prin fii, gineri, nepoţi. Asta explică şi eşecul socialismului şi dezastrul de după doborârea acestuia. *Privilegiaţii sunt oportunişti, fac pact cu oricine le permite păstrarea privilegiilor*. Nu întâmplători foştii privilegiaţi ai socialismului au pătruns în toate partidele „anticomuniste", s-au erijat în judecători morali ai celorlalţi cetăţeni, mari reformişti. Ce au făcut cu reforma lor? Pe cine vor mai da vina? Pe sereişti? Ce puteau face seriştii într-o ţară în care proprii lideri au semănat haosul?

Necazurile românilor nu s-au sfârşit. Frământările politice din acest an sunt teribile. O singură soluţie văd pentru ieşirea din criză: *alegeri anticipate şi instaurarea unui guvern românesc nesupus dictaturii străine. Cel mai târziu în toamna acestui an, trebuie să avem alegeri anticipate. Cetăţenii români minţiţi de politicieni au dreptul să-şi revoce opţiunea din 1996 şi să-şi aleagă alţi conducători, mai potriviţi momentelor grele pe care le parcurgem. În acest sens, voi acţiona. Înstrăinarea rapidă şi forţată a avuţiei naţionale nu poate fi stopată decât prin alegeri anticipate, prin ridicarea la putere a unor lideri competenţi, cinstiţi, cu experienţă de viaţă, curajoşi, oameni de omenie*!

partidul vieţii sanatqase

Probabil, mulţi v-aţi minunat de numele ales pentru partidul pe care l-am fondat. Vi s-a părut şocant. În ţara în care toţi vorbesc de tranziţie, reformă, privatizare, politică, eu mi-am permis să discut de viaţă, să încerc să vă amintesc că *Viaţa e valoarea supremă, fapt pentru care toate măsurile politice, economice şi sociale trebuie subordonate Ei*. Acţiunea de formare a Partidului Vieţii Sănătoase a început şi se desfăşoară lent, semn că românii

nu sunt tocmai interesaţi de viaţă. Eu mi-am făcut datoria şi continui să mi-o fac, în ciuda opreliştilor şi greutăţilor pe care le-am întâmpinat. Singur, însă, nu vă pot reda Viaţa normală. Dacă vreţi să scăpaţi de necazuri, veniţi şi luptaţi alături de mine! *Partidul Vieţii Sănătoase se va înfiinţa şi funcţiona pentru atingerea celor trei obiective principale*:

— Refacerea economiei naţionale, asigurarea unui loc de muncă pentru fiecare cetăţean român major.

— Perfecţionarea pregătirii creatorilor şi producătorilor, în aşa fel încât să ne ridicăm la nivelul modern de creaţie şi producţie.

— Distrugerea diversiunii minorităţilor şi pacificarea naţiunii române.

Programul PUS, prezentat în cartea *Sfârşitul imperiului ascuns*, a speriat mulţi invadatori economici, deoarece este realist, pragmatic şi, prin aplicare, le-ar lua apa de la moară, în scopul frânării activităţii de formare a acestui partid, *inamicii au răspândit următoarele variante de dezinformare*:

— E o iniţiativă utopică, a unui visător în omuleţi verzi. Eu nu v-am vorbit niciodată de omuleţi verzi deoarece, după părerea mea, extratereştrii nu sunt verzi, cum îi prezintă specialiştii în război imagologic, ci oameni asemănători nouă. În al doilea rând, politica nu se face prin extratereştri, ci prin noi, oamenii, înarmaţi cu informaţii ştiinţifice şi cu credinţa că naţiunea română are dreptul la un trai mai bun.

— E un partid al securiştilor. Până în prezent, nu s-a înscris niciun fost ofiţer de Securitate, deşi nimeni nu le interzice.

— Fondatorul partidului are pretenţia că ştie toate enigmele lumii şi are soluţii la toate problemele. Cei care mă citiţi de aproape şase ani, îmi cunoaşteţi poziţia: *Niciun om nu poate cunoaşte totul, nu poate avea soluţii la toate problemele, nu poate rezolva totul*. Eu sunt adeptul profesionalismului în toate domeniile de activitate: problemele se rezolvă de către oameni competenţi, pragmatici, bine informaţi, cu experienţă în domeniul în

care lucrează, cinstiţi, nesupuşi convenţiilor şi dictaturilor politice interne sau externe.

Procesul de formare al PUS nu mai poate fi oprit. Până în prezent, s-au constituit fdiale, secţii şi celule de partid în mai mult de jumătate din judeţele României. *Vă prezint următoarele informaţii încurajatoare*:

— Majoritatea organizaţiilor de partid cuprind bărbaţi şi femei în proporţii aproximativ egale, reflectând situaţia din viaţă.

— Predomină tineretul şi maturii, semn că PUS este un partid al viitorului *

— Majoritatea membrilor de partid sunt intelectuali sau muncitori cu înaltă calificare, angajaţi în producţie, fapt ce ne dă speranţa că vom păstra şi întări caracterul pragmatic al partidului.

— Suntem sprijiniţi de mulţi întreprinzători români, conştienţi de faptul că nu pot rezista concurenţei străine decât cu ajutorul unui partid românesc

— În PUS s-au înscris mai mulţi cetăţeni români care, potrivit propagandei dezbinatorii, erau consideraţi minoritari. Ei, însă, se consideră oameni şi cetăţeni români, au înţeles că putem depăşi greutăţile numai împreună, că putem trăi mai bine în patria noastră comună, Republica România.

Acţiunea de formare a celulelor, secţiilor şi filialelor de partid trebuie accelerată, deoarece evenimentele politice din România evoluează primejdios. Trebuie să finalizăm formarea şi înscrierea PUS *până la începutul acestei veri, deoarece, foarte probabil, în toamnă vor fi plegeri anticipate. Persoanele interesate de viaţă sănătoasă se pot adresa, pentru înscriere, la următoarele telefoane*:

1) Bucureşti – 337.03.03

2) Alba Iulia – Balici Doina, tel. 825686

— Rădulescu Cristina, tel. 818970

— Alexandrescu Anamaria, tel. 821087 (tineret, studenţi) în situaţia că, după apariţia cărţii, numerele de telefon din

Alba Iulia se vor schimba, solicitanţii pot primi informaţii de la doamna Bedea Elena, patron al Librăriei Almina, din Bd. Victoriei nr. 18, tel. 824783.

Sebeş Alba – Bedea Elena, tel. 732538 (librăria din str. Bistra, nr. 3)

3) Bacău – Moldoveanu Marcel, tel. 181816, 123463, 111359.

— Lupu Ana şi Laslău Radu, tel. 110706 (pentru studenţi) Oneşti – Bertea Eugen, tel. 324809, 321180. Moineşti t Zugrăvel Mioara, tel. 365526.

Buhuşi – Păduraru Andreea, tel. 263324. Comăneşti – Doagă Teodor, tel. 377036 Sascui – Agop Constantin, tel. 271629 Corneea Valentin, tel. 133915

4) Oradea – Lazăr Doina, tel. 162422

— Trifu Horia, tel. 161141

— Paşca Eugenia, tel. 165296.

5) Bistriţa – Monda Vlăduţ, tel. 227491

6) Botoşani – Mihalache Ovidiu, tel. 510424

7) Braşov – Ursan Ioan, tel. 150473

— Oprea Sandu, tel. 164752

— Comşa Gabriela, tel. 137812

8) Brăila – Coman George, tel. 634041

— Cristea Laura, tel. 635364, 635078

9) CLuj-Napoca – Lipovan Lucian, tel. 156918

— Bob Ilisie, tel. 142672

Turda – Timofte Marius, tel. 315215

10) Constanţa

Mangalia – Arnăutu Paraschiva, tel. 751028

11) Craiova – Nuţă Oana, tel. 154570

— Tatomir Mariana, tel. 413881

12) Galaţi – Cristescu Constantin, tel. 466437

— Ionescu Ion, tel. 431122

13) Giurgiu – Agatie Eugen, tel. 225812

14) Miercurea Ciuc – Ferchiu Laura, tel. 113053 Topliţa – Şandru Ion, tel. 42424

15) Deva – Cichedean Radu, tel. 234082

16) Iaşi – Andrei Aurel, tel. 233308, 230334

17) Târgu Mureş – Ranca Mihai, tel. 169343, 136209

— Laslo Otilia, tel. 121452

— Codarcea Maria, tel. 211822 Reghin – Păcuraru Alin, tel. 521217

— Simon Iulia, 528196

Sighişoara – Lazăr Geta şi Săvan Ioan, tel. 774991

18) Slatina – Prasacu Dumitra, tel. 413386, 092219107

19) Ploieşti – Moisescu Carmen, tel. 137539

— Banariu Mirela, tel. 173874 (tineret, studenţi). Câmpina şi Breaza – Soroceanu Vasile, tel. 354116 Sinaia şi Comarnic – Faliboga Cristian, tel. 311551/24 Vălenii de Munte – Oprea Nicolae, tel. 280669 Scăeni – Văsi Claudiu, tel. 168235

Mizil şi Urlaţi – Gogan Nicolae, tel. 251371 şi Stoica Nicolae, tel. 250934

Băicoi şi Filipeşti – Andrei Gheorghe, tel. 164204 Slănic – Manolache Gabriel, tel. 122239

20) Timişoara – Chiş Adrian, tel. 094558135 Guţă Alexandru, tel. 092 397355

21) Râmnicu Vâlcea – Cârstea Dorin, tel. 743814 Drăgaşani – Ciucă Domnica, tel. 813589

22) Vaslui – Bârlad – Dediu Petrache, tel. 21525

23) Piteşti – Trancău Ion, tel. 650488, 620935

24) Tulcea – Vărzan Ştefan, tel. 516393

Persoanele care doresc să înfiinţeze celule, secţii şi filiale noi sunt rugate să mă contacteze telefonic sau în scris la sediul provizoriu al PUS, str. Petre Marinescu nr. 16, sector 5, Bucureşti, tel. 3370303.

Filiala Municipiului Bucureşti se va constitui oficial către finele lunii martie a.c., după înfiinţarea filialelor teritoriale.

CUPRINS

Călăuza viitorului 3
Mosadul pierde runda 18
Sălbatica încleştare 31
Distrugerea roboţilor 50
Ne-am plătit poliţele 63
Vei face o lume a vieţii! 76

Dezlegarea misterului din Muntele Alb 89
Salvarea lui Arbore 103
FSB-ul pierde urma 117
Omul din Carpaţi 131
Legea vieţii omeneşti. 145
Ardeţi minciunile Lumii! 158
Soarele vieţii omeneşti 171
Zamolxe Omul 185
Partea a doua
Dezlegări de mistere 198
Greşeală sau diversiune? 205
Ard-o focul monarhie! 210
Război împotriva hoţiei şi sărăciei 215
Partidul vieţii sănătoase 219
* * *